

Durant la Visita ad Limina

Redacció:

Secretaria General del Bisbat de Terrassa
c/ Església 1, 08221 Terrassa - Tel. 93 783 04 66

Constitució de la Província Eclesiàstica de Barcelona

Es constitueixen dues noves diòcesis: Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, nomenat administrador apostòlic de Barcelona i de les dues diòcesis de nova creació i bisbe electe de Terrassa.

Mons. Agustí Cortès Soriano, nomenat bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

El Sant Pare accepta la renúncia de Mons. Pere Tena com a bisbe auxiliar de Barcelona.

Butlles

Butlla del Papa Joan Pau II de constitució de la Província Eclesiàstica de Barcelona

JOAN PAU, Bisbe, Servent dels servents de Déu, perquè se'n guardi perpètua memòria. Destinats a vetllar per tot el ramat del Senyor, moguts amb tota certesa per l'a-

fany pastoral, tenim constantment cura perquè els beneficis de la salvació de Jesucrist arribin a la més extensa multitud. Per això ens afanyem a adequar les institucions eclesiàstiques de manera que aquestes finalitats es realitzin amb la major facilitat. Així, doncs, havent-ho sol·licitat el Venerable Germà Manuel Monteiro de Castro, Arquebisbe titular de Benevento i Nunci Apostòlic a Espanya, d'acord amb el parer de la Congregació per als Bisbes, actuant amb la Nostra potestat Apostòlica, determinem i establím el que segueix: erigim la Província Eclesiàstica de Barcelona i elevem la seu Episcopal de BARCELONA a Església Metropolitana, amb els corresponents oficis i beneficis annexos de què, segons les normes del dret, frueixen les altres seus Metropolitanas. La nova Província Eclesiàstica de Barcelona així creada inclou la Seu Metropolitana del mateix nom i, al mateix temps, les diòcesis sufragànies de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat. Al Bisbe que en cada moment sigui el de Barcelona l'honorem amb la dignitat arquebisbal i amb el grau de Metropolitana, afegint-li els càrrecs i les obligacions, segons estableixen els sagrats cànons. Encomanem al Venerable Germà Manuel Monteiro de Castro, abans esmentat, que totes aquestes coses es duguin a terme, comptant amb la facultat de poder-ho subdelegar a qualsevol baró constituït en dignitat eclesiàstica. Finalment, un cop tot dut a terme, es confegiran les actes de les quals se n'enviarà un exemplar autèntificat a la Congregació per als Bisbes, sense que res s'hi oposi. Donat a Roma, prop de Sant Pere, el dia quinze del mes de juny de l'any del Senyor dos mil quatre, vint-i-sisè del Nostre Pontificat.

† Angelo Cardenal Sodano, secretari d'Estat

† Giovanni Battista Cardenal Re, prefecte de la Congregació per als Bisbes
Marcello Rossetti, protonotari apostòlic

Bryan Chestle, protonotari apostòlic

Butlla del Papa Joan Pau II de constitució de la Diòcesi de Terrassa

JOAN PAU, Bisbe, Servent dels servents de Déu, perquè se'n guardi perpètua memòria. És voluntat nostra cercar sempre i amb la màxima sol·licitud possible el bé dels fidels cristians. Per promoure aquest bé, pensem que és bona la constitució convenient de noves diòcesis, sempre que hi hagi particulars raons que ho demanin. Per això, atès que el Venerable Germà Manuel Monteiro de Castro, Arquebisbe titular de Benevento i Nunci Apostòlic a Espanya, després d'haver-ho considerat amb diligència i havent escoltat el parer de la Congregació per als Bisbes, ha aconsellat la creació d'una nova diòcesi en l'esmentada Nació, ens ha semblat que la seva opinió calia que fos ratificada. Així, doncs, amb la nostra més alta potestat, determinem i manem el que segueix. Prenem enterament el territori i les parròquies de l'Arquebisbat de Barcelona que formen els Arxiprestats denominats de *Montcada*, *Sant Cugat-Les Planes*, *Terrassa*, *Rubí*, *Sabadell Centre*, *Sabadell Nord*, *Sabadell Sud*, *Granollers*, *Puiggraciós*, *Mollet*, *Montseny*, *Montbui* i amb ells erigim i constituïm la nova diòcesi de TERRASSA. Constituïm aquesta diòcesi com a sufragània de la mateixa Seu Arquebisbal de Barcelona i sota la jurisdicció de la Congregació per als Bisbes. Determinem també que la seu del Bisbe s'estableixi a la ciutat anomenada Terrassa i elevem al grau i a la

dignitat d'església catedral el temple que s'hi troba dedicat a Déu en honor del Sant Esperit; totes les altres coses es faran d'acord amb les lleis canòniques. Encomanem al Venerable Germà Manuel Monteiro de Castro, abans mencionat, que, tan aviat com sigui possible i segons correspon al seu càrrec, remeti a l'esmentada Congregació un document que autentifiqui que ha estat dut a terme el que hem determinat que es faci. Finalment, volem que aquesta Nostra Constitució resti en ferm, tant ara com en l'esdevenidor, sense que res s'hi oposi. Donat a Roma, el dia quinze del mes de juny de l'any dos mil quatre, vint-i-sisè del Nostre Pontificat.

† Angelo Cardenal Sodano, secretari d'Estat

† Giovanni Battista Cardenal Re, prefecte de la Congregació per als Bisbes

Marcello Rossetti, protonotari apostòlic

Bryan Chestle, protonotari apostòlic

Butlla del papa Joan Pau II de constitució de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

JOAN PAU, Bisbe, Servent dels servents de Déu, perquè se'n guardi perpètua memòria. Entre les diverses obligacions que per mandat diví ens atenyen, hi ha la de vetllar perquè es constitueixin noves diòcesis a partir de les circumscripcions eclesiàstiques on la religió catòlica ha assolit de dia en dia un increment no pas petit. Essent així que se'ns ha demanat que de l'Arxidiòcesi de Barcelona se'n separin determinats territoris per tal d'erigir noves diòcesis, ens ha semblat molt oportú concedir el que se'ns demanava. Per això, Nós, atenent el parer de la Congregació per als Bisbes i comptant amb l'opinió favorable del Venerable Germà Manuel Monteiro de Castro, Arquebisbe titular de Benevento i Nunci Apostòlic a Espanya, per la Nostra potestat Apostòlica establim i determinem el que segueix. Prenem, de l'Arxidiòcesi de Barcelona, el territori sencer i les parròquies dels Arxiprestats denominats *el Prat de Llobregat, Sant Boi de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts, Montserrat, Garraf, Vilafranca del Penedès, Anoia, Piera-Capellades*, i amb els territoris que d'aquesta manera separem, constituïm i erigim la nova diòcesi, que s'anomenarà de SANT FELIU DE LLOBREGAT, i que estarà circumscrita dins dels mateixos límits esmentats; aquesta diòcesi la fem sufragània de l'Església Metropolitana de Barcelona i posem el seu Bisbe sota la jurisdicció de l'Arquebisbe metropolità que hi hagi en aquesta Seu. Establim la seu de la nova diòcesi a la ciutat denominada Sant Feliu de Llobregat i elevem al grau i a la dignitat d'Església Catedral el temple que s'hi troba dedicat a Déu en honor de Sant Llorenç, amb tots els drets i privilegis adjunts que corresponen a aquests determinats edificis sagrats. Totes les altres coses es faran d'acord amb les lleis canòniques. Encomanem al Venerable Germà Manuel Monteiro de Castro, del qual hem fet menció, que tan aviat com sigui possible i segons correspon al seu càrrec, remeti a la Congregació per als Bisbes un document que autentifiqui que ha estat dut a terme el que hem determinat que es faci; o bé, en el cas que ell fos absent de la seu, essent així que ell s'ocupa allà dels afers de la Santa

Seu, concedint les necessàries i oportunes facultats, àdhuc per subdelegar i amb la finalitat de que es tracta, perquè ho faci algun baró constituït en dignitat eclesiàstica. Finalment, volem que aquesta Constitució Nostra resti en ferm, tant ara com en l'esdevenidor, sense que res s'hi oposi. Donat a Roma, prop de Sant Pere, el dia quinze del mes de juny de l'any del Senyor dos mil quatre, vint-i-sisè del Nostre Pontificat.

† Angelo Cardenal Sodano, secretari d'Estat

† Giovanni Battista Cardenal Re, prefecte de la Congregació per als Bisbes

Butlla del Papa Joan Pau II de nomenament de Mons. Lluís Martí- nez Sistach arquebisbe metropolità de Barcelona

JOAN PAU, Bisbe, Servent dels servents de Déu, saluda i beneeix apostòlicament el Venerable Germà LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH, fins ara Arquebisbe de Tarragona, traslladat a la seu metropolitana de Barcelona, que en aquest moment està vacant. L'antiquíssima Església de Barcelona ara et torna a cridar, a tu, Venerable Germà, que per naixement ets fill d'aquesta comunitat catòlica, perquè la governis i en tinguis la màxima autoritat. Aquesta Església desitja tenir com més aviat millor un pastor propi, essent així que el qui l'havia presidida ministerialment fins fa ben poc, el Nostre Venerable Germà Ricard, Cardenal de la Santa Església Romana, Carles Gordó, després de catorze anys seguits dedicat a regir-la, ha renunciat a aquest preuat servei. El seu pastor, doncs, seràs tu, Venerable Germà, després que, durant aquests darrers disset anys, has guiat amb la teva lloable acció episcopal i has excel·lit amb la solidesa dels teus consells al capdavant de més d'un ramat del Poble de Déu. Per tant, Nós, fent ús de la plenitud del poder apostòlic, t'alliberem completament de tots els vincles envers la teva anterior Església tarragonina i et constituïm Ordinari propi, Arquebisbe metropolità, de la seu de l'Església metropolitana de Barcelona, al mateix temps que et concedim tots els drets i privilegis, afegint-hi totes les facultats i poders annexos a aquest mateix nomenament i als sagrats cànons de l'exercici episcopal. Entre d'altres coses, en el moment adient, tindràs cura d'exposar aquest determini que hem pres envers tu, públicament i com correspon, tant al teu clergat com al poble fidel. Exhortem vivament tots aquests fills i filles en el Senyor que, per la seva reconeguda fidelitat envers l'Església, et rebin, plens de disponibilitat i amor, talment el qui ve a ells com a nou moderador de la vida diocesana. I a tu, Venerable Germà, et fem avinent, moguts només pel zel de Crist, que tenint present tot el que ja has dut a terme, emprenguis ara amb renovades energies pastorals aquesta nova empresa per al bé de la comunitat barcelonina en la qual vas néixer i, d'aquesta manera, segueixis afegint guanys per a tu en la vinya de Jesús. Donat a Roma, prop de Sant Pere, el dia quinze del mes de juny de l'any del Senyor dos mil quatre, vint-i-sisè del Nostre Pontificat.

Joan Pau II, papa

Bryan Chestle, protonotari apostòlic

Butlla del Papa Joan Pau II de nomenament de Mons. Saiz

JOAN PAU, Bisbe, Servent del servents de Déu, saluda i beneeix apostòlicament el Venerable Germà JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES, fins ara Bisbe titular de Selemsele i Auxiliar de l'Arxidiòcesi de Barcelona, escollit com a Bisbe de la nova Església de Terrassa. Nós, actuant en la persona del mateix Senyor, volem vetllar amb tota sol·licitud per cadascuna de les parts de l'Església universal, a fi que aquesta creixi amb la màxima amplitud. Calia designar un Pastor per a la nova Seu de Terrassa, ja que al mateix temps que amb les Nostres Lletres, que porten per títol *Christifidelium salutem*, constituïem l'esmentada diòcesi, establíem que li fos destinat un Bisbe. Amb gran confiança, doncs, Venerable Germà, acudim a tu, de qui hem conegut que abundes en la prudència necessària i en l'experiència pastoral a causa de les accions episcopals que ja has dut a terme. Per això ens ha semblat que també seràs idoni per exercir el govern d'aquella ramada. En conseqüència, atenent el parer de la Congregació per als Bisbes, segons la norma del dret establert, per la Nostra autoritat Apostòlica, havent-te primer deslliurat del teu ofici de Bisbe Auxiliar i del títol de Selemsele, et nomenem primer Bisbe de TERRASSA, amb tots els drets que hi van adjunts i les obligacions pròpies que corresponen a la teva destinació i al teu estat, tal com prescriuen els sagrats cànons. Consegüentment, donaràs a conèixer la teva elecció al clergat i al poble fidel: a tots ells els exhortem amablement que et rebïn de bon grat com a mestre i tutor dels ensenyaments eclesiàstics. Finalment, Venerable Germà, tenim per cosa certa que, sostingut amb l'ajut celestial, realitzaràs el ministeri a què has estat destinat de manera eficaç i profitosa perquè ben aviat aquesta família cristiana creixi i doni fruits abundosos. Donat a Roma, prop de Sant Pere, el dia quinze del mes de juny de l'any del Senyor dos mil quatre, vint-i-sisè del Nostre Pontificat.

Joan Pau II, papa

Manuel Buenaventura Fernández, protonotari apostòlic, s.n.

Butlla del Papa Joan Pau II de nomenament de Mons. Cortès

JOAN PAU, Bisbe, Servent dels servents de Déu, saluda i beneeix apostòlicament el Venerable Germà AGUSTÍ CORTÈS SORIANO, fins ara Bisbe d'Eivissa, traslladat a la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Exercint amb tota diligència el nostre ofici de Pastor de l'Església universal de Crist, ens afanyem a proveir, en elegir el seu primer Bisbe, la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, que avui mateix ha estat erigida per mitjà de la Constitució Apostòlica *Varia inter munera*. El nostre pensament, Venerable Germà, es fixa en tu, a qui creiem idoni per regir aquella comunitat, ja que estàs ornat d'una fe sòlida, de sol·licitud per les ànimes, de perícia en la gestió dels afers i de virtuts humanes. Per tant, fent-nos nostre el parer de la Congregació per als Bisbes, després d'haver-ho sospesat amb diligència, fent ús de la plenitud de la Nostra potestat Apostòlica, et nomenem i constituïm, d'acord amb la norma del dret establert, Bisbe de la diòcesi tot just erigida de SANT FELIU DE LLOBREGAT, amb tots els drets que hi van adjunts, així com amb totes les obligacions inherents que corresponen a la teva dignitat i desti-

nació d'acord amb el que els sagrats cànons prescriuen. Al mateix temps, segons la norma del dret, t'alliberem del vincle de Bisbe de la diòcesi d'Eivissa. Et manem, a més a més, que donis a conèixer aquestes Lletres Nostres al clergat i al poble de la teva diòcesi, als quals aconsellem vivament que t'estiguin sempre units pels vincles de la caritat, de la unitat i de l'obediència. Finalment, t'exhortem, Venerable Germà, que entre els teus importantíssims oficis que has de dur a terme, hi comptis, enfortit amb la gràcia de Déu i amb l'ajut de la Verge Maria Mare de Déu, el d'alimentar amb el Pa de la Paraula de Déu i el nodriment de l'Eucaristia els fidels que ara t'encomanem i de fer-los créixer en la fe, l'esperança i la caritat. Donat a Roma, prop de Sant Pere, el dia quinze del mes de juny de l'any del Senyor dos mil quatre, vint-i-sisè del Nostre Pontificat.

Joan Pau II, papa

Leonardo Erríquenz, protonotari apostòlic

Crònica

El dimarts dia 15 de juny de 2004, a dos quarts d'una de la tarda, el Sr. Cardenal Arquebisbe, Dr. Ricard M. Carles, convocà al saló noble del Palau Episcopal els membres del Consell de Govern -amb els quals acabava de mantenir una reunió- i les persones que treballen a la Cúria Diocesana.

En primer lloc, Mn. Salvador Cristau, canceller i secretari general de l'Arquebisbat, llegí la següent carta del Sr. Nunci Apostòlic, Mons. Manuel Monteiro de Castro, que anunciava uns nomenaments fet públics a les 12 hores d'aquell mateix dia:

Carta del Sr. Nunci

Nunciatura Apostòlica en España

Madrid, 11 de junio de 2004

N. 4959/04

Eminencia:

Me dirijo a Vuestra Eminencia para comunicarle que el Santo Padre ha elevado a Metropolitana la Archidiócesis de Barcelona y ha erigido las nuevas Diócesis de Terrassa y de Sant Feliu de Llobregat en territorio desmembrado de la Archidiócesis de Barcelona, haciéndolas sufragáneas de esta misma Archidiócesis.

Así mismo, el Santo Padre ha aceptado su renuncia al gobierno pastoral de la Archidiócesis de Barcelona, que Vuestra Eminencia le ha presentado en conformidad con el canon 401, párrafo 1 del Código de Derecho Canónico, y se ha dignado nom-

brar Arzobispo de esa Sede Arzobispal de Barcelona a S. E. Mons. Lluís Martínez Sistach, en la actualidad Arzobispo Metropolitano de Tarragona.

Por disposición del Santo Padre, S. E. Mons. Josep Àngel Saiz Meneses regirá la Archidiócesis de Barcelona, sede vacante, en calidad de Administrador Apostólico.

El Santo Padre también ha nombrado:

—Obispo de la nueva diócesis de Terrassa a S. E. Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, en la actualidad Obispo Auxiliar de Vuestra Eminencia.

—Obispo de Sant Feliu de Llobregat a S. E. Mons. Agustí Cortès Soriano, actualmente Obispo de Ibiza.

—Arzobispo Metropolitano de Tarragona al Rvdo. Sr. Don Jaume Pujol Balcells, actualmente Profesor y Director del Instituto de Ciencias Religiosas de la Universidad de Navarra.

—Por último, el Santo Padre ha aceptado la renuncia al cargo de Obispo Auxiliar de Barcelona que le ha presentado S. E. Mons. Pere Tena Garriga en conformidad con el canon 401, párrafo 1, del Código de Derecho Canónico.

Estas noticias se harán públicas en Roma el 15 del presente mes a las 12 horas, y hasta ese momento quedan bajo estricta reserva.

Con esta ocasión deseo agradecer a Vuestra Eminencia el generoso, abnegado y eficaz servicio pastoral que ha realizado en esa querida Archidiócesis, que el Señor le ha de recompensar abundantemente.

Reciba un respetuoso y cordial saludo lleno de afecto en el Señor.

Manuel Monteiro de Castro

Arzobispo titular de Benevento. Nuncio Apostólico

Comunicació del cardenal Ricard M. Carles als diocesans

Després el Sr. Cardenal anuncià que, com acabaven d'escoltar, el Sant Pare havia nomenat el seu successor, havia fet també altres nomenaments i havia pres altres decisions relatives a l'arxidiòcesi. Va dir també que, per tal de ser breu, llegiria el text de la comunicació pastoral que feia pública aquell mateix dia. El text de la comunicació als fidels de l'arxidiòcesi de Barcelona és el que segueix:

Benvolguts,

Ha estat acceptada per la Santa Seu la meva renúncia al càrrec d'arquebisbe de Barcelona, feta en compliment del que disposa el Codi de dret canònic, quan vaig com-

plir els 75 anys. El Sant Pare, en una carta del cardenal Giovanni Battista Re, carta que es va fer pública, em va demanar que continués durant dos anys més servint l'arxidiòcesi de Barcelona. Així ho vaig acceptar, perquè, com us he dit en diverses ocasions, vaig venir a Barcelona en una actitud d'obediència a la voluntat del Sant Pare, manifestada mentre era bisbe de Tortosa, i ara, en esperit també de filial obediència a Joan Pau II, accepto i agraeixo que el Sant Pare m'hagi volgut nomenar un successor i acceptar la meva jubilació d'aquesta responsabilitat.

El Sant Pare Joan Pau II s'ha dignat nomenar per regir aquesta gran diòcesi Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, que fou prevere i bisbe auxiliar d'aquesta diòcesi, i fou cridat a succeir-me en la diòcesi de Tortosa. Ara també l'ha cridat l'Església a succeir-me en aquesta arxidiòcesi de Barcelona. A la vegada el Sant Pare ha decidit crear dues noves diòcesis, que confia com a bisbes a Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, fins ara bisbe auxiliar de Barcelona, que serà el bisbe de la diòcesi de Terrassa, i a Mons. Agustí Cortès Soriano, actualment bisbe d'Eivissa, que serà el bisbe de Sant Feliu de Llobregat. A petició meva el Sant Pare ha nomenat Mons. Josep Àngel Saiz Meneses administrador apostòlic fins a l'entrada del nou arquebisbe de l'arxidiòcesi de Barcelona i dels dos nous bisbes de les diòcesis creades.

Us demano que acolliu el nou arquebisbe i els dos nous bisbes de les diòcesis noves —que seran sufragànies de Barcelona— amb un afecte sincer i amb un generós esperit de col·laboració. De manera especial, ho espero dels sacerdots, diaques, religiosos, religioses i laics, sobretot els compromesos en tasques diocesanes d'acció pastoral.

A tots demano un acolliment de la decisió de la Santa Seu. Una cosa és que quan hi ha un projecte es pugui opinar i fins i tot dissentir i una altra cosa és que quan el Sant Pare ja ha pres una decisió, com és el cas d'avui, aleshores entra en joc la comunió i la obediència al Sant Pare, que són elements constitutius de l'Església catòlica.

Després de catorze anys del meu ministeri episcopal a Barcelona, lliuro al meu successor a Barcelona i als dos bisbes de les dues noves diòcesis la torxa del servei pastoral com a bisbe. Desitjo manifestar el meu agraïment a totes les persones que, cadascuna en el seu àmbit, m'han ajudat durant els anys del meu ministeri com a arquebisbe de Barcelona. Gràcies a tots pel que heu fet per Crist i per la seva Església.

Tindrem ocasió de donar-ne gràcies a Déu en la missa que, ajudant Déu, celebraré el diumenge dia 27 de juny, a les 6 de la tarda, a la basílica de Santa Maria del Mar. A tots us hi invito ben cordialment. Estaré prop de vosaltres i pregaré sempre per tots els membres d'aquesta comunitat diocesana que he tingut encomanada durant catorze anys de la meva vida i que tant estimo.

Demano la benedicció de Déu per les persones que han de continuar el servei al poble de Déu en la nova etapa que s'obre en la història de la diòcesi de Barcelona. Li demano per intercessió de la Mare de Déu de la Mercè.

Barcelona, 15 de juny de 2004

† Ricard M. Cardenal Carles
Arquebisbe emèrit de Barcelona

Salutació de l'administrador apostòlic Mons. Saiz

Seguidament, l'administrador apostòlic de Barcelona, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, va saludar els presents al saló noble i va llegir aquesta comunicació:

Benvolguts membres de l'Arxidiòcesi de Barcelona i de la nova diòcesi de Terrassa.

Us saludo amb tot afecte en el dia en què em faig càrrec de l'arxidiòcesi de Barcelona com a administrador apostòlic, havent acceptat el Sant Pare la renúncia del cardenal Ricard M. Carles, que ha servit com a bisbe aquesta Església particular durant 14 anys.

El dia que el Sant Pare em va nomenar bisbe auxiliar de Barcelona vaig dir que ho acceptava amb esperit de servei, perquè —com a cristià i com a sacerdot— miro d'entendre la vida com una oportunitat per donar-la estimant i servint en tot.

No són pocs els reptes a què haurem de fer front en la nova etapa de la vida diocesana, que posaran a prova aquest esperit de servei al servei de Jesucrist i del seu Evangeli. Espero poder treballar en estreta comunió amb el nou arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, amb el bisbe residencial de la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortès, i amb tots els altres bisbes de Catalunya. Sempre oberts a l'Església universal, a les seves preocupacions i aspiracions.

Des del primer moment poso també la meva confiança en tots vosaltres, especialment en els meus germans preveres, en els religiosos i les religioses i en els cristians laics. A tots demano comprensió i ajuda. Prego ja des d'ara per tots i us demano que ho vulgueu fer per mi. Ajudeu-me a ser un bon pastor al servei de l'Evangeli de Jesucrist, i un servidor fidel de l'Església i de tots vosaltres, amb una especial relació amb els preveres i diaques, als quals —com diu el Concili Vaticà II— vull estar sempre disposat a «escoltar i tractar amb confiança» (CD,16).

Que la Mare de Déu, sota les advocacions de la Mercè i de Montserrat, ens continuï conduint cap a Jesús. Amb l'expressió de la meva disponibilitat, rebeu també la meva primera salutació, que vol ser ben afectuosa per a tots.

Barcelona, 15 de juny de 2004

† Mons. Josep Àngel Saiz
Administrador apostòlic de Barcelona
i bisbe electe de la diòcesi de Terrassa

Acabat el text de la comunicació escrita, Mons. Saiz Meneses va dir: «Vull donar les gràcies al Sr. Cardenal pels seus catorze anys de servei a la diòcesi i, a nivell personal, per la confiança que ha tingut sempre amb mi i que ha demostrat reiteradament. I també donar-vos les gràcies a vosaltres. Hem volgut que els membres de la Cúria i els més estrets col·laboradors nostres tinguéssiu una comunicació personal i directa amb nosaltres. Jo vaig arribar aquí l'any 2000, i tot va molt ràpid... Tot va ara a un ritme accelerat. Però, amb el cor a la mà, i des del meu cor sacerdotal, us confesso que, des que vaig ser ordenat capellà mai no he demanat res ni mai he dit que no a res. I això dóna també molta llibertat d'esperit. I molta confiança en el Senyor per intentar portar a terme les missions que ell encomana i que encomana a través de l'Església.

Ara continuarem col·laborant aquí, per part meva uns mesos, fins que prengui possessió de la diòcesi de Terrassa i aquí prengui possessió el nou Arquebisbe. Us agraeixo tot el treball fet i us demano també que en aquests mesos, que seran molt intensos i possiblement no fàcils —encara que seran molt importants—, col·laborem i treballlem estretament al servei de la nostra diòcesi, a la qual estimem tant tots.»

Paraules de Mons. Pere Tena

A continuació, el Sr. Cardenal va dir que demanava a Mons. Pere Tena -que amb ell entrava en el grup dels emèrits-, que volgués dir unes paraules.

Mons. Tena va dir: «La setmana passada, el dia 9 de juny, va fer exactament 11 anys que es va publicar el nomenament del Sant Pare de tres bisbes auxiliars, que aleshores vàrem ser Mons. Jaume Traserra, Mons. Joan Enric Vives i un servidor, i ara, al cap d'una setmana, arriba l'acceptació de la renúncia. Encara que a mi no m'agrada aquesta fórmula de la *renúncia*, perquè no es tracta de renunciar sinó que es tracta de dir: el Sant Pare em va confiar una missió... És difícil el llenguatge sobre aquest tema, perquè no es pot dir la *jubilació*, no es pot dir la *renúncia*; no se sap exactament quin nom s'ha de donar a això. Penso que és simplement deixar de fer una missió concreta, i res més. Perquè el fet de ser bisbe, encara que l'elecció per ser-ho sigui del Sant Pare, no és ben bé el Papa que ho fa, sinó que és nostre Senyor amb l'ordenació sagrada.

I penso que una de les coses més importants del Concili Vaticà II ha estat precisament subratllar i declarar solemnement el caràcter sacramental de l'episcopat. I per tant tot el que sigui plantejar-nos el ministeri episcopal com si fos un funcionari, que passa a la condició de quedar lliure d'una missió i a la reserva, dir això de l'episcopat em sembla que seria una deformació perniciosa d'allò que és l'episcopat. O sigui que, gràcies a Déu i si Déu vol, tant el Sr. Cardenal com un servidor continuarem essent bisbes de l'Església catòlica.

Continuarem, doncs, aquí fins que nostre Senyor vulgui i continuarem fent de bisbe en les seves coses més fonamentals.

A mi em sembla que aquesta circumstància és també una ocasió per a tota l'Església local per adonar-se del que significa l'episcopat en l'Església. El bisbe no està sol a l'Església, sinó que el bisbe està en l'Església. Està en el Col·legi Episcopal. I per estar en el Col·legi Episcopal, i per tant en la successió apostòlica, pot tenir diferents encàrrecs. I hi ha encàrrecs que són la cura d'una diòcesi; altres encàrrecs que són l'ajuda a la cura d'una diòcesi, formant un equip episcopal amb el bisbe residencial de la diòcesi; hi ha els bisbes de la Cúria romana, que són bisbes també, però fan altres coses...

Bé, em sembla que tot això pot ajudar a descobrir el que és el ministeri episcopal. Estem en aquesta fase. Ara no és el moment de fer massa reflexions de passat i de futur, però em permeto de dir que jo continuo tenint com a lema, encara que desgraciadament penso que moltes vegades no l'he complert, el que vaig escollir quan vaig ser elegit, que va ser aquella frase de Sant Pau: “*Adiutores gaudii vestri*”. Tant de bo que sempre hagués pogut ajudar a l'alegria, almenys al *gaudium paschale*, que diu el decret del Vaticà II “*Christus Dominus*” que ha de ser una de les funcions del bisbe: ajudar a la gent a viure el *gaudium paschale*.

Jo penso continuar en aquesta mateixa línia de contribuir a l'amistat, al goig, a la promoció de la fe, que és en realitat el veritable goig. Moltes gràcies!»

Agraïment del Sr. Cardenal Arquebisbe

Va cloure l'acte el Sr. Cardenal Carles donant les gràcies a tots pel que l'havien ajudat a ell, a Mons. Tena, i també agrai la presència als membres del Consell de govern de la diòcesi present a l'acte. Demanà a tots la col·laboració en el futur amb l'administrador apostòlic i amb el seu successor. I va dir que desitjava que en el futur es treballés amb intensitat i també amb bon amor i amb esperit joïós.

Reunió amb els mitjans de comunicació

A la una de la tarda, acabada la reunió amb el personal de la Cúria diocesana, a la mateixa sala noble, el Sr. Cardenal, acompanyat de Mons. Saiz i de Mn. Salvador Cristau, rebé els nombrosos representants dels mitjans informatius en una roda de premsa convocada pocs minuts després de les 12 del migdia, quan al Vaticà i a la Nunciatura Apostòlica a Espanya es varen fer públics els nomenaments.

Es llegiren les mateixes comunicacions ja publicades més amunt i es va mantenir un diàleg amb els nombrosos periodistes durant una hora. La roda de premsa acabà amb unes paraules del Sr. Cardenal que, amb emoció, es va acomiadar dels informadors i els va donar les gràcies per l'ajut que els mitjans de comunicació —encara que sovint enmig de tensions i fins i tot de discrepàncies— li havien aportat en la comunicació amb els fidels d'una diòcesi tan gran com Barcelona.

Presa de possessió de l'administrador apostòlic

A les 12 hores del dia 16 de juny de 2004, a la sala de reunions de l'Arquebisbat de Barcelona, es reuní el Col·legi de Consultors de la diòcesi i tingué lloc l'acte de presa de possessió de Mons. Josep Àngel Saiz com a administrador apostòlic de l'Arquebisbat de Barcelona i de les altres dues diòcesis fins al dia que facin l'entrada a les respectives diòcesis el nou arquebisbe, Mons. Lluís Martínez Sistach, i els altres pastors de les noves diòcesis.

En primer lloc, Mn. Salvador Cristau llegí la carta del Sr. Nunci Apostòlic, reproduïda més amunt.

Tot seguit llegí també el decret de nomenament de l'administrador apostòlic, el text del qual diu:

Congregació per als Bisbes
Prot. N. 890/02

Decret de nomenament d'Administrador Apostòlic de Barcelona i d'altres

«Per tal de tenir cura del govern de l'Església Metropolitana de Barcelona, vacant per renúncia de l'Emm. i Rvdm. Sr. Ricard M. Cardenal de la Santa Església Romana, i de les Esglésies de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat, recentment erigides,

El Sant Pare Joan Pau II, Papa per la divina providència, nomena i institueix Administrador Apostòlic de les esmentades Esglésies, fins a la presa de possessió canònica dels nous Pastors, l'Excm. i Rvdm. Sr. Josep Àngel Saiz Meneses, elegit bisbe de la diòcesi de Terrassa, i li atorga els drets, les facultats i les funcions que, per Dret, són competència dels bisbes diocesans.

Sense que res en contra pugui ser obstacle al present Decret.

Donat a Roma, des del Palau de la Congregació per als Bisbes, a 15 de juny de l'any 2004.»

† Giovanni B. Cardenal Re, Prefecte
† Francesco Monterisi, Secretari

A continuació, Mons. Josep Àngel Saiz va fer la professió de fe i el jurament prescrits pel dret eclesiàstic i tot seguit prengué possessió del seu càrrec. Després firmà els documents que donaven fe d'aquesta presa de possessió, que autenticà Mn. Salvador Cristau, que assistia a la reunió com a canceller de l'Arquebisbat.

El Col·legi de Consultors no cessa quan hi ha un canvi de bisbe a una diòcesi. Mons. Saiz, que n'és membre, pronuncià unes paraules demanant la col·laboració de tots els membres del Col·legi de Consultors en l'etapa breu en què ha de ser l'administrador apostòlic de la arxidiòcesi i de les diòcesis de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat.

L'acte de presa de possessió que s'havia iniciat amb la pregària del parenostre acabà amb el rés de l'àngelus dirigit per Mons. Saiz.

Després de la seva presa de possessió, Mons. Saiz signà els decrets pels quals confirmava en els seus càrrecs el provicari general, Dr. Jaume Riera, els vicaris episcopals i els altres càrrecs de la diòcesi que ho havien estat amb el cardenal Ricard M. Carles, els quals, segons el dret eclesiàstic, havien cessat en produir-se l'acceptació de la renúncia del Sr. Cardenal Arquebisbe.

Salutació de Mons. Martínez Sistach

El Sr. Arquebisbe electe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va fer pública la primera comunicació als seus nous diocesans:

Benvolguts,

En aquests moments les meves primeres paraules són per expressar la meva plena confiança en el Senyor, cap i pastor de l'Església, i per demanar-li que m'atorgui els seus dons per lliurar-me plenament a aquest servei que el Senyor m'ha confiat de pastor de l'Església de Barcelona, en la qual vaig rebre la vida cristiana i la vocació sacerdotal. Dono gràcies a aquesta Església diocesana per tot el que m'ha donat durant un llarg període de la meva vida sacerdotal i episcopal, i em comprometo a servir-la amb amor i amb plena disponibilitat. Agraïxo al Sant Pare la confiança que m'ha manifestat amb aquest nomenament.

L'espiritualitat de disponibilitat i de servei a l'Església, que des de la meva ordenació presbiteral he intentat viure amb l'ajut de Déu, ha fet que hagi acceptat aquest encàrrec. No m'ha estat pas gens fàcil. M'hi ha animat la confiança en la col·laboració dels estimats preveres, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques —amb molts dels quals he treballat durant anys— per tal d'endegar tots plegats un treball pastoral que respongui al que el Senyor vol i espera de l'Església i per donar resposta als reptes i a les necessitats dels homes i dones d'avui. Preneu possessió de mi; compto amb tots vosaltres. Us saludo ben cordialment a tots i prego ja des d'ara per tots, especialment pels malalts, pels pobres i pels més necessitats. Saludo també el Sr. Cardenal Ricard M. Carles, que ha esmerçat catorze anys del seu ministeri episcopal al servei de la diòcesi de Barcelona.

Els moments no són pas fàcils. Tanmateix l'Església ha de realitzar la seva missió d'anunciar la bona nova que Jesús ens ha portat siguin quines siguin les circumstàncies. Amb la col·laboració i participació de tots anirem fent de l'Església la casa i l'escola de la comunió a l'arxidiòcesi metropolitana de Barcelona, a la província

eclesiàstica i a la regió pastoral de la Tarraconense. Estic segur que l'esperit eclesial dels sacerdots i de tots els diocesans ajudarà a superar les dificultats i contribuirà a intensificar amb renovada esperança la tasca evangelitzadora que s'està realitzant, que és molt urgent i que ha estat la motivació i el contingut del Concili Provincial Tarraconense de 1995.

L'Església és una família que té la protecció maternal de Maria. Demano a la Mare de Déu, amb les entranyables advocacions de la Mercè i de Montserrat, que en aquest nou servei eclesial d'arquebisbe metropolità que se'm confia visqui i ajudi a viure a tots els diocesans aquelles paraules que ella va dir a les noces de Canà: «Feu tot el que Jesús us digui».

Tarragona, 15 de juny de 2004

Salutacions de Mons. Saiz i de Mons. Cortès

La salutació de Mons. Saiz a tota l'arxidiòcesi i als fidels de la diòcesi de Terrassa ja ha estat publicada més amunt.

Mons. Agustí Cortès Soriano va fer pública aquesta salutació dirigida als seus fidels de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, titulada: «Als preveres i a les comunitats cristianes del Baix Llobregat, el Penedès i el Garraf». Aquest n'és el text íntegre:

Estimats germans:

Vull fer-vos arribar aquestes breus i senzilles paraules com a salutació fraternal i cordial amb motiu del meu nomenament com a bisbe de la que serà nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat al vostre territori.

El Sant Pare Joan Pau II ha estimat convenient fer-ho així, mirant per damunt de tot el bé del poble de Déu, les seves necessitats i les exigències de l'esperit de comunió, que sempre ens ha de conduir. Des d'ara ens trobem plegats dins aquesta aventura de l'Esperit, que és construir de bell nou una diòcesi, recollint la fe i la tradició que durant tants de segles ha animat la vida cristiana a l'Església de Barcelona.

Una tasca apassionant que ens demana molta generositat i confiança. Vull testimoniar-vos la meva obertura sincera a tothom i el meu desig profund d'arribar al coneixement mutu, que ens durà a la comunió i a l'estimació en el mateix amor. Des d'avui compto amb tots vosaltres; podeu comptar també amb la meva persona, sense límit ni condicions, per a tot el que ens demani el servei pastoral al poble de Déu.

Esperant trobar-nos aviat i fer-ho personalment, rebeu la meva més cordial salutació, amb tot afecte en el Senyor,

† Agustí Cortès Soriano
Bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat

Dades estadístiques de les tres diòcesis

La Conferència Episcopal va difondre les dades següents relatives a les dues noves diòcesis i a l'arquebisbat de Barcelona

Dades de la nova diòcesis de Terrassa

Territori: actual Demarcació episcopal del Vallès, integrada pels arxiprestats de Montcada, Sant Cugat-Les Planes, Terrassa, Rubí, Sabadell centre, Sabadell nord, Sabadell sud, Granollers, Puiggraciós, Mollet, Montseny i Montbui.

Habitants: 1.016.674.

Parròquies: 120.

Sacerdots: 165.

Religiosos: 24 comunitats.

Religioses: 88 comunitats.

Catedral: Basílica del Sant Esperit, de Terrassa

La residència del bisbe de la nova diòcesi serà a Terrassa (173.775 habitants).

Altres ciutats de la diòcesi: Sabadell (183.788 hab.), Sant Cugat del Vallès (60.265), Cerdanyola del Vallès (53.343 hab.) i Granollers (53.105 hab.)

Dades de la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Territori: actual demarcació episcopal del Baix Llobregat, el Penedès i el Garraf, amb els arxiprestats del Prat de Llobregat, Sant Boi de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts, Montserrat, Garraf, Vilafranca del Penedès, Anoia i Piera-Capellades.

Habitants: 661.393.

Parròquies: 121.

Sacerdots: 153.

Religiosos: 23 comunitats.

Religioses: 67 comunitats.

Catedral: Església de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat.

La residència del bisbe de la nova diòcesi serà a Sant Feliu de Llobregat (40.042 habitants).

Altres ciutats de la nova diòcesi: Sant Boi de Llobregat (78.738 hab.) i el Prat de Llobregat (61.818 hab.)

Dades estadístiques de com queda l'Arxidiòcesi de Barcelona

Territori: actuals demarcacions episcopals de Barcelona ciutat i Barcelonès sud i Barcelonès nord i Maresme, composades pels arxiprestats de La Catedral, Rambles-Poble Sec, Sant Josep Oriol, Puríssima Concepció, Sagrada Família, Poblenou, Provençals, Sant Martí, Sant Andreu, Trinitat-Roquetes, Vilapicina, Horta, Guinardó, Vall d'Hebron, Gràcia, Sant Gervasi, Sarrià, La Torrassa-Collblanc, Cornellà de Llobregat, L'Hospitalet de Llobregat, Sants-Can Tunis i també Gramenet, Badalona nord, Badalona sud i La Cisa i Mataró.

Habitants: 2.623.279

Parròquies: 212

Sacerdots: 417

Religiosos: 46 comunitats.

Religioses: 129 comunitats.

Perfil biogràfic dels nous arquebisbe i bisbes

L'Oficina d'Informació de la Conferència Episcopal Espanyola va difondre, el mateix dia dels nomenaments, les biografies del nou arquebisbe de Barcelona i dels bisbes de les dues noves diòcesis. Els publiquem traduïts al català.

Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona.

Mons. Lluís Martínez Sistach nasqué a Barcelona el 29 d'abril de 1937. Cursà els estudis eclesiàstics al Seminari Major de Barcelona entre els anys 1954 i 1961. Fou ordenat prevere el 17 de setembre de 1961 a Cornellà de Llobregat. Entre 1962 i 1967 cursà estudis jurídics a la Pontifícia Universitat Lateranense de Roma i es doctorà en dret canònic i civil.

Entre 1963 i 1967 fou vicari de la parròquia de Sant Pere de Gavà; entre 1967 i 1973, notari del Tribunal Eclesiàstic de Barcelona; de 1975 a 1987, professor de dret canònic de la Facultat de Teologia de Catalunya i de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona; i entre 1979 i 1987, vicari general de l'Arxidiòcesi de Barcelona. El 1983 fou elegit president de l'Associació Espanyola de Canonistes.

Elegit bisbe titular d'Eliezira i nomenat bisbe auxiliar de Barcelona el 6 de novembre de 1987, rebé l'ordenació episcopal el 27 de desembre d'aquest mateix any.

Fou nomenat bisbe de Tortosa el 17 de maig de 1991. El 20 de febrer de 1997 fou promogut a arquebisbe metropolità de Tarragona.

A la CEE pertany a la Comissió Permanent i a la Junta Episcopal d'Assumptes Jurídics, que presidí entre 1990 i 2002.

A la Cúria Romana és membre del Pontifici Consell per a la Interpretació dels Textos Legislatius de l'Església i consultor del Pontifici Consell per als Laics.

Des de 1999 és membre del Consell Social de la Llengua Catalana de la Generalitat de Catalunya.

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses nasqué a la localitat de Sisante (Conca) el 2 d'agost de 1956. Estudià als seminaris de Barcelona i de Toledo i es llicencià en teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya l'any 1993.

Fou ordenat sacerdot a Toledo el 15 de juliol de 1984. En aquesta arxidiòcesi hi romangué com a prevere durant cinc anys, ocupant diferents càrrecs parroquials. Des de 1989 pertany a l'arquebisbat de Barcelona. Ha treballat a la pastoral parroquial i a la pastoral universitària. Fou consiliari diocesà de Barcelona del Moviment de Curssets de Cristianitat. L'any 2000 fou nomenat secretari general i canceller de la Cúria de l'Arquebisbat de Barcelona.

El 30 d'octubre de 2001 fou nomenat bisbe titular de Selemsele i auxiliar de Barcelona. Rebé l'ordenació episcopal el 15 de desembre de 2001.

A la CEE pertany a les Comissions episcopals d'Apostolat Seglar i d'Ensenyament i Catequesi. És el bisbe responsable, a la CEE, de Pastoral de Joventut.

Mons. Agustí Cortès Soriano, bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Mons. Agustí Cortès Soriano nasqué el 23 d'octubre de 1947 a València. Cursà els estudis eclesiàstics al Seminari Metropolità de València. Es llicencià en teologia per la Facultat de Teologia Sant Vicenç Ferrer de València. L'any 1993 es doctorà en teologia a la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma. Fou ordenat sacerdot el 23 de desembre de 1971.

En el seu ministeri sacerdotal, entre 1972 i 1974, fou vicari a Quart de Poblet; de 1973 a 1984, capellà del Col·legi Sant Josep de la Muntanya de València; de 1974 a 1976, rector de Quart de Poblet i professor a l'Institut Lluís Vives de València; de 1976 a 1978, director del Secretariat Diocesà de Pastoral Juvenil; l'any 1978, vicari de Sant Antoni de Pàdua de València; de 1978 a 1984, secretari particular del qui aleshores era

arquebisbe de València, Mons. Miquel Roca Cabanellas; de 1986 a 1997, rector del Seminari Metropolità de València; de 1997 a 1998, canonge penitencier de la catedral de València; i entre 1990 i 1998, professor de teologia a la Facultat Teològica, a l'Institut Teològic per al Matrimoni i la Família i a l'Institut de Ciències Religioses de València.

Fou nomenat bisbe d'Eivissa el 20 de febrer de 1998 i rebé l'ordenació episcopal el 18 d'abril de 1998.

A la CEE és membre de les comissions episcopals d'Ensenyament i Catequesi i d'Universitats.

Celebració eucarística en acció de gràcies i com a comiat pel pontificat del cardenal Ricard M. Carles

El diumenge dia 27 de juny de 2004, diumenge 13è de durant l'any, a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, a les sis de la tarda, va celebrar-se una solemne eucaristia en acció de gràcies pel pontificat de l'Emm. i Rvdm. Mons. Ricard M. Carles i Gordó a l'arquebisbat de Barcelona.

Presidí el Sr. Cardenal Arquebisbe, amb el que varen concelebrar quatre bisbes: Mons. Ramon Malla, bisbe emèrit de Lleida; Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, administrador apostòlic de l'arquebisbat i de les dues noves diòcesis; Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona; i Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona. També va concelebrar el Rvdm. P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler.

Varen concelebrar també l'eucaristia 160 preveres, entre els quals hi havia els Vicaris Episcopals, entre ells Mn. Joan Galtés, Mn. Francesc Pardo, Mn. Joan B. Martínez i Mn. Francesc de P. Sala. També va concelebrar Mn. Salvador Cristau, canceller i secretari general de l'arquebisbat; el rector del Seminari, Mn. Francesc Prieto, i altres formadors del Seminari Conciliar; els delegats episcopals —com Mn. Antoni Matabosch i d'altres.

També varen participar en la celebració 10 diaques permanents, dos dels quals (Mn. Josep Vidal, que proclamà l'Evangelí- i Mn. Josep Urdeix) varen fer el servei de l'altar. Els fidels omplien totes les naus de la basílica, en un número que superava les 3.000 persones, segons les xifres donades pel servei d'ordre de la celebració.

Tots els fidels varen poder participar en la celebració per mitjà d'un opuscle de 12 pàgines, molt bellament imprès per l'impremta Altés, que reproduïa en les cobertes les columnes de Santa Maria del Mar, remarcant també, en la portada, la imatge de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de l'arquebisbat.

Dirigí els cants —tots interpretats pel poble assistent— el Sr. Pau Tarruell, un jove músic, que treballa en el camp de la pedagogia musical i ha dirigit els cants sovint en les jornades diocesanes, organitzades durant els anys del pontificat del cardenal Carles. L'organista de la celebració fou el germà Vicenç Grané.

L'acte fou retransmès en directe per Ràdio Estel.

Paraules d'introducció de Mons. Josep Àngel Saiz

Un cop arribats a l'altar els ministres i concelebrants, i fet el cant d'entrada —«Poble de Déu, poble en marxa», de Mn. Xavier Morlans—, l'administrador apostòlic pronuncià aquestes paraules d'introducció a l'acte:

Paraules introductòries a la celebració en acció de gràcies pels catorze anys del pontificat del cardenal Carles a Barcelona

Basílica de Santa Maria del Mar, diumenge dia 27 de juny de 2004, a les 6 de la tarda

«Sr. Cardenal Ricard M. Carles, Srs. Arquebisbes i Bisbes, Pare Abat, autoritats, germans i germanes en Crist,

Ens reunim en aquest temple de Santa Maria del Mar, que té tantes ressonàncies personals entranyables per al cardenal Carles, per donar gràcies a Déu pel seu ministeri episcopal a Barcelona, que ara ha arribat al final com a arquebisbe residencial d'aquesta seu.

Molts dels presents tenim ben viva en la nostra memòria aquella tarda del 27 de maig de 1990, en què —després d'haver pres possessió al matí a la catedral— va concelebrar l'eucaristia en aquest temple, envoltat d'un ampli grup de bisbes, de preveres i una àmplia representació del poble de Déu que pelegrina a Barcelona.

La primera paraula que ens va dir va ser aquesta: “El protagonista d'aquesta celebració no sóc pas jo, sinó que, com en tota celebració, és el Senyor dels nostres cors i tot el poble de Déu que formen el Crist total”.

També avui, per voluntat seva, encara que tots tenim en la ment i en el cor la seva persona, el protagonista és Jesucrist. Perquè donem gràcies pels 14 anys del seu ministeri a la seu de Barcelona, després dels 21 anys de ministeri a Tortosa. Però tenim ben present que l'acció ministerial dels bisbes i preveres recolza en la misericòrdia de Crist que ens ha cridat a col·laborar amb ell; i tenim també ben present que és Crist, el Senyor de la glòria, assegut a la dreta del Pare, el qui actua en les accions sacramentals i pastorals dels seus servidors i servidors de tot el poble de Déu.

Per aquesta raó, la nostra acció de gràcies, en l'eucaristia d'aquesta tarda, és acció de gràcies sobretot a Déu, per Crist en l'Esperit. “Soli Deo honor et gloria” - “només a Déu siguin donats tot l'honor i tota la glòria”.

En aquella tarda de fa 14 anys, vostè ens va parlar de la successió apostòlica. Ara ja és vostè, Sr. Cardenal, la darrera anella de la successió apostòlica a Barcelona. I mentre esperem l'arribada del seu successor, ens apleguem avui per donar gràcies al Senyor. Ho fem també com un acte d'agraïment a vostè i als esforços que ha esmerçat a Barcelona en aquesta etapa del seu ministeri episcopal. Gràcies per tot el que ha treballat i s'ha desgastat entre nosaltres.

Senyor Cardenal: avui li donem gràcies per tota la seva acció de Pastor, de manera especial pels 115 preveres diocesans als quals ha imposat les mans, que són com el llegat que deixa al poble de Déu de l'Església local de Barcelona, pel creixement de Càritas i per la creació de l'Institut de Teologia Espiritual. Sabem que avui acaba una etapa del nostre camí eclesial amb vostè, però no l'acomiadem com si ja no hagués d'estar més entre nosaltres. Sabem que el tindrem a prop. I sabem que seguirem essent objecte del seu afecte i de la seva pregària. Jo li voldria dir, en nom de tots els presents, que malgrat les dificultats i els disgustos que a vegades comporta el ministeri episcopal, vostè també romandrà sempre en els nostres cors i en les nostres pregàries per aquests 14 anys de generós i intens servei a l'Església local de Barcelona.»

Litúrgia de la Paraula i homilia

A la litúrgia de la Paraula es varen fer les lectures del diumenge 13è de durant l'any: 1 Re 19,16b.19-21, salm responsorial 15, Ga 5,1.13-18. Lc 9,51-62.

Després, el Sr. Cardenal pronuncià aquesta homilia com a comiat amb els seus diocesans.

«Estimats Srs. Bisbes, estimats sacerdots i diaques, estimades autoritats i estimats tots, fills i filles de Déu:

1. El meu comiat i la meva acció de gràcies

En aquesta celebració tenim present el meu comiat com a arquebisbe residencial de Barcelona. Però vull subratllar el que vaig dir, fa catorze anys, en aquesta basílica, el dia de la missa d'inici del meu ministeri episcopal de Barcelona, que el Sr. Bisbe Saiz ha volgut recordar oportunament a l'inici d'aquesta celebració. “No sóc jo el protagonista, sinó que ho és, com sempre en tota celebració, el Senyor dels nostres cors, en honor i glòria del qual se celebra. I ho sou també vosaltres, poble de Déu de Barcelona, per la vostra santificació, per la vostra vitalitat cristiana, per les moltes coses bones que he vist cada dia entre vosaltres i que m'han omplert el cor de joia i d'esperança.

Us ho he dit sovint i avui ho repeteixo amb una emoció especial: cada nit, des que vaig venir a Barcelona, la meva darrera oració ha estat d'acció de gràcies. Malgrat que hi hagi hagut dificultats o disgustos, el que ha estat més abundant en qualsevol dia ha estat la bondat de Déu. I la bondat i vitalitat i esforç apostòlic de vosaltres, els fills i filles de Déu.

Aquesta tarda, que és per a mi com el vespre d'una llarga i intensa jornada —més de 14 anys!— també la meva oració és d'acció de gràcies al Senyor per tot el que ha volgut fer pel ministeri dels ministres ordenats i de tot el poble cristià en aquesta Església particular de Barcelona.

En aquesta eucaristia en què he d'agrair moltes coses a Déu, he d'oferir-li també el treball d'aquests anys i demanar-li perdó —a Ell i també a vosaltres— perquè potser

a vegades no he arribat a ser el rostre del Pare que Jesús era —«Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare»— i que vosaltres teniu dret a esperar de mi.

Mai la missió del sacerdot i la del bisbe no han estat fàcils, però avui potser ho són encara menys. Em queda la preocupació, que deixo en mans de la misericòrdia de Déu, de tants fills i filles de Déu que en aquesta ciutat i diòcesi segueixen vivint sense consciència que ho són.

2. Us invito a romandre units entorn del vostre nou bisbe

Però no podem mirar gaire enrere. Déu sempre va al davant nostre i les necessitats del proïsme les tenim també davant dels nostres ulls. Mirant endavant, us invito a aquelles tres coses que varen ser com el programa del meu servei ministerial entre vosaltres: identitat, comunió i evangelització.

Avui tinc el sentiment de fer amb el meus successors, l'estimat arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, i Mons. Cortes i Soriano, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, el que va fer Elies amb Eli-seu, que ens recorda la primera lectura d'avui: «Elies va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta». Sí, jo passo de llarg, vull dir que el meu ministeri com a bisbe residencial de Barcelona acaba. I passo el mantell del servei episcopal sobre les espatlles dels meus germans.

Els homes passen, però l'Església continua. Uns nous pastors vindran ben aviat. I, encara que sempre estaré prop vostre i estareu en el meu afecte i en la meva pregària, deixeu-me repetir avui aquells tres conceptes que us vaig proposar des de l'inici del meu ministeri aquí: identitat, comunió i evangelització.

Per això, us invito un cop més, a viure la vostra identitat catòlica amb fidelitat al magisteri del Sant Pare i amb fidelitat al vostres bisbes i a les profundes arrels cristianes de Catalunya. Viviu la comunió eclesial entorn del vostres pastors i feu-ho tot en comunió amb els bisbes, units a ells com les cordes estan unides a la lira, per dir-ho amb la imatge d'aquell gran sant i pastor de l'Església apassionat pel Crist, Sant Ignasi d'Antioquia. Viviu l'imperatiu del testimoniatge i l'evangelització, perquè l'Església no està enmig de la història i del món per lamentar-se per les situacions no evangèliques de la societat o de la cultura actual, no hi està per a patir la història, sinó per a fer-la i per anunciar el Crist i l'esperança que ens ve del Crist. Tenim una mirada de fe sobre el món.

Os invito a todos a hacer nuestra esta oración del Padre Charles: «Mirarme siempre me desalienta y me disgusta: prefiero darte gracias por todo lo que has hecho con tus fieles ¡Tú obra es tan hermosa, Dios mío! ¡Qué se lamenten otros y giman! Yo te admiro, y puesto que luchas, prefiero alentarte con mi admiración por haber hecho brotar tales torrentes de amor en los corazones de tú discípulos; sí, te admiro, en este tu taller del mundo, donde estas siempre ocupado, procurando hacer de nosotros almas dignas de Ti. Te doy gracias porque todo el mundo no se haya perdido por el paganismo y la ignorancia; porque a Ti únicamente lo debemos».

3. Seguid creciendo y caminando con esperanza

Acabo con una última reflexión y una invitación. Es la misma que hice a los sacerdotes y fieles de la estimada diócesis de Tortosa el día 13 de mayo de 1990, pocos días antes de venir a Barcelona.

Son unas palabras que se fundamentan en la actitud de Jesús que vemos en el evangelio de hoy. Consciente que ha llegado su hora, Jesús deja Galilea y se encamina hacia Jerusalén. Los evangelistas nos dicen que caminaba a veces Él solo, delante de todos los demás. En este evangelio de hoy vemos a un Jesús valiente y decidido, consciente de su misión, que no se deja desviar de ella por ningún contratiempo ni por ninguna incomprensión. Y su Palabra reafirma esta actitud suya: «El que echa mano al arado y sigue mirando atrás no vale para el Reino de Dios». Este Reino que ya está entre nosotros, cómo hemos cantado al comienzo de la celebración.

Mirad adelante con esperanza. Seguid creciendo en el Amor de Dios. Buscando el rostro de Dios, que es el deseo de todo hombre justo desde el inicio de la historia de la salvación. Seguid creciendo en la fidelidad a la fe, a vuestros compromisos bautismales, sacerdotales o religiosos. Lo digo a todos, a cada uno en su ámbito de acuerdo con su vocación. Lo digo con un especial afecto a los sacerdotes diocesanos, entre los que están los 115 sacerdotes a los que he impuesto las manos. Ninguna noticia me alegrará tanto como esta en la nueva etapa de mi vida: la noticia de vuestra fidelidad, de vuestro trabajo, de vuestro amor a Cristo, al Santo Padre, a vuestros obispos, a las comunidades que tenéis encomendadas. Y entre los muchos recuerdos positivos que me llevó hay uno que quiero citar ahora: En estos años de mi pontificado las aportaciones de nuestra estimada Cáritas a favor de los pobres y marginados —muchos de ellos inmigrantes— se han doblado. Esto nos dice mucho sobre nuestro buen pueblo de Dios que peregrina en Barcelona.

4. Mi plegaria hoy y siempre

Esta es la última celebración eucarística solemne entre vosotros, que cierra mi pontificado. Querría que mis últimas palabras fuesen las palabras esenciales de San Pablo recogida en la liturgia de hoy: «Amarás al prójimo cómo a ti mismo». Ciertamente, porque —cómo dijo bellamente San Juan de la Cruz— «En el atardecer de la vida seremos examinados sobre el amor». Aprobar este examen es lo que cuenta.

Acabo diciéndoos lo que dije a todos los fieles en la pasada solemnidad de Corpus en la Catedral: «que nadie se pare en lo que es o en lo que hace. Creced en la fe, en la esperanza, en el amor y en la añoranza y el deseo de Dios. En el amor cristiano a los hermanos, sobre todo a los sacerdotes y diáconos, a los religiosos y religiosas. Y también en el amor a los más pobres, olvidados y pequeños ante el mundo. Es decir, continuar haciéndoos discípulos de Cristo y continuad haciendo iglesia.»

Mirad que son muchos los hijos e hijas de Dios que viven ignorando que lo son; pensad que la persona humana es el único ser del cosmos creado para conocer y amar a Dios. Por eso el Amor de Dios para con nosotros es el origen y el principio del amor que nosotros le tenemos. Que muchos ignoren ese amor fontal del Dios que toma la

iniciativa, o no respondan a ese Amor, es lo que me ha preocupado desde mi juventud, lo que me condujo a aceptar la llamada de Dios al sacerdocio y es mi espina cuando dejo de ser vuestro pastor. Y los esfuerzos de tantos de vosotros por vivir en cristiano y atraer a esa vida a otros ha sido una de mis permanentes alegrías. ¡Qué consuelo y humildad el conocer que uno es deudor de una inmensa multitud invisible y que basta mirar entorno para descubrir por doquier seguidores de Dios y bienhechores de los hermanos!

Yo os seguiré siempre de cerca en el afecto, aunque ya será de lejos —desde ahora en cuanto a mis responsabilidades. Pero me acompañara siempre el recuerdo de vuestro afecto y el ejemplo de vuestra generosidad. Rezaré cada día por todos vosotros, como lo hago en esta celebración eucarística de despedida.

Os pido que lo hagáis vosotros por mí, hoy y en el futuro inmediato: para que continúe sirviendo a Cristo, a su Iglesia y a nuestra sociedad durante todos los años que me queden de vida en este mundo. Gracias a todos por todo lo que habéis hecho y todo lo que yo mismo he recibido de vosotros durante estos 14 años. ¡Gracias de todo corazón!»

L'homilia del Sr. Cardenal fou rebuda amb emoció i amb un llarguíssim aplaudiment dels fidels presents en el temple. El Sr. Cardenal els agraií amb breus paraules aquesta mostra d'afecte.

Es passà tot seguit a la professió de fe amb el popular cant «Crec en un Déu» del prevere i mestre Mn. Lluís Romeu.

Pregària dels fidels

Es va fer aquesta pregària dels fidels, llegida per Mn. Josep Urdeix:

—Per l'Església santa i catòlica: que, sota el guiatge de l'Esperit, creixi i s'edifiqui en la unitat de l'amor de Crist. Preguem el Senyor. R/. Us ho demanem, Senyor.

—Pel Papa Joan Pau i per tots els bisbes, preveres i diaques: que el Senyor els guardi i sostingui en el seu sant servei perquè, a través del ministeri que els ha estat confiat, ajudin tothom a seguir Crist fidelment.

—Pel Sr. Arquebisbe Ricard M. Carles: que el Senyor els beneeixi abundantment pels seus anys de ministeri episcopal exercit a Barcelona i li concedeixi la joia i la pau dels qui viuen lliurats al seu servei i al de la seva Església.

—Per la nostra Església de Barcelona: que, enmig de la societat dels nostres dies, doni un clar testimoni de vida cristiana i de virtuts evangèliques.

—Per les vocacions al ministeri eclesial i a la vida religiosa: que el Senyor ens les concedeixi molt nombroses en els nostres dies, per al bé espiritual de la nostra Església de Barcelona i de les nostres diòcesis germanes amb seu a Catalunya.

—Per la pau arreu del món: que la solidaritat entre els homes i els pobles ajudi a superar, en el nostre temps, el mal de les discòrdies o de les guerres, així com de les conseqüències que d'elles es deriven.

—Pels qui sofreixen, pels malalts, pels qui no tenen pa, casa o treball: que la nostra caritat sol·lícita envers ells els ajudi a alleujar el seu dolor i a viure tal com és propi de la dignitat humana.

—Per tots nosaltres i pels qui confien en la nostra pregària: que el Senyor ens faci la gràcia de dur a terme el precepte de l'amor tot vivint sincerament al servei els uns dels altres.

Durant l'ofertori es va cantar el cant «Noia del poble, Maria», proposat pel Sr. Cardenal mateix i cantat molt sovint en les seves trobades de pregària amb els joves a la catedral.

El cant del glòria, del sant i de l'anyell de Déu foren dels compostats per Mn. Albert Taulé, rector de la basílica de Santa Maria del mar i compositor de música religiosa molt apreciat en tota l'Església. A la comunió es va cantar «Sou Vós, Senyor, el pa del cel» i «Senyor, que comparteixes el teu pa i el vi».

Oferiment d'una imatge de la Mare de Déu de la Mercè

Acabada l'eucaristia, Mn. Salvador Cristau, canceller i secretari general de l'arquebisbat, pronuncià unes paraules i oferí al Sr. cardenal, enmig de l'aplaudiment dels fidels, una petita reproducció de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de l'Arquebisbat, que porta aquesta inscripció: «L'arxidiòcesi de Barcelona, a l'Emm. i Rvdm. Sr. Ricard M. Carles i Gordó, en agraïment pel seu pontificat a Barcelona. 1990-2004».

En les seves paraules, Mn. Cristau recordà que el Sr. Cardenal havia dit que, essent un infant, venia a vegades a Barcelona amb els seus pares i que anaven a visitar i a pregar a la basílica de la Mercè, i el fet que nasqué un 24 de setembre (de 1926), festa de la Mercè.

El Sr. Cardenal donà les gràcies breument i va dir que era providencial que, havent pregat davant la Mare de Déu de la mercè d'infant, hagués estat cridat a ser l'arquebisbe de Barcelona durant 14 anys.

Acabada la celebració el Sr. Cardenal va romandre una llarga estona en el presbiteri, perquè allí fou saludat pels Sr. Bisbes concelebrants, pel P. Abat de Montserrat, i per tots i cada un dels preveres concelebrants, i seguidament pels diaques, pels religiosos i religioses i pel poble fidel present, cosa que allargà molta estona la seva presència allí. El poble cantà el virolai o «Rosa d'abril».

Comiat de la Cúria diocesana i dels organismes diocesans

L'endemà, dilluns 28 de juny, a les 11 del matí, al saló noble de l'Arquebisbat hi va haver una recepció en la que el Sr. Cardenal s'acomiadà del personal i dels col·laboradors de la Cúria i dels organismes diocesans.

Presidiren l'acte, amb el Sr. Cardenal, Mons. Josep Àngel Saiz, com a administrador apostòlic i bisbe preconitzat de Terrassa, i els bisbes Joan Carrera i Pere Tena; el Dr. Jaume Riera, provicari general de la diòcesi; els vicaris episcopals Mn. Francesc Pardo i Mn. Francesc de P. Sala, i Mn. Salvador Cristau, canceller i secretari general.

Mons. Saiz, entre altres coses, va dir: «Aquest és un acte entranyable i familiar. Aquí tenim la Cúria Diocesana que representa tota la família de l'arxidiòcesi, per acompanyar el que ha estat el nostre pare i pastor durant 14 anys. Penso que la imatge de la família és molt adient per entendre el que és l'Església. Les famílies fan camí, amb il·lusions, amb projectes i també amb dificultats, a vegades externes i a vegades internes; les famílies treballen unides... Però sobretot a la família hi ha estimació i afecte. Al final del camí el que resta és sobretot l'estimació, l'amor compartit.

I això és el que avui amara aquest ambient: l'estimació i l'amor al que ha estat el nostre pare i pastor tants anys i que ens ha guiat i ha fet camí amb tots nosaltres i ens ha ajudat en tot moment. Per això és el moment de dir-li: gràcies per tot, Senyor Cardenal».

Mons. Saiz va recordar que, quan essent un jove sacerdot visitava el cardenal i la Cúria, sovint per demanar ajuts amb destí a les obres que feia, «el cardenal sovint, quan jo sortia del seu despatx, em donava les gràcies per tota la feina que estava fent i pel treball i pels esforços. I com que a les relacions humanes i socials s'acostuma més aviat a donar les gràcies als superiors, aquesta actitud del cardenal em cridava fortament l'atenció i em resultava molt edificant que un senyor cardenal agrais el treball i l'esforç a un capellà jove».

«I avui nosaltres, Sr. Cardenal, li tornem aquest agraïment i li donem les gràcies per tot el que ha treballat, per tot el que s'ha dedicat a nosaltres i per tot el que ens ha estimat. I també pel que ahir ens va dir a Santa Maria del Mar, que ja l'hi havia sentit dir en altres ocasions: que cada nit, a la seva capella, acaba la jornada amb una pregària per la diòcesi i per cada un dels diocesans. I amb una pregària que és sobretot una acció de gràcies a Déu per tota la gràcia i per tot l'amor que ha rebut de Déu i també dels seus diocesans. Doncs, de part de tots els diocesans, moltes gràcies, Sr. Cardenal».

Paraules del Sr. Cardenal

El Sr. Cardenal va dir: «En catorze anys, us he dit moltes coses. Ara ja no cal afegir-hi res més. Certament, allò que queda és l'amor, les coses positives, els esforços de les persones que han col·laborat i han treballat, sobretot vosaltres, que sou els qui esteu aquí a la Cúria, treballant més a prop del bisbe. Us agraeixo la il·lusió amb la que trebal·leu; el treball per construir l'Església no es pot fer sense il·lusió, perquè no estem fent una obra humana, sinó una obra que ve de l'Esperit Sant. I l'Esperit Sant és amor, i on hi ha amor, hi ha també il·lusió, il·lusió pel futur, il·lusió per l'Església. L'he vist aquesta il·lusió en vosaltres i us ho agraeixo. Per a un bisbe és molt important veure que hi ha il·lusió en els seus col·laboradors. Hi ara podreu donar testimoni d'amor al treball i il·lusió perquè no només tindreu un bisbe, sinó que en tindreu tres...»

Després el Sr. Cardenal va passar a la segona idea, que era un record dels seus pares. «El meu pare era molt esportista i ens guanyava als fills en moltes coses, moralment i esportivament. Li agradava molt la muntanya i nedava molt bé i anava mar endins, molt lluny..., de manera que ni el meu germà ni jo el podíem seguir quan entrava dins del mar. Doncs bé, des de petits, ens deia: Si després d'un dia de caminar per la muntanya, esteu cansats, constateu que esteu cansats... Però no us hi obsesioneu. Oblideu-vos que esteu cansats, i seguiu endavant vers el vostre objectiu, perquè si només penseu que esteu cansats, no sereu capaços de continuar caminant. Jo diria que això és el que us pot passar a tots, que sovint esteu cansats i us podeu preguntar si val la pena continuar fent l'esforç que esteu fent. I jo us diria el que ens deia el nostre pare: “No pensis que estàs cansat; pensa en allò que et queda per fer, i fes-ho.”»

I el Sr. Cardenal va afegir: «En catorze anys he pogut veure que sou persones que o no us canseu, o, si us canseu, passeu per damunt del cansament, i seguiu... Jo veig ara aquí cares de persones que, malgrat les dificultats, no se senten cansats, sinó que des de la pau interior que dóna l'evangeli, us manteniu fermes en el vostre treball i en les vostres conviccions.»

«Us dono les gràcies perquè, en veure-us treballar durant tants anys i en tantes coses, a mi m'ha ajudat també a no cansar-me, o a esforçar-me en superar el cansament, perquè he vist que molts de vosaltres, laics i sacerdots, aneu estressats. I un bisbe no té dret a dir “estic cansat”, quan veu que n'hi ha d'altres que estan igualment cansats o encara més cansats que ell mateix.»

El cardenal acabà dient que, davant el treball de la nova etapa de la diòcesi, amb la constitució de dues noves diòcesis, hi hauria molta feina a fer i que calia superar la temptació del sentiment de cansament i el desànim. «Tinguem confiança, perquè Jesucrist i el seu Esperit segueixen presents en la seva Església i la poden fer encara més santa i més disposada a comunicar l'Evangeli al món d'avui. Perquè jo he vist molt bons cristians en aquesta diòcesi, però també m'ha fet patir —com us deia ahir en l'homilia— que hi hagin moltes persones que viuen “etsi Deus non daretur”, com si Déu no existís. Encara que no manquin dificultats, tinguem confiança i tinguem esperança. Us saludo a tots i us demano que saludeu a totes aquelles persones dels vostres àmbits que no hagin pogut venir. Moltes gràcies a tots per les moltes coses bones que he vist en vosaltres durant aquests anys. Gràcies!»

Inici del ministeri episcopal de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses a la diòcesi de Terrassa

El diumenge 25 de juliol de 2004, solemnitat de Sant Jaume Apòstol, va fer la seva entrada a la diòcesi de Terrassa el seu bisbe, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses.

A les sis de la tarda, el nou bisbe sortí de la rectoria de la parròquia del Sant Esperit i, acompanyat del Sr. Nunci i de l'alcalde de la ciutat, Pere Navarro, es traslladà fins a la porta de la catedral basílica del Sant Esperit. Allí el Sr. Nunci presentà el nou Bisbe al Sr. Prior, i aquest li va oferir el crucifix perquè el venerés i l'aigua beneïda perquè el nou bisbe s'aspergís i aspergís els presents.

Des d'aquest punt es formà una breu processó fins a la capella del Santíssim, on el nou Bisbe pregà uns moments en silenci davant del Santíssim.

Tot seguit anà cap a la sagristia on es revestí amb els altres prelats per a la celebració de la missa.

Prelats concelebrants

Concelebraren l'eucaristia, presidida per Mons. Saiz, els següents prelats:

- Mons. Ricard M. Carles i Gordó, arquebisbe emèrit de Barcelona
- Mons. Manuel Monteiro de Castro, arquebisbe i nunci apostòlic a Espanya
- Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona
- Mons. Antonio Cañizares Llovera, arquebisbe metropolità de Toledo
- Mons. Francisco Pérez González, arquebisbe, vicari general castrense
- Mons. Francesc-Xavier Ciuraneta Aymí, bisbe de Lleida
- Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe de Girona
- Mons. Jaume Traserria Cunillera, bisbe de Solsona
- Mons. Joan Enric Vives Sicília, bisbe de la Seu d'Urgell
- Mons. Xavier Salinas Vinyals, bisbe de Tortosa
- Mons. Romà Casanova Casanova, bisbe de Vic
- Mons. Jesús Sanz Montes, OFM, bisbe d'Osca i de Jaca
- Mons. Agustí Cortès Soriano, bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat
- Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona
- Mons. Fidel Herráez Vegas, bisbe auxiliar de Madrid

- Mons. Esteban Escudero Torres, bisbe auxiliar de València
- Mons. Ramon Malla Call, bisbe emèrit de Lleida
- Mons. Pere Tena Garriga, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona
- Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità electe de Tarragona
- Rvdm. P. Josep M. Soler Canals, abat de Montserrat

I també varen concelebrar:

- Mons. Ramon Herrando, vicari regional de la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei
- Mons. Joaquín M. López de Andújar, administrador diocesà de Getafe
- P. Juan Antonio Martínez Camino, secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola
- Mn. Miquel Barberà Anglés, administrador diocesà de Tarragona
- P. Pere Borràs Duran, sj, president de la Unió de Religiosos de Catalunya
- Mn. Antoni Pujals Ginebreda, vicari delegat de la Prelatura de la Santa Creu i Opus de Dei a Catalunya

També varen concelebrar 150 preveres, entre els quals hi havia el vicaris generals i vicaris episcopals de les diòcesis de Catalunya; els delegats generals de l'arquebisbat de Barcelona, membres del Capítol de la Catedral de Barcelona i nombrosos rectors i vicaris de la nova diòcesi de Terrassa.

També hi varen participar un bon grup de diaques permanents i un grup de seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona. Dirigí la cerimònia Mn. Josep Urdeix. Tingué cura del protocol i dirigí el servei d'ordre el Sr. Eduard Subirà. L'acte fou retransmès en directe per Ràdio Estel.

Representacions civils

Entre els fidels hi havia la mare i un bon grup de familiars de Mons. Saiz i membres dels consells arxiprestals del nou bisbat.

Entre les autoritats hi havia l'alcalde de Terrassa, Pere Navarro i Morera, acompanyat de la Corporació Municipal; l'alcalde de Sisante, localitat nadiua de Mons. Saiz, Casilda Algarra; Albert Batlle, secretari de Serveis Penitenciaris de la Generalitat de Catalunya; Salvador Boada i Guàrdia, alcalde de Vacarisses; Bartomeu Muñoz, alcalde de Santa Coloma de Gramenet, Àngel Puig Serra, alcalde de Rellinars, Lluís Recoder i Miralles, alcalde de Sant Cugat del Vallès, Jaume Rodó i Solé, alcalde d'Ullastrell, Glòria Ullés, alcaldessa en funcions de Viladecavalls, Javier Yusti García, comandant naval de Barcelona, Albert Estrada, cònsol d'Eslovènia, en representació del Cos Consular; Jorge Fernández Díaz, secretari general del grup parlamentari popular; Eugeni Gay Montalvo, magistrat del Tribunal Constitucional; Montserrat Illa, directora dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat de Catalunya; Enric Mata i Francesc Astals, respectivament director general i president de Caixa Terrassa, entre altres personalitats i representacions.

Paraules del Sr. Nunci

La processó d'entrada la presidí el Sr. Nunci. Un cop a arribats a l'altar, venerat aquest i saludat el poble fidel, el Sr. Nunci, que presidia, manà que es llegís el document que autoritzava, en nom del Sant Pare, la presa de possessió del nou bisbe. El diaca Mn. Josep Urdeix el mostrà als arxiprestos —com a representants del Col·legi de Consultors de la nova diòcesi, encara no constituït— i al poble, i el llegí. El Sr. Nunci aleshores lliurà el bàcul que portava a Mons. Saiz i l'invità a seure a la càtedra que ell ocupava, i passà a la seva dreta. Els fidels varen unir-se a la presa de possessió amb un llarg aplaudiment.

Seguidament va haver-hi tres parlaments. El Sr. Nunci va dir aquestes paraules:

Eminentíssims Senyors Cardenals,
Excel·lentíssims Senyors Arquebisbes i Bisbes,
Il·lustríssim Senyor Administrador Diocesà,
estimats sacerdots concelebrants,
excel·lentíssimes autoritats civils i militars,
estimats germans i germanes en Crist:

De part del Sant Pare Joan Pau II, a qui tinc l'honor de representar a Espanya, una afectuosa salutació a tots i cadascun de vosaltres.

La vostra història està amarada pels valors perennes del cristianisme, els quals van motivar que ja al segle V aquesta ciutat fos la Seu del Bisbat d'Egara i que s'hi celebrés un Concili l'any 615.

El conjunt monumental de les esglésies de Sant Pere és una mostra del patrimoni religiós, artístic i històric excepcional de la vostra terra. La mescla harmoniosa d'estils i èpoques (preromànic, romànic, gòtic i barroc) pot ser símbol de la varietat que hi ha en aquesta comarca del Vallès, on conviuen zones industrials, tecnològiques, universitàries i àrees residencials.

Compteu també en el vostre territori amb l'important Monestir de Sant Cugat del Vallès, construcció benedictina coneguda ja en el segle IX i que conserva la memòria del gran màrtir sant Cugat, que segons les dades més probables donà la vida per Crist el 25 de juliol de l'any 304.

Recentment, el Sant Pare ha volgut erigir aquesta nova Diòcesi de Terrassa, nomenant com a Pastor l'Excel·lentíssim Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, a qui tot seguit lliuraré el bàcul d'aquesta gloriosa Seu en nom del Successor de Pere, el Papa Joan Pau II.

Estimat monsenyor Saiz Meneses, véns a Terrassa per prestar un servei pastoral a imatge de Crist, el Bon Pastor, que dona la vida per les seves ovelles. Com a bisbe la teva missió és continuar l'obra de Jesucrist, que ens va ensenyar a estimar-nos els uns

als altres com Ell ens va estimar. Aquest és l'amor que ens renova, que ens fa ser homes nous, com ha fet amb tants sants que ens van precedir en la fe.

Estimat Mons. Josep Àngel, en donar-li la més cordial enhorabona, li asseguro la meua humil pregària, perquè el Senyor, per intercessió de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, i amb l'ajut de l'Esperit Sant, a qui està dedicada aquesta Catedral que ens acull, li concedeixi un ministeri apostòlic feliç i fecund en aquesta estimada terra.

Que el Senyor us beneeixi.

Paraules de salutació del Sr. Prior

Mn. Josep Pausas, prior del Sant Esperit, va dir:

Els sentiments de l'Apòstol Pau parlant als Romans ben segur que deuen ser els del nou bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses: «Anhelava de veure-us per comunicar-vos algun do espiritual que us consolidi, és a dir, per confortar-nos mútuament, estant entre vosaltres, amb la fe que ens és comuna a vosaltres i a mi... Pel que fa a mi desitjo d'anunciar-vos l'Evangelí...» (Rm 1,11-12.15).

Avui, dia 25 de juliol de l'any 2004, preneu possessió d'una seu que conté un element històric important: entre l'any 450 i els inicis del segle VIII, quan desaparegué davant de la invasió musulmana, aquí ja hi hagué un bisbat, el bisbat d'Ègara. I la tradició ha conservat viva la memòria de la seva existència, amb les actuals esglésies de Santa Maria, l'antiga catedral, Sant Pere i Sant Miquel, dignes hereves d'un ampli complex, que l'any 615 acollí un concili provincial. Heus aquí que ens trobem davant d'un passat no oblidat gràcies, sens dubte, a l'interès i l'estima que els diferents priors han demostrat, des de Sant Oleguer, l'any 1113 —quan ja no existia el bisbat d'Ègara i s'havia convertit en el Priorat de Santa Maria—, fins el que us parla, ara ja des d'aquesta església del Sant Esperit, construïda fa més de 400 anys, a redós del Palau Comtal i d'aquesta entranyable plaça Vella, on sents a bastament els batecs del cor de la ciutat. En aquest indret, s'hi traslladà el Priorat. Tants segles i el nombre de 69 preveres que han detingut aquest títol, han contribuït al fet que el Priorat calés molt endins de l'ànima dels terrassencs i terrassenques. Que Déu en sigui beneït!

Si bé la història és la mestra de la vida, l'Església però ha d'anar més a la recerca del servei pastoral que a la dels honors i dignitats. I aquí em faig portaveu dels meus germans preveres, rectors de totes les ciutats, viles i pobles del nou bisbat, escampat per tot el Vallès Oriental i Occidental. No hi ha parròquia, per petita que sigui, que no hagi celebrat algun centenari o mil·lenari. Avui, a Sant Cugat del Vallès, s'està celebrant el 1700 aniversari del martiri de Sant Cugat. Però el mèrit més gran és haver passat la torxa de la fe, de generació en generació, fins als nostres dies. Aquest és l'autèntic títol de glòria.

Als homes i dones, doncs, d'aquest començament del segle XXI, que senten el sotrac de tantes crisis, que van experimentant la seva soledat, lluny de Déu, com si aquest

no existís, que se senten esporuguits sota la creixent amenaça de guerres, a aquests homes i dones, cal que vós, el bisbe Josep Àngel, amb els vostres germans bisbes de Catalunya, els recordeu que només la predicació de l'Evangeli pot instaurar la civilització de l'amor, introduir en les relacions humanes el moment del perdó, el dinamisme de l'esperança i la força de l'amor del Crist per superar tota classe d'egoismes personals i col·lectius, tornant a confiar en la vida humana, en l'home i en la seva dignitat.

Sigueu, doncs, Sr. Bisbe, molt benvingut a Terrassa i a la nova diòcesi, i no cal dir que desitgem que sigueu benvingut a aquesta església, convertida, des de fa pocs instants, en santa església catedral basílica del Sant Esperit.

Paraules del cardenal Ricard M. Carles

El Sr. Cardenal Ricard M. Carles parlà seguidament:

«Fa alguns temps, no podia pensar que celebraríem aquesta presa de possessió. Has realitzat fins ara variades tasques pastorals, de les quals jo destacaria fer-se càrrec i donar una gran vitalitat a l'església del Roser, de Cerdanyola, i l'apostolat en la Universitat Autònoma, entre altres activitats.

Però allò que va canviar la teva vida sacerdotal va ser la teva acceptació, quan t'ho vaig demanar, de fer-te càrrec de la Secretaria General i Cancelleria de l'Arquebisbat, càrrec molt difícil i gens atractiu.

L'exercici durant un temps d'aquesta responsabilitat et va preparar per a l'episcopat i vares ser nomenat auxiliar meu, essent un dels dos bisbes més joves d'Espanya.

Avui dono gràcies a Déu pel fet de poder-te donar possessió del que ha estat, fins fa un mes, una part de la meva arxidiòcesi de Barcelona. Penso que és providencial que hagi treballat pastoralment en aquesta part de l'arxidiòcesi que ara s'ha convertit en la diòcesi que el Sant Pare t'ha confiat.

Demano a Déu que aquesta nova diòcesi, que ara comences a regir, doni molts de fruits en evangelització i santificació del poble que se t'encomana.

Qualsevol porció del poble de Déu, per petita que sigui, necessita i mereix tota la sol·licitud i entrega del seu pastor.

Però aquesta diòcesi no és una petita porció del poble de Déu, sinó que és una gran diòcesi, una de les deu més grans d'Espanya, i la més gran de Catalunya, després de Barcelona.

Tinc tota la impressió —i demano al bon Déu que sigui així— de què el poble de Déu de la teva diòcesi queda en bones mans, en les teves mans consagrades, i que tu també quedes en bones mans, ja que el poble de Déu t'estimarà i farà camí amb tu en la vida cristiana i en el testimoniatge de la fe.»

Paraules del Sr. Arquebisbe de Barcelona

L'arquebisbe metropolità de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va dir seguidament:

«Com a arquebisbe de Barcelona i metropolità de la província eclesiàstica de Barcelona, em plau donar la benvinguda al primer bisbe d'aquesta església diocesana, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, el qual ha estat molt vinculat a aquesta porció del poble de Déu com a prevere del presbiteri i com a bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Barcelona. El meu estimat germà en l'episcopat coneix molt bé la nova diòcesi de Terrassa i gaudeix de la competència i preparació necessàries per a aquest encàrrec que l'Església li confia. I amb aquest acte de la presa de possessió canònica es disposa a lliurar-se plenament al seu servei en l'exercici del seu ministeri episcopal.

»El seu lliurament ha d'imitar Jesús bon Pastor, que no va venir a ser servit sinó a servir i a lliurar la seva pròpia vida. Com a metropolità, compto amb la seva col·laboració i la de tota aquesta Església diocesana per tal d'assolir entre tots la pastoral de conjunt amb tota la realitat que fins ara ha constituït l'estimada arxidiòcesi de Barcelona. És necessari mantenir en l'arxidiòcesi metropolitana i en les dues noves diòcesis sufragànies uns mateixos plantejaments, criteris i orientacions pastorals, uns serveis eclesials comuns i, a la vegada, assolir la consciència d'Església diocesana. Això demana la generosa i decidida participació i col·laboració de tots.

»Aquesta nova Església diocesana està cridada a realitzar enmig del seu poble la salvació que el Senyor amb la seva mort i resurrecció ha ofert a tota la humanitat. Que l'Esperit Sant, que és titular d'aquesta catedral basílica guiï el seu bisbe, presbiteri i tots els altres membres del Poble de Déu, per tal que vivint la comunió eclesial faci sempre ben present i actuant tota l'Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica.

»Santa Maria d'Egara en serà intercessora constant i amatent.»

Tot seguit, una representació del clergat, del poble fidel i de les autoritats i personalitats presents varen passar a saludar el nou prelat i li varen manifestar el seu respecte i acolliment.

Amb el cant del Glòria, va seguir la celebració de la missa.

Homilia del Sr. Bisbe de Terrassa

Publiquem el text íntegre de l'homilia que pronuncià Mons. Saiz Meneses, amb el lema «Entre vosaltres estic com el qui serveix» (Lc 22, 27). Diu així:

1. Salutació i agraïments

Benvolguts germans: una salutació profunda i cordial a tot el Poble de Déu aquí present i al que ens escolta. Voldria que aquesta salutació arribi a totes les persones, a totes les famílies dels pobles i ciutats de la nostra diòcesi. Una salutació plena d'afecte per a tots: infants, joves, adults, ancians.

Una salutació especial i agraïda al Sr. Cardenal Ricard Maria Carles, als Senyors Cardenals, al Nunci Apostòlic, als Arquebisbes i Bisbes, al Pare Abat, als preveres, diaques i a totes les persones consagrades.

Una salutació cordial a les autoritats que ens acompanyen en aquesta celebració.

Una salutació a les diferents realitats eclesials de la nostra diòcesi aquí presents: parròquies, moviments, associacions, voluntariats.

En esta Catedral os encontraréis hoy personas que habéis llenado de significado las diferentes etapas de mi vida. Con vuestra presencia estáis actualizando experiencias incontables de oración, de amistad, de colaboración, de corresponsabilidad a lo largo de estos años en diferentes seminarios, movimientos de apostolado, Facultad de Teología, universidad, parroquias, Curia, etc. Gracias a todos por lo que de vosotros he recibido.

Saludo la meua família de carn i de sang, àmpliament representada. Voldria recordar el meu pare, mort l'any passat, que sens dubte intercedeix pel meu ministeri des del cel, i la meua mare, anciana, que contemplo amb tot el meu afecte filial. Vosaltres vàreu formar una llar cristiana, vosaltres em vàreu ensenyar les primeres oracions, vosaltres va respectar i va acompanyar la meua vocació sacerdotal essent un infant.

Com a lema episcopal vaig elegir l'exhortació de Jesús als Apòstols —«*duc in altum*», «*anem mar endins*». És el text dels evangelis que millor reflectia la meua vivència en el moment de l'ordenació episcopal i també en aquest moment en què entem un camí nou en una nova diòcesi. És la vivència d'aquests moments, que es podria resumir en la consciència de la pròpia indignitat i, a la vegada, en la serenitat que neix de saber-me estimat per Déu, cridat per Ell a aquesta missió. Serà una etapa nova, difícil en alguns aspectes, però en la qual, per sobre de tot, calarem les xarxes en el nom del Senyor. La confiança en el Senyor m'asserena, em conforta i m'omple de seguretat. També la confiança en tots vosaltres, el vostre recolzament, la vostra col·laboració, sobretot la vostra pregària, m'encoratgen per endinsar-me en el mar de l'acció pastoral.

2. Cridats a la santedat i a la missió en comunió i corresponsabilitat

Jesús m'envia a mi com a pastor d'una Església local creada de nou. Això comporta tota la vitalitat pròpia del naixement i dels primers passos fets a la vida. Tant de bo que jo pugui ser un pastor bo, semblant en tot al Bon Pastor que coneix les seves ovelles i elles coneixen la seva veu, les estima i dóna la vida per elles. Tant de bo tota

la meva missió es centri a donar-vos la Paraula i la Vida de Jesucrist, que viu en l'Amor del Pare. Agraeixo al Senyor el fet d'haver estat enviat a la Seu de Terrassa, per tal que —plegats— seguim Jesucrist, fent el camí del Regne de Déu, on habiten la justícia, la pau, la llibertat i l'amor que vénen de l'Esperit Sant (cf. *Rm* 14, 17).

Però Jesucrist ens envia a tots, també a tots vosaltres. I us dóna una responsabilitat molt clara: «Com el Pare m'ha enviat a mi, jo us envio a vosaltres». Cada un de nosaltres, amb els seus defectes i les seves maneres de ser, som portadors d'un tresor que seria impossible de viure i d'oferir als altres sense l'ajut de Crist mateix; hem d'anunciar el seu nom, el seu missatge i també la seva manera de viure l'Evangeli segons l'Esperit Sant que omple i impulsa Jesús com a Messies. Ara bé, cal dir ben fort que la dimensió fonamental, que la perspectiva en la qual hem de situar la crida de Jesús és la santedat. La santedat és el do que Jesús ens comunica per tal que la responsabilitat de la missió pugui fruitar al cent per cent. La santedat és certament un do de Déu, però no es tracta d'un ideal llunyà o d'una aspiració utòpica que només poden assolir uns quants privilegiats.

Tots estem cridats a la missió. Tots estem cridats a la santedat. Tots estem cridats a la comunió eclesial. El Sant Pare ens demana que fem de l'Església una «casa i una escola de comunió» (cf. *NMI* 43). Tots som, per tant, corresponsables. I estem cridats a ser-ho en el si de la nostra diòcesi fent-ne tradició des dels seus inicis; amb la seu metropolitana de Barcelona, amb la diòcesi germana de Sant Feliu de Llobregat i amb totes les altres diòcesis de Catalunya i de l'Església Universal.

3. Passat, present i futur. Prioritats: nova evangelització, pobres i marginats, presbiteri i seminari, joves

Avui comencem a escriure una nova pàgina en aquesta Història de la Salvació de l'Església que pelegrina en aquestes terres. No partim de zero. Som hereus d'un patrimoni espiritual i cultural important. Per això contemplem amb gratitud el passat (cf. *NMI* 1).

Ahora, estem cridats a viure amb passió el nostre present. Malgrat les dificultats del nostre temps, malgrat la secularització creixent, la nostra Església és una Església viva, rica en la fe i en les obres d'amor. D'això, en donen testimoni la vitalitat de les parròquies i els moviments, la vitalitat de la pastoral juvenil, l'entrega en el treball de tots els agents pastorals, la generositat en les obres d'acció caritativa i social i també les diferents comunitats de vida contemplativa.

Permeteu-me oferir alguns trets del que serà la nostra acció pastoral subratllant quatre aspectes:

—Nova evangelització

Una prioritat de la nostra acció pastoral ha de ser la nova evangelització, adaptada a les condicions dels nostres temps. Sempre recordaré que vaig iniciar el meu ministeri aquí en la festa de Sant Jaume, l'apòstol de Jesús que està present en l'evange-

lització d'aquestes terres. Sóc molt conscient de l'apostolicitat de l'Església i especialment del ministeri episcopal. I, en aquest moment, davant del Sr. Nunci, dels meus germans en l'episcopat, i davant de tota la comunitat manifesto la meva obediència, gratitud i comunió eclesial amb el successor de Pere Joan Pau II.

Per evangelitzar, en la línia del document *Evangelii Nuntiandi*, de Pau VI, i de la carta *Redemptoris Missio*, de Joan Pau II, ens haurem d'apropar als destinataris, fins al punt d'inculturar-nos en el seu ambient, per testimoniar, per proposar l'anunci explícit de Jesucrist, per propiciar la conversió i l'adhesió del cor, l'entrada en contacte amb la comunitat cristiana, la participació en els sagraments i el compromís transformador. De manera que la fe viva i autèntica amari totes les facultats de cada persona: capacitat de conèixer, d'estimar, de lliure decisió i capacitat d'actuar en conseqüència amb l'amor rebut de Déu.

Aquesta proclamació nostra és una Bona Nova centrada en la Persona de Jesucrist, és un anunci que interpel·la, que provoca una resposta, un anunci proclamat per testimonis, un anunci alegre i esperançat. Aquesta proclamació l'haurem de portar a terme en la situació històrica present, la del nostre temps, responent als interrogants dels nostres contemporanis, responent als reptes culturals i científics del moment present.

—Pobres i marginats

Voldria subratllar també la prioritat pels més necessitats. Tot el món de la pobresa i marginació. Haurem de treballar per la justícia i la solidaritat, no portant a terme simplement activitats de suplència en aquesta societat del benestar que és també alhora la societat de les borses de pobresa. Però essent solidaris amb els pobres i marginats com una activitat que forma part de la missió de l'església.

La nostra acció d'ajut i promoció social expressa i realitza la nostra missió. Sense aquesta acció el nostre anunci de Jesucrist seria incomplet i no duria a terme íntegrament la salvació. Les paraules de Jesús (cf. *Mt 25, 37-40*) ressonen plenes d'actualitat: «Senyor! Quan et vam veure afamat i et vam alimentar, o assedegat i et vam donar de beure? I quan et vam veure estranger i et vam acollir, o nu i et vàrem vestir? Quan et vàrem veure malalt o a la presó, i et vam venir a visitar? I el rei els respondrà: Us ho asseguro, sempre que ho fèieu a un d'aquests germans meus tan petits, m'ho fèieu a mi.»

—Presbiteri i seminari

Els anys de bisbe auxiliar a Barcelona m'han permès tractar i escoltar molts germans sacerdots. Benvolguts germans en el sacerdoci, per a vosaltres una paraula d'afecte i agraïment. No és fàcil avui en dia l'exercici del ministeri. Lluny queden els anys de prestigi i de reconeixement social que es donava a priori. Actualment l'autoritat moral s'ha de guanyar a través del servei generós, a través del compromís mantingut, quasi sempre amb no poca abnegació. A vosaltres que pregueu, que treballeu, que us desgasteu en infinitat de tasques no sempre reconegudes, i sovint al costat dels més desfavorits, el meu afecte i el meu agraïment, i a la vegada el desig de compartir aquest camí nou i apassionant que la santa mare Església ens confia.

També haurem de pregar «l'amo dels sembrats que enviï segadors als seus sembrats» (Mt 9,38), haurem de maldar per desvetllar les vocacions, per propiciar la resposta generosa d'aquells que el Senyor es digni cridar.

—Joves

Un record també per als joves, que sempre han ocupat un lloc important en la meua activitat pastoral com a prevere i especialment ara des de les responsabilitats al Departament de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola.

Sempre diem que els joves són el futur de l'Església i de la societat. Haurem de creure en ells. Haurem de confiar en ells, valorar la seva presència i el seu treball. El Sant Pare Joan Pau II es va referir a Cuatro Vientos a aquest protagonisme del laïcat jove i va recordar també la necessitat de preveres i persones consagrades a la pastoral juvenil.

La nova evangelització requereix una nova consciència missionera, amb coratge i creativitat, amb iniciatives. En aquest punt, els joves tenen molt a dir. Ells no només són objecte de la pastoral sinó que volen ser i han de ser protagonistes de la missió. Ni ells han de tenir por d'assumir responsabilitats ni els adults hem de tenir por que les assumeixin. Hem de confiar en ells amb totes les conseqüències. Ells s'han d'implicar en el futur i en el present des de l'elesiologia de comunió i corresponsabilitat que ens assenyala el Vaticà II.

4. Amb actitud de servei

—Servei a Déu, a l'Església, a l'home, a la societat

En el moment de dirigir-me com a bisbe a aquesta estimada diòcesi em vénen als llavis les paraules de Jesús als apòstols que hem escoltat en l'Evangelí: «El qui vulgui ser el primer entre vosaltres, que sigui l'últim de tots i el servidor de tots». Aquesta és la meua actitud més pregona, aquest és l'únic sentit que vull donar al meu ministeri. Avui més que mai sento, penso i crec que la meua vida només té sentit per lliurar-la al servei de Nostre Senyor, de l'Església i del món. De nostre Senyor en aquesta Església local i en aquesta societat concreta. Ajudeu-me tots a fer-ho entre vosaltres dia rere dia. Ajudeu amb la vostra pregària, sobretot avui, i cada dia.

Recordant les paraules del Concili Provincial Tarraconense, procuraré descobrir en el cor de cada dona i de cada home l'acció i l'escalf de l'Esperit... establint les mediacions oportunes per tal que les persones senzilles, i tal vegada afligides, puguin trobar-se amb Déu, ajudant a refer l'experiència de Déu de molta gent allunyada, experiència que està lligada a l'amor als germans i, per tant, a aquella opció preferent pels pobres i per la justícia que fou distintiu del Messies Jesús (cf. *CPT*, n. 1, d).

Considero que hem d'estar molt atents a la Catalunya real, que té com a fonament la cultura cristiana mil·lenària en la qual s'han anat integrant totes les aportacions dels pobles i de les immigracions al llarg de la seva història sobre la base del seu *humus*

propi i genuí, del seu substrat vital. Un substrat vital amb una excepcional capacitat integradora. Sóc profundament conscient que hauré de servir les arrels cristianes de Catalunya, les seves tradicions i la seva cultura amb un cor obert i acollidor a tots els qui vinguin a viure i a treballar en aquesta terra (cf. *Arrels cristianes de Catalunya*).

Què han d'aportar les Esglésies locals i, en definitiva, les comunitats cristianes, a la nostra societat plural, a fi que els cristians siguin sal, llum i ferment, i com *l'ànima del cos* social, segons el plantejament d'aquell venerable text del cristianisme primitiu que és l'*Epístola a Diognet*? Què podem aportar a aquesta societat nostra?

Només ho esmento, sense més comentaris, per no allargar les meves paraules. En primer lloc, el sentit de la transcendència de la vida humana. En segon lloc, l'Església ofereix la Bona Notícia de l'Evangelí. En tercer lloc, l'Església ofereix un principi moral bàsic: el respecte i l'amor a la persona i a la vida. Juntament amb el testimoni viu, l'Església pot i deu oferir al món una moral ferma i senzilla, que es fonamenta en l'amor a Déu i el respecte absolut a la persona i a la vida humana. Per últim i com a coronació d'aquesta aportació, l'Església ofereix el culte a Déu en esperit i en veritat. Ha d'ensenyar a pregar, a viure la relació amb Déu. Ha de recordar la importància de la interioritat. Ha de formar en la centralitat de l'Eucaristia en tota la vida cristiana.

5. Jesucrist és la nostra esperança. Maria, Mare de l'esperança

Vull dirigir encara la meva darrera mirada a Jesús lliurat a tots nosaltres. Ell és la Bona Notícia, Ell és el Messies, el Salvador, Ell és el fonament, el sentit de les nostres vides. En nom seu calarem les xarxes. En nom seu ens endinsem en aquest nou mil·lenni. En nom seu comencem el camí d'aquesta diòcesi, nova i antiga alhora.

En aquestes darreres setmanes els mitjans de comunicació social m'han preguntat molt sovint pels punts del que podria ser el meu programa pastoral. He respost matissadament amb alguns dels subratllats abans esmentats. Ara bé, com ens diu el Sant Pare Joan Pau II (cf. *NMI* 29), el programa és el mateix Jesucrist, la Bona Nova del seu Evangelí, el seu sacrifici redemptor per amor a cada un de nosaltres, a cada home i dona de la història. El programa és la trobada personal i comunitària amb ell, la contemplació del seu rostre, la proclamació de les meravelles que ha fet en nosaltres, la transformació del món segons la seva voluntat.

Tal com ho feu Maria, la creient que estima i sap servir, com a mare i germana nostra, el rostre de la qual honora molts llocs del nostre bisbat. Des de la Mare de Déu del Puig, de Sant Celoni, a la Mare de Déu de Puiggraciós, fins a la Mare de Déu de la Salut, de Sabadell. Que ella sigui el consol i la guia dels malalts que tenim a casa o als hospitals, a clíniques i residències de les nostres contrades. Que ella, sota l'advocació entranyable de la Mare de Déu de Montserrat, el temple natural de la qual contemplem cada dia des de les nostres terres, sigui per a tots l'estel del matí i de la nova evangelització. Amén.

Després de la postcomunió, es cantà el *Te Deum* i el nou bisbe donà la benedicció. Mons. Saiz se situà a l'entrada del presbiteri perquè tothom que ho desitgés pogués

passar a saludar-lo. Mentre, el poble fidel cantà el «Rosa d'abril», el violai de la Mare de Déu de Montserrat amb lletra de Jacint Verdaguer i música de Josep Rodoreda.

Com a primeres activitats, Mons. Saiz visità les Càritas de Granollers i de Terrassa. I el dia 26 de juliol va fer el primer nomenament: Mn. Francesc Pardo i Artigas, rector de la parròquia de Sant Esteve de Granollers i vicari episcopal del Vallès Oriental, fou nomenat vicari general de la diòcesi de Terrassa.

Beatificació de Pere Tarrés i Claret

Crònica del pelegrinatge a Loreto i a Roma amb motiu de la beatificació del Dr. Pere Tarrés

Els set-cents pelegrins de les diòcesis catalanes —especialment de Barcelona i de Vic— que es traslladaren a partir del 2 de setembre a Loreto i a Roma per assistir a la beatificació del Dr. Pere Tarrés, varen tornar d'Itàlia el dia 8 de setembre, amb la joia d'haver pogut participar en uns actes tan plens de sentit per a la fe i l'esperança cristianes del nostre poble. El coordinador del viatge fou Mn. Manuel Valls, rector de Sarrià. La major part dels pelegrins varen fer el viatge de Barcelona fins al port de Civitavecchia en el vaixell «Grimaldi» (de la companyia Eurostar) i de Civitavecchia a Loreto en autocar.

El diumenge dia 5 de setembre, en un lluminós matí, en la preciosa plana de Montorso, inundada amb la presència de més de 250.000 pelegrins, prop del santuari marrià de Loreto, Joan Pau II beatificava el Dr. Pere Tarrés i Claret, metge i prevere de Barcelona, i els laics italians Alberto Marvelli i Pina Suriano; tots tres, membres actius de l'Acció Catòlica en els seus respectius països. L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va demanar al Sant Pare la beatificació dels tres Venerables Servents de Déu, i Joan Pau II, amb la seva autoritat apostòlica, va «concedir que d'ara en endavant puguin ser anomenats Beats i que es pugui celebrar la seva festa, en els llocs i segons les normes establertes pel dret, cada any, el 30 de maig per Pere Tarrés, el 5 d'octubre per Alberto Marvelli i el 19 de maig per Pina Suriano».

La beatificació coincidí amb el Fòrum Internacional de l'Acció Catòlica, la primera trobada mundial des del Concili Vaticà II d'aquesta realitat eclesial. Varen celebrar l'eucaristia amb el Sant Pare 177 cardenals, arquebisbes i bisbes i 1.450 preveres de tot el món. En relació amb aquesta triple beatificació, des del 31 d'agost fins al 2 de setembre se celebrà a Roma el Congrés Internacional de l'Acció Catòlica, organitzat pel Fòrum Internacional de l'Acció Catòlica (FIAC) i pel Pontifici Consell dels Laics, del qual forma part com a consultor el nostre arquebisbe, que participà en les sessions del Congrés. L'arquebisbe Lluís fou rebut en audiència privada pel Sant Pare a Castelgandolfo a les 11 del matí del dia 2 de setembre. En aquesta audiència el Sr. Arquebisbe agraià a Joan Pau II la beatificació de Pere Tarrés. En la darrera part de l'audiència també varen saludar el Sant Pare Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de la nostra diòcesi, i el secretari del Sr. Arquebisbe, Mn. Robert Baró.

En l'homília de la beatificació, que es publica en aquest *BBT*, el Sant Pare va dir: «De la creu de Jesús van ser humils deixebles i testimonis heroics els tres Beats acabats

de proclamar. Pere Tarrés i Claret, primer metge i després sacerdot, es va dedicar a l'apostolat laical entre els joves d'Acció Catòlica de Barcelona, dels quals després va ser consiliari. En l'exercici de la professió mèdica es lliurà amb especial sol·licitud als malalts més pobres, convençut que "el malalt és símbol de Crist sofrent". Ordenat sacerdot, es consagrà generosament als treballs del ministeri, essent fidel al compromís pres en vigílies de l'ordenació: "un sol propòsit, Senyor: sacerdot sant, costi el que costi". Va acceptar amb fe i heroica paciència una greu malaltia que el portà a la mort amb només 45 anys. Malgrat el sofriment, repetia sovint: "Que bo és el Senyor amb mi! I jo sóc veritablement feliç"».

A la cerimònia van assistir, a més de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe emèrit de Barcelona i principal impulsor de la causa de beatificació; Mons. Jaume Pujol, arquebisbe electe de Tarragona; Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense; Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic; Mons. Carles Soler, bisbe de Girona; Mons. Francesc X. Ciuraneta, bisbe de Lleida; Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, i Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona. Per part de la Generalitat hi assistí la Sra. Montserrat Coll, directora del Secretariat d'Afers Religiosos, i per part del govern espanyol, el ministre de Defensa, Sr. José Bono, i l'ambaixador d'Espanya davant la Santa Seu, Jorge Dezcallar de Mazarredo. Entre els pelegrins catalans eren presents el Sr. Jordi Pujol, expresident de la Generalitat, i la seva esposa, Marta Ferrusola, així com familiars i persones que havien conegut i tractat el Dr. Tarrés. Entre aquestes hi havia Mn. Francesc Raventós, vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Tarrés i un bon grup de preveres del nostre arquebisbat, com Joan Benito, Francesc Xavier Bastida, Josep A. Arenas entre d'altres. També hi varen assistir els seminaristes del nostre Seminari amb els seus formadors i un bon grup d'antics membres de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, de la qual Pere Tarrés fou un dels fundadors i impulsors. Mn. Raventós, com a vicepostulador de la causa, va presentar la relíquia del doctor Tarrés al Sant Pare i la va col·locar sota el retrat del nou beat, que va ser descobert juntament amb els retrats dels altres dos servents de Déu en un moment de la cerimònia de beatificació.

Uns quinze mil joves varen participar en la vetlla de pregària, de concerts i de manifestacions artístiques, celebrada a Loreto la nit del dissabte 4 de setembre com a preparació espiritual per a les beatificacions de l'endemà. El Sant Pare es va fer present a través d'una salutació enregistrada, en què tingué unes paraules especials per al grup de joves que li va lliurar l'anomenada *Carta dels joves cristians d'Europa*, meditada durant el Pelegrinatge Europeu a Santiago de Compostel·la que va tenir lloc durant l'estiu d'enguany. Després de la festa nocturna, els joves van caminar en silenci fins a la Santa Casa de Loreto, la casa de la Sagrada Família, que segons la tradició va ser traslladada de Natzaret a Loreto per un estol d'àngels.

El matí del dilluns dia 6, els pelegrins catalans van participar a l'Eucaristia d'acció de gràcies per la beatificació del Dr. Tarrés, que tingué lloc a l'altar de la Catedral de la basílica de Sant Pere del Vaticà, presidida per l'arquebisbe de Barcelona. Mn. Lluís Martínez Sistach pronuncià l'homilia, que es publica també en aquest número del *BBT*.

I el matí del dimarts dia 7 van ser rebuts en audiència privada, a Castelgandolfo, per Joan Pau II, que els animà novament a prendre exemple del Beat Pere Tarrés per a ser testimonis de la fe, l'esperança i la caritat cristianes enmig de la nostra societat. En les pàgines que segueixen es publica la salutació que el nostre arquebisbe adreçà al Sant Pare i el discurs d'aquest als pelegrins catalans —en què utilitzà el català, com ho va fer en l'al·locució abans del rés de l'àngelus, al final de la cerimònia de la beatificació a Loreto.

Els actes oficials del pelegrinatge van concloure amb una Eucaristia, a mitja tarda de dimarts, a la basílica de Sant Pau Extramurs, en la qual pronuncià una homilia l'arquebisbe Lluís.

I amb el retorn a Catalunya es va cloure un pelegrinatge a Loreto i a Roma, viscut amb una gran emoció i pietat per part de tots.

Homilia del Sant Pare en la beatificació de Pere Tarrés i Claret, Alberto Marvelli i Pina Suriano (5 de setembre de 2004)

[*El Sant Pare començà en italià dient:*]

1. «*Quin home podria conèixer els designis de Déu?*» (Sv 9,13). La pregunta, plantejada pel Llibre de la Saviesa, té una resposta: *només el Fill de Déu*, fet home per la nostra salvació a la falda virginal de Maria, ens pot revelar el disseny de Déu. Només Jesucrist sap quin és el camí per «atènyer la saviesa del cor» (*Salm resp.*) i obtenir pau i salvació.

I quin és aquest camí? Ens ho ha dit Ell a l'Evangeli d'avui: *és el camí de la creu*. Les seves paraules són clares: «*Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu*» (Lc 14,27).

«Portar la creu *seguint Jesús*» significa estar disposat a qualsevol sacrifici per amor a Ell. Significa no posar res ni ningú abans que ell, ni tan sols les persones més estimades, ni tan sols la pròpia vida.

2. Estimats germans i germanes, que heu vingut en aquesta «esplèndida vall de Montorso», com l'ha qualificat l'arquebisbe Mons. Comastri, al qual agraeixo de cor les càlides paraules que m'ha adreçat. Saludo, amb ell, els cardenals, els arquebisbes i els bisbes presents; saludo els sacerdots, els religiosos i les religioses, les persones consagrades, i sobretot a vosaltres, membres de l'Acció Catòlica, que, guiats pel consiliari general Mons. Francesco Lambiasi i per la presidenta nacional la Dra. Paola Bignardi, a la qual agraeixo les paraules que m'ha dirigit, heu volgut reunir-vos aquí, sota l'esguard de la Mare de Déu de Loreto, per renovar el vostre compromís *d'adhesió fidel a Jesucrist*.

Vosaltres ho sabeu: adherir-se a Crist és *una opció exigent*. No per casualitat Jesús parla de «creu». Però de seguida precisa: «*rere meu*». Aquesta és la gran paraula:

no estem sols a portar la creu. Davant nostre camina Ell, obrint-nos el camí amb la llum del seu exemple i amb la força del seu amor.

3. La creu acceptada per amor *genera llibertat*. Ho ha experimentat l'apòstol Pau, «ancià i ara presoner per causa de Jesucrist», com ell mateix es defineix a la carta a Filèmon, però interiorment *plenament lliure*. Justament aquesta és la impressió que es recull de la pàgina que acabem de proclamar: Pau està entre cadenes, però el seu cor és lliure, perquè és habitat per l'amor de Crist. Per això, des de la foscor de la presó en la qual sofreix pel seu Senyor, pot parlar de llibertat a un amic que està fora de la presó. Filèmon és un cristià de Colosses: Pau s'adreça a ell per demanar-li que alliberi Onèsim, encara *esclau* segons el dret de l'època, però ara *germà* pel baptisme. Renunciant a l'altre com *la seva possessió*, Filèmon obtindrà *el do* d'un germà.

La lliçó que es desprèn de tot aquest episodi és clara: no hi ha un *amor més gran* que el de la creu; no hi ha una *llibertat més autèntica* que la de l'amor; no hi ha una *fraternitat més plena* que la que neix de la creu de Jesús.

[*El Sant Pare continuà en castellà:*]

4. De la creu de Jesús s'han fet deixebles humils i testimonis heroics els tres beats acabats de proclamar.

Pere Tarrés i Claret, primer metge i després sacerdot, es va dedicar a l'apostolat laïcal entre els joves d'Acció Catòlica de Barcelona, dels quals després va ser assistent. En l'exercici de la professió mèdica, es va lliurar amb especial sol·licitud *als malalts més pobres*, convençut que «el malalt és símbol del Crist sofrent».

Ordenat sacerdot, es va consagrar amb intrepidesa generosa a les tasques del ministeri i va restar fidel al compromís que havia assumit poc abans de l'ordenació: «Un sol propòsit, Senyor: sacerdot sant, costí el que costí». Va acceptar amb fe i paciència heroica *una malaltia terrible*, que el va portar a la mort quan només tenia 45 anys. Malgrat el sofriment, repetia sovint: «Que bo que és el Senyor amb mi!». «I jo sóc veritablement feliç».

[*El Sant Pare acabà en italià:*]

5. *Alberto Marvelli*, jove fort i lliure, fill generós de l'Església de Rímini i de l'Acció Catòlica, va concebre el 28 anys de la seva curta vida com *un do d'amor a Jesús per al bé dels germans*. «Jesús m'ha embolcallat amb la seva gràcia», escrivia al seu diari; «només el veig a Ell, només penso en Ell». L'Alberto havia fet de l'Eucaristia diària el centre de la seva vida. En la pregària cercava inspiració també per al compromís polític, convençut de la necessitat de *viure plenament com a fills de Déu en la història*, per fer-ne una història de salvació.

En el període difícil de la Segona Guerra Mundial, que semblava arreu la mort i multiplicava violències i sofriments terribles, el beat Alberto nodria una intensa vida

espiritual, de la qual sorgia aquell amor per Jesús que el portava a oblidar-se constantment d'ell mateix per *carregar-se la creu dels pobres*.

6. També la beata *Pina Suriano*, —nascuda a Partinico, diòcesi de Monreale— *va estimar Jesús amb un amor ardent i fidel* fins al punt d'arribar a escriure amb tota sinceritat: «Només visc per Jesús». A Jesús li parlava amb cor d'esposa: «Jesús, fes-me cada vegada més teva. Jesús, vull viure i morir amb tu i per tu».

De noia, es va adherir a la Joventut Femenina de l'Acció Catòlica, de la qual fou dirigent parroquial, i en l'associació hi va trobar importants estímuls per al creixement humà i cultural en *un clima intens d'amistat fraterna*. Va madurar progressivament una voluntat simple i decidida de lliurar a Déu, com a do d'amor, la seva vida jove, particularment per a la santificació i perseverança dels sacerdots.

7. Estimats germans i germans, amics de l'Acció Catòlica, vinguts a Loreto d'Itàlia, d'Espanya i de tants indrets del món! Avui el Senyor, a través de l'acte de la beatificació d'aquests tres servents de Déu, us diu: *el do més gran que podeu fer a l'Església i al món és la santedat*.

Serveu al cor això que hi ha al cor de l'Església: que molts homes i dones del nostre temps han estat còpresos per la *fascinació de Crist*; que el seu Evangeli torni a brillar com a *llum d'esperança* per als pobres, els malalts, els qui tenen fam de justícia; que les comunitats cristianes siguin *cada vegada més vives, obertes, atractives*; que les nostres ciutats siguin *acollidores i habitables* per a tots; que la humanitat pugui seguir els camins de la *pau* i de la *fraternitat*.

8. A vosaltres, laics, correspon donar testimoni de la fe mitjançant *les virtuts que us són específiques*: la fidelitat i la tendresa a la família, la competència a la feina, la tenacitat en el servei al bé comú, la solidaritat en les relacions socials, la creativitat en emprendre obres útils per a l'evangelització i la promoció humana. A vosaltres correspon també de mostrar —en comunió estreta amb els pastors— que *l'Evangeli és actual* i que la fe no aparta el creient de la història, sinó que l'hi introdueix més profundament.

Coratge, Acció Catòlica! Que el Senyor guii el teu camí de renovació!

La Immaculada Verge de Loreto t'acompanya amb tendra promptitud; l'Església l'esguarda amb confiança; el Papa et saluda, et sosté i et beneeix de cor.

(Traducció de *Documents de Església*)

Àngel del Papa al final de la cerimònia de beatificació

Acabada la concelebració eucarística del dia 5 de setembre, a Montorso di Loreto, prop del santuari de la Mare de Déu de Loreto, Joan Pau II recità la pregària de l'Àn-

gelus. Abans de la pregària el Sant Pare saludà els nombrosos pelegrins, molts dels quals eren de l'Acció Catòlica Italiana, amb aquestes paraules:

«Benvolguts,

1. Al final d'aquesta intensa celebració, desitjo expressar novament la meua alegria d'haver pogut estar amb vosaltres. Estigueu sempre disponibles a la veu del Senyor Jesús.

Així com Ell va tenir necessitat del *fiat* de Maria per poder-se fer carn, de la mateixa manera el seu Evangeli té necessitat també del vostre sí per a fer-se història en el món d'avui.

2. Una salutació molt especial als pelegrins de arxidiòcesi de Barcelona i de la diòcesi de Vic, acompanyats pel Sr. Cardenal Ricard M. Carles, per Monsenyor Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, pel bisbe de Vic i els altres bisbes de Catalunya.

[*en català va dir:*] El nou beat significa un gran honor per a la vostra terra. La seva figura com home, metge i prevere és un exemple lluminós per als cristians del nostre temps.

[*en castellà continuà dient:*] Saludo també cordialment als pelegrins de les altres diòcesis d'Espanya i d'Amèrica Llatina que juntament amb els seus bisbes han participat en el Congrés Mundial de l'Acció Catòlica.

L'Acció Catòlica és i vol ésser l'Escola en la qual s'aprèn a escollir Déu amb tot el cor i a seguir Crist com a únic Senyor de la nostra vida.

3. Caríssims, us invito a renovar el vostre *sí* i us confio tres consignes. La primera és *contemplació*: comprometeu-vos a avançar en el camí de la santedat, tenint ben fixa la mirada en Jesús, únic Mestre i Salvador de tots.

La segona consigna és *comunió*: cerqueu de promoure la espiritualitat de la unitat amb els pastors de l'Església, amb tots els germans en la fe i amb les altres organitzacions eclesials. Sigueu ferment de diàleg amb tots els homes de bona voluntat.

La tercera consigna és *missió*: porteu com a laics el ferment de l'evangeli a les llars i a les escoles, en els llocs de treball i de temps lliure. L'Evangeli és paraula d'esperança i de salvació per al món.

La dolça Mare de Déu de Loreto us obtingui la fidelitat a la vostra vocació, la generositat en el compliment dels vostres deures quotidians i l'entusiasme en la dedicació a la missió que l'Església us confia.»

Va seguir la pregària de l'Àngelus dirigida pel Sant Pare. Com ara és habitual de fer, les tres avemaries foren resades per alguns dels prelats presents. La primera de les tres

avemaries de l'Àngelus fou resada pel cardenal Camilo Ruini, vicari del Papa per a la diòcesi de Roma; la segona per Mons. Angelo Comastri, arquebisbe prelat de Loreto, i la tercera fou resada pel nostre arquebisbe, Mons. Lluís Martínez Sistach.

Homilia de Mons. Lluís Martínez Sistach en la missa d'acció de gràcies per la beatificació del Dr. Pere Tarrés (Basílica de Sant Pere del Vaticà, 6 de setembre de 2004)

Ens hem aplegat amb goig en aquesta entranyable basílica de Sant Pere per celebrar l'Eucaristia d'acció de gràcies a Déu per la beatificació ahir del nostre estimat Mn. Pere Tarrés i Claret, metge, sacerdot i apòstol dels joves.

Tots portem la vivència emotiva de l'Eucaristia d'ahir al Santuari de la Mare de Déu de Loreto, presidida pel Sant Pare Joan Pau II, en la qual va beatificar Mn. Pere Tarrés, militant de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, consiliari d'Acció Catòlica, i a dos militants de l'Acció Catòlica italiana, Alberto Marvelli i Pina Soriano. Dels nostres cors brolla una immensa acció de gràcies a Déu pel do que ha fet especialment a les diòcesis de Catalunya amb la vida apostòlica, professional i sacerdotal de Mn. Pere Tarrés, que nasqué a Manresa l'any 1905 i morí a Barcelona l'any 1950. És una gràcia especial poder assistir a una beatificació d'un metge i sacerdot conegut personalment per molts de nosaltres.

La celebració de la beatificació, presidida pel successor de Pere, i aquesta celebració d'acció de gràcies a Roma fa més palesa la catolicitat de l'Església de Crist, la comunió de les nostres Esglésies diocesanes de Catalunya amb aquesta seu de Pere i ens referma en la romanitat que ha estat una característica de l'Església a Catalunya. Del nostre cor brolla un sincer agraïment al Sant Pare Joan Pau II que ha beatificat el nostre estimat Pere Tarrés. El meu agraïment es ben palès envers el Sr. Cardenal Arquebisbe emèrit de Barcelona per la tramitació de la causa i a tots els qui hi han participat a l'arxidiòcesi i a Roma.

Una vida molt intensa

El nostre beat va morir jove, als 45 anys. Tanmateix la seva vida va ser molt intensa, esmerçant tots els moments de la seva existència al servei de Déu i dels germans. La Providència el portà a dedicar uns anys a l'exercici de la professió mèdica i uns anys a l'exercici del ministeri presbiteral. Però sempre ho va fer mogut pel seu amor al Senyor i als germans, realitzant-ho i vivint-ho amb una actitud vocacional ben pregonada.

El nostre beat va viure el contingut de la Paraula de Déu que hem escoltat. Pel baptisme, l'Esperit de Déu reposà sobre seu, fou ungit pel Senyor i enviat a portar la Bona Nova a tots, però especialment als joves i als pobres i malalts. El Senyor prengué possessió d'ell des de sempre i el féu un autèntic apòstol en el si de l'Església i enmig de la societat.

Durant tota la seva vida, però especialment els últims anys —com l'apòstol Pau— va continuar en la seva pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos que és l'Església. Va lliurar de jove la seva vida al Senyor i va experimentar amb goig que el Senyor havia escoltat la seva consagració ben radical. D'aquesta manera se sentia més Església i servidor del poble de Déu.

Va mirar aquella multitud de gent del seu temps, d'una manera especial els joves, amb la mateixa mirada de Jesús i, com Ell, se n'apiadà i es lliurà totalment a l'apostolat com a militant de la Federació de Joves Cristians de Catalunya i més tard com a prevere amb zel i abnegació, sentint-se cridat i enviat pel Pare als sembrats del Regne de Déu.

El seu enamorament del Senyor

El secret de tota la seva vida viscuda amb molta intensitat es troba en el seu enamorament del Senyor. Aquest amor a Jesús —l'Amat, com el definia— va motivar la seva consagració a Ell la nit de Nadal de 1927 i el portà a ser un home centrat en Jesucrist amb el desig repetidament manifestat de ser totalment de Déu. Aquesta consagració la va fer amb aquestes paraules: «Jesús, us faig ofrena del meu cor i de la meva ànima i, amb aquest desig fervent de consagrar a vós tots els dies de la meva vida, amb la vostra gràcia, faig vot de continència perfecta. Que es faci en mi la vostra voluntat». El seu amor radical al Senyor el plasmà en tots els seus escrits, primer en les «Glosses» del setmanari *Flama* de la Federació de Joves Cristians, en el seu *Diari de guerra*, escrit al front del Pirineu i de l'Ebre, en els altres *diaris* ja publicats i també en els articles essent sacerdot. El seu lliurament al Senyor el menà a fer sempre la voluntat de Déu i estigué disponible per deixar l'exercici de la Medicina, curull de prestigi, i lliurar-se als estudis sacerdotals i al ministeri presbiteral en una edat força elevada.

El nostre beat Pere Tarrés fou un home d'intensa i llarga oració, mantenint sempre la seva gran capacitat de treball. Ell escriurà que «és en l'oració on s'enforteix la meva ànima; i aprenc en la meditació que cal fer joiosament la voluntat de Déu i que tot el que esdevé és per tal que pugui manifestar la glòria de Déu... En totes les hores tristes —que sortosament no són gaires—, quan el cor sembla que es vol queixar del seu confinament prolongat, hi ha sort de l'oració». Per a ell, «la pregària ha de constituir la pedra angular. Si l'home oblida això, el seu treball serà estèril». Afirmà que «l'oració fecunda les ànimes..., entredreix els nostres cors i els omple de caritat, és el forn de la fortalesa, de la valentia cristiana i de tots els heroïsmes, és, en una paraula, l'escola del coneixement de Déu».

La vida i el testimoniatge de Pere Tarrés és per a tots nosaltres i per a les nostres diòcesis un bon exemple, perquè va formar part d'un moviment d'apostolat de joventut, va exercir la Medicina i el ministeri presbiteral i va treballar intensament en el que avui diem Càritas, i tot això ho va fer a casa nostra i en una època molt nostra. Penseu que ens pot ajudar, atesa la nostra realitat eclesial de Catalunya, en alguns aspectes que ell va viure intensament.

En primer lloc, el nostre beat centrà tota la seva vida en Jesucrist. La vida cristiana, com ens recorda el Papa Joan Pau II, «se centra, en definitiva, en Crist mateix, el qual cal conèixer, estimar i imitar, per viure en ell la vida trinitària, i transformar amb ell la història fins al seu compliment en la Jerusalem celestial» (*Novo millennio ineunte*, 29).

L'Església al nostre país ha d'oferir el bé més preciós i que ningú més no pot donar-li: la fe en Jesucrist, font de l'esperança que no defrauda. Després de vint segles, l'Església es presenta al principi del tercer mil·lenni amb el mateix anunci de sempre, que constitueix el seu únic tresor: Jesucrist és el Senyor; la salvació no es troba en ningú més que Ell (cf. *Ac* 4,12). És necessari i urgent l'anunci explícit de Jesucrist als homes i les dones de la nostra societat, especialment als joves. Aquesta és una tasca prioritària de les nostres parròquies, moviments, escoles i institucions eclesials. En definitiva, es tracta d'evangelitzar la nostra societat, contingut central del nostre Concili Provincial Tarraconense.

Importància de la santedat

La proclamació del beat Pere Tarrés, fejocista, metge i sacerdot, posa en relleu la importància cabdal de la santedat. És un aspecte que ha d'ocupar un lloc preeminent en la nostra acció pastoral. Ell escriurà que «som creats per arribar als cims de la santedat». La santedat és la vocació primera i fonamental de tot cristià i especialment del sacerdot. Per això, tota acció pastoral ha de portar a fer descobrir aquesta vocació a tots els fidels, de qualsevol estat o condició. Posar la programació pastoral sota el signe de la santedat significa expressar la convicció que, si el baptisme és una veritable entrada en la santedat de Déu per mitjà de la inserció en Crist i la inhabilitació del seu Esperit, seria un contrasentit acontentar-se amb una vida mediocre, viscuda segons una ètica minimalista i una religiositat superficial. No podem oblidar que els sants i les santes són els qui han realitzat el millor servei a l'Església en els temps més difícils.

La competència professional

Un altre aspecte que incideix en la nostra pastoral, és la presència competent i compromesa del metge cristià Pere Tarrés en l'exercici de la seva professió. Ell va viure el que és característic dels laics cristians, el seu caràcter secular. Va fer de metge, amb prestigi i competència i sempre amb coherència amb la seva fe. Avui necessitem molt, també al nostre país, la presència dels laics com a cristians en les realitats de l'ordre temporal. Joan Pau II, en la seva exhortació apostòlica sobre la vocació i missió dels laics, afirma que aquests no sempre han sabut sostreure's a la temptació de reservar un interès tan marcat pels serveis i les tasques eclesials que fins els ha fet pràcticament deixar sovint llurs responsabilitats específiques en el món professional, social, econòmic, cultural i polític (cf. Núm. 2).

El beat Pere Tarrés és un autèntic model per als preveres de les nostres diòcesis de Catalunya, ja que va viure el sacerdoci amb la caritat pastoral pròpia del Bon Pastor, que esmerça l'existència al servei del ministeri i que fuig de la temptació del funcionariat. I va realitzar el ministeri amb joia i amb convicció, amb realisme i amb esperança. Sempre va valorar el seu sacerdoci i posà en relleu la necessitat del ministeri presbiteral, especialment en la pastoral de joventut. Per això va ser molt sensible a la pastoral vocacional. Era ben conscient que el sacerdot, que rep la vocació al ministeri, és capaç de fer-ne una elecció d'amor, per al qual l'Església constitueix el seu principal interès i, amb aquesta espiritualitat concreta, esdevé capaç d'estimar l'Església universal i aquella porció de l'Església que li ha estat confiada, amb tot el lliurament d'un espòs envers la seva esposa» (cf. Joan Pau II, *Pastores dabo vobis*, n. 23).

Impuls a la pastoral de joventut

La beatificació de Pere Tarrés, apòstol dels joves, hauria d'ajudar-nos per tal de donar un nou impuls a la pastoral de joventut de les nostres diòcesis. La seva promesa, ens dirà, fou la Federació de Joves Cristians de Catalunya, moviment que va prestar un meravellós servei a una munió de joves en els anys previs a la Guerra Civil i que els portà a donar testimoni de la seva fe, fins i tot vessant alguns d'ells la seva sang amb el martiri. No fa pas massa fou beatificat el jove Francesc Castelló, de la diòcesi de Lleida. L'exemple de la Federació pot constituir un estímul per créixer en la coordinació a nivell diocesà i interdiocesà dels moviments i realitats eclesials de joventut, amb l'ajut del nostre Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut.

Amor als pobres i necessitats

Finalment, el beat Pere Tarrés amb la seva vida ens mena a intensificar el nostre amor als pobres i necessitats. El testimoni de la caritat és una dimensió essencial de tot cristianisme i de tota comunitat cristiana. Avui continua essent necessària la sol·licitud pels germans necessitats en el context d'una creixent globalització insolidària i una creixent separació entre Nord i Sud del món. L'opció preferent pels pobres és característica de l'Església. Per això hem de potenciar el treball de les Càritats diocesanes i de l'interdiocesana. És l'hora d'una nova «imaginació de la caritat» que no tingui només en compte els ajuts que presta sinó també la capacitat de fer-ho amb rostre humà i cristià per tal de fer-se propers i solidaris amb els qui sofreixen, perquè Jesús ha volgut identificar-se amb els qui tenien fam, set, eren forasters, estaven despullats, malalts, etc. Com recorda el Papa, «aquesta pàgina evangèlica no és una simple invitació a la caritat: és una pàgina cristològica, que il·lumina el misteri de Crist. Sobre aquesta pàgina, no menys que sobre l'àmbit de l'ortodòxia, l'Església mesura la seva fidelitat d'Esposa de Crist» (*Novo millennio ineunte*, 49).

La intercessió del beat Pere Tarrés ens ajudarà a participar més intensament en aquesta celebració del misteri pasqual de la mort i resurrecció de Jesucrist.

Audiència del Sant Pare als pelegrins catalans a Castelgandolfo

El dimarts dia 7 de setembre, el Sant Pare va rebre en audiència, a Castelgandolfo, els pelegrins catalans.

El Sr. Arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, li va dirigir aquestes paraules:

«Santo Padre,

»En nombre propio, de los señores obispos y de los peregrinos, sacerdotes, diáconos, seminaristas, religiosas Concepcionistas y laicos, deseo agradecerle vivamente la beatificación del médico, sacerdote y apóstol de la juventud Pere Tarrés i Claret, en la celebración solemne que Vuestra Santidad presidió el domingo en el santuario de Loreto.

»La figura del Beato Pere Tarrés es un don de Dios a la Iglesia y especialmente a nuestras Iglesias diocesanas. Su vida, sus ejemplos y sus enseñanzas nos ayudarán muchísimo para incrementar y enriquecer la vida cristiana de los diocesanos, especialmente de los jóvenes, los pobres y los enfermos, y de las parroquias e instituciones eclesiales en el empeño que tenemos en la nueva evangelización.

»Santo Padre, le agradecemos muchísimo esta audiencia que nos ha concedido y cerca de Vuestra Santidad avivamos la comunión eclesial de nuestras diócesis de Cataluña y de toda España con la Sede Apostólica, con el Sucesor de Pedro. Como decimos en nuestro país, “aquí ens sentim amb devoció filial en la casa pairal (la casa del padre), de tots els cristians, de tots els membres de l’Església, estesa d’Orient a Occident.”

»Santo Padre, anhelamos escuchar su enseñanza.»

Parlament del Sant Pare

«Saludo amb tot afecte el Sr. Arquebisbe de Barcelona i els altres Bisbes de Catalunya que, acompanyats de tants pelegrins, han participat en la beatificació del metge i sacerdot Pere Tarrés i Claret, dues vocacions que en ell varen ser inseparables.

El Sant Pare pronuncià el fragment que segueix en català: La vida del nou Beat, plena d’una profunda devoció a la Mare de Déu, estava centrada en Jesús, al qual es va entregar totalment com apòstol de la joventut, especialment en la Federació de Joves Cristians de Catalunya i en l’Acció Catòlica.

Pere Tarrés segueix essent un exemple per als metges, perquè ell estimava el malalt com a persona, ajudant-lo a guarir o a suportar el dolor. A la vegada, com a home d’un cor indivís, i per la seva entrega incansable als fidels i als diversos apostolats que li foren confiats, és també un model per als sacerdots d’avui.

El Beat Tarrés mai no va perdre el seu amor al sacrifici, essent per això mateix un lluminós exemple per a tots aquells que, fins i tot enmig de moltes dificultats, consagren la seva vida a la causa del Regne de Déu a través d'un servei generós als germans més necessitats.

Tot encomanant-vos a tots a la intercessió del nou Beat, us imparteixo de tot cor la Benedicció Apostòlica.»

Santa Seu

Carta apostòlica
MANE NOBISCUM DOMINE*
del Summe Pontífex
Joan Pau II
a l'Episcopat, al clergat i als fidels
per a l'Any de l'Eucaristia
octubre 2004 - octubre 2005

INTRODUCCIÓ

1. «Queda't amb nosaltres, Senyor, que es fa tard i el dia ha començat a declinar» (cf. *Lc* 24,29). Aquesta va ser la invitació urgent que, la tarda mateixa del dia de la resurrecció, els dos deixebles que es dirigien cap a Emmaús van fer al Vianant que al llarg del trajecte s'havia unit a ells. Aclaparats per tristos pensaments, no s'imaginaven que aquell desconegut fos precisament el seu Mestre, ja ressuscitat. No obstant això, havien experimentat com «s'abrusava» el seu cor (cf. *ibid.* 32) mentre ell els parlava «explicant» les Escripures. La llum de la Paraula ablania la duresa del seu cor i «se'ls obriren els ulls» (cf. *ibid.* 31). Entre la penombra del crepuscle i l'ànim ombrívol que els embargava, aquell Vianant era un raig de llum que despertava l'esperança i obria el seu esperit al desig de la plena llum. «Queda't amb nosaltres», van suplicar, i Ell va acceptar. Poc després el rostre de Jesús desapareixeria, però el Mestre s'havia quedat veladament en el «pa partit», davant el qual s'havien obert els seus ulls.

2. La icona dels deixebles d'Emmaús es presta a orientar un Any en què l'Església estarà dedicada especialment a viure el misteri de la Santíssima Eucaristia. Al camí dels nostres dubtes i inquietuds, i de vegades de les nostres amargues desil·lusions, el diví Vianant continua fent-se el nostre company per introduir-nos, amb la interpretació de les Escripures, en la comprensió dels misteris de Déu. Quan la trobada arriba a la seva plenitud, a la llum de la Paraula s'afegeix la que brolla del «Pa de vida», amb el qual Crist compleix a la perfecció la seva promesa de «estar amb nosaltres dia rere dia fins al fi del món» (cf. *Mt* 28,20).

* Carta apostòlica *Mane nobiscum Domine*. Traducció de *Documents d'Església*. Text llatí a *L'Osservatore Romano*, 9 octubre 2004.

3. La «fracció del pa» —com al principi s'anomenava l'Eucaristia— ha estat sempre al centre de la vida de l'Església. Per ella, Crist fa present al llarg dels segles el misteri de la seva mort i resurrecció. En aquesta Ell en persona és rebut com a «pa viu que ha baixat del cel» (*Jn 6,51*), i amb Ell se'ns dóna la penyora de la vida eterna, gràcies a la qual és pregustat el banquet etern en la Jerusalem celestial. Diverses vegades, i recentment en l'Encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, seguint l'ensenyament dels Pares, dels Concilis Ecumènics i també dels meus Predecessors, he invitat l'Església a reflexionar sobre l'Eucaristia. Per tant, en aquest document no pretenc repetir els ensenyaments ja exposats, als quals em remeto perquè siguin aprofundits i assimilats. No obstant això, he considerat que seria de gran ajuda, precisament per aconseguir aquest objectiu, un Any sencer dedicat a aquest admirable Sacrament.

4. Com és sabut, l'Any de l'Eucaristia anirà de l'octubre de 2004 a l'octubre de 2005. Dos esdeveniments m'han propiciat una ocasió per a aquesta iniciativa, i marcaran el seu començament i el seu final: el Congrés Eucarístic Internacional, en programa del 10 al 17 d'octubre de 2004 a Guadalajara (Mèxic), i l'Assemblea Ordinària del Sínode dels Bisbes, que tindrà lloc al Vaticà del 2 al 29 d'octubre de 2005 sobre el tema «L'Eucaristia: font i cim de la vida i de la missió de l'Església». Una altra consideració m'ha induït a fer aquest pas: durant aquest any se celebrarà la *Jornada Mundial de la Joventut, que tindrà lloc a Colònia del 16 al 21 d'agost de 2005*. L'Eucaristia és el centre vital entorn del qual desitjo que es reuneixin els joves per alimentar la seva fe i el seu entusiasme. Ja des de fa temps pensava en una iniciativa eucarística d'aquest tipus. En efecte, l'Eucaristia representa una etapa natural de la trajectòria pastoral que he marcat a l'Església, especialment des dels anys de preparació del Jubileu, i que he reprès en els anys successius.

5. En aquesta Carta apostòlica em proposo subratllar la continuïtat de l'esmentada trajectòria, perquè sigui més fàcil a tots de comprendre'n l'abast espiritual. Pel que es refereix al desenvolupament concret de l'Any de l'Eucaristia, compto amb la sol·licitud personal dels Pastors de les Esglésies particulars, als quals la devoció a un Misteri tan gran inspirarà diverses activitats. A més, els meus Germans Bisbes comprendran fàcilment que aquesta iniciativa, poc després de concloure l'Any del Rosari, se situa en un nivell espiritual tan profund que de cap manera no interfereix en els programes pastorals de cada Església. Més encara, pot il·luminar-los amb profit, ancorant-los, per dir-ho així, en el Misteri que és l'arrel i el secret de la vida espiritual tant dels fidels com de tota iniciativa eclesial. Per tant, no pretenc interrompre els «camins» pastorals que està seguint cada Església, sinó accentuar-hi la dimensió eucarística pròpia de tota la vida cristiana. Per la meua part, desitjo oferir amb aquesta Carta algunes orientacions de fons, confiant que el Poble de Déu, en els seus diferents sectors, aculli la meua proposta amb diligent docilitat i fervent amor.

I

EN LA LÍNIA DEL CONCILI I DEL JUBILEU

Amb la mirada posada en Crist

6. Fa deu anys, amb la *Tertio millennio adveniente* (10 novembre 1994), vaig tenir el goig d'indicar a l'Església el camí de preparació per al *Gran Jubileu de l'Any 2000*. Vaig considerar que aquesta ocasió històrica es perfilava a l'horitzó com una gràcia singular. Certament no em feia il·lusions que una simple dada cronològica, encara que fos suggestiva, comportés per ella mateixa grans canvis. Desafortunadament, des de l'inici del Mil·lenni els fets s'han encarregat de posar en relleu una mena de crua continuïtat respecte als esdeveniments anteriors i, sovint, els pitjors. S'ha anat perfilant així un panorama que, junt amb perspectives encoratjadores, deixa entreveure fosques ombres de violència i de sang que ens continuen entristint. Però, invitant l'Església a celebrar el Jubileu dels dos mil anys de l'Encarnació, estava molt convençut —i n'estic encara, més que mai!— de treballar «a llarg termini» per a la humanitat.

En efecte, Crist no sols és el centre de la història de l'Església, sinó també de la història de la humanitat. Tot es recapitula en Ell (cf. *Ef* 1,10; *Col* 1,15-20). Hem de recordar el vigor amb el qual el Concili Ecumènic Vaticà II, citant el Papa Pau VI, confessà que Crist «és el fi de la història humana, el punt on convergeixen les aspiracions de la història i de la civilització, el centre de la humanitat, l'alegria de tots els cors, la satisfacció total de llurs anhels».¹ L'ensenyament del Concili va aprofundir en el coneixement de la natura de l'Església, obrint l'ànim dels creients a una millor comprensió, tant dels misteris de la fe com de les realitats terrenals a la llum de Crist. En Ell, Verb fet carn, es revela no sols el misteri de Déu, sinó també el misteri de l'home mateix.² En Ell, l'home troba redempció i plenitud.

7. A l'inici del meu Pontificat, en l'Encíclica *Redemptor hominis*, vaig exposar àmpliament aquesta temàtica que he reprès en altres ocasions. El Jubileu va ser el moment propici per cridar l'atenció dels creients sobre aquesta veritat fonamental. La preparació d'aquell gran esdeveniment va ser totalment trinitària i cristocèntrica. En aquell plantejament no es podia oblidar l'Eucaristia. En disposar-nos avui a celebrar un Any de l'Eucaristia, m'és grat recordar que ja en la *Tertio millennio adveniente* vaig escriure: «El Dos mil serà un any intensament eucarístic: en el sagrament de l'Eucaristia el Salvador, encarnat al si de Maria fa vint segles, continua oferint-se a la humanitat com a font de vida divina».³ El Congrés Eucarístic Internacional, celebrat a Roma, va concretar aquest aspecte del Gran Jubileu. Val la pena recordar també que, en plena preparació del Jubileu, en la Carta apostòlica *Dies Domini* vaig proposar a la consideració dels creients el tema del «diumenge» com a dia del Senyor ressuscitat i dia especial de l'Església. Vaig invitar llavors tothom a redescobrir el cor del diumenge en la Celebració eucarística.⁴

¹ Const. past. sobre l'Església en el món contemporani *Gaudium et spes*, 45.

² Cf. *ibid.*, 22.

³ N. 55: AAS 87 (1995), 38.

⁴ Cf. n. 32-34: AAS 90 (1998), 732-734.

Contemplar amb Maria el rostre de Crist

8. L'herència del Gran Jubileu es va recollir d'alguna manera en la Carta apostòlica *Novo millennio ineunte*. En aquest document de caràcter programàtic vaig suggerir una perspectiva de compromís pastoral basat en la contemplació del rostre de Crist, en el marc d'una pedagogia eclesial capaç d'aspirar a un «alt grau» de santedat, al qual s'arriba especialment mitjançant l'art de la pregària.⁵ Tampoc no podia faltar en aquesta perspectiva el compromís litúrgic i, d'una manera particular, *l'atenció a la vida eucarística*. Vaig escriure llavors: «En el segle xx, especialment a partir del Concili, la comunitat cristiana ha guanyat molt en la manera de celebrar els Sagraments i sobretot l'Eucaristia. Convé insistir en aquest sentit, donant particular relleu a l'*Eucaristia dominical* i al *diumenge* mateix, sentit com a dia especial de la fe, dia del Senyor ressuscitat i del do de l'Esperit, veritable Pasqua de la setmana».⁶ En el context de l'educació a la pregària, vaig invitar també a conrear la *Litúrgia de les Hores*, amb la qual l'Església santifica el curs del dia i la successió del temps a l'articulació pròpia de l'any litúrgic.

9. Posteriorment, amb la convocatòria de l'Any del Rosari i la publicació de la Carta apostòlica *Rosarium Virginis Mariae*, mitjançant la reiterada proposta del Rosari, vaig tornar a proposar la contemplació del rostre de Crist *des de la perspectiva mariana*. Efectivament, aquesta oració tradicional, tan recomanada pel Magisteri i tan arrelada en el Poble de Déu, té un caràcter marcadament bíblic i evangèlic, centrat sobretot en el nom i el rostre de Jesús, contemplant els seus misteris i repetint les avemaries. El seu ritme repetitiu és *una mena de pedagogia de l'amor*, orientada a promoure el mateix amor que Maria té pel seu Fill. Per això, madurant ulteriorment un itinerari multiseccular, he volgut que aquesta forma privilegiada de contemplació completés la seva estructura de veritable «compendi de l'Evangeli», integrant-hi els misteris de la llum.⁷ I, no correspon a la Santíssima Eucaristia estar al vèrtex dels misteris de la llum?

De l'Any del Rosari a l'Any de l'Eucaristia

10. Just al cor de l'Any del Rosari vaig promulgar l'Encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, en la qual vaig il·lustrar el misteri de l'Eucaristia en la seva relació inseparable i vital amb l'Església. Vaig exhortar tothom a celebrar el Sacrifici eucarístic amb la cura que es mereix, donant a Jesús present en l'Eucaristia, fins i tot fora de la Missa, un culte d'adoració digne d'un Misteri tan gran. Vaig recordar sobretot l'exigència d'una espiritualitat eucarística, presentant el model de Maria com a «dona eucarística».⁸

⁵ Cf. n. 30-32: AAS 93 (2001), 287-289.

⁶ *Ibid.*, 35, l.c., 290-291.

⁷ Cf. Carta ap. *Rosarium Virginis Mariae* (16 octubre 2002), 19.21: AAS 95 (2003), 18-20.

⁸ Carta enc. *Ecclesia de Eucharistia* (17 abril 2003), 53: AAS 95 (2003), 469.

L'Any de l'Eucaristia té, doncs, un rerefons que s'ha anat enriquint d'any en any, si bé romanent fermament centrat en el tema de Crist i de la contemplació del seu rostre. En un cert sentit, es proposa com un any de síntesi, una mena de *culminació de tot el camí recorregut*. Podrien dir-se moltes coses per viure bé aquest Any. Em limitaré a indicar algunes perspectives que poden ajudar a fer que tothom adopti actituds clares i fecundes.

II

L'EUCARISTIA, MISTERI DE LLUM

«Els va explicar el que es referia a ell en tota l'Esclatratra» (Lc 24,27)

11. El relat de l'aparició de Jesús ressuscitat als dos deixebles d'Emmaús ens ajuda a enfocar un primer aspecte del misteri eucarístic que mai no ha de faltar en la devoció del Poble de Déu: *l'Eucaristia misteri de llum!* En quin sentit pot dir-se això i què implica per a l'espiritualitat i la vida cristiana?

Jesús es va presentar ell mateix com la «llum del món» (Jn 8,12), i aquesta característica resulta evident en aquells moments de la seva vida, com la Transfiguració i la Resurrecció, en els quals respandeix clarament la seva glòria divina. En l'Eucaristia, no obstant això, la glòria de Crist està velada. El Sagrament eucarístic és un «*mysterium fidei*» per excel·lència. Però, precisament a través del misteri del seu ocultament total, Crist esdevé misteri de llum, gràcies al qual s'introdueix el creient en les profunditats de la vida divina. En una felicitat intuïció, la cèlebre icona de la Trinitat de Rublèv posa l'Eucaristia de manera significativa al centre de la vida trinitària.

12. L'Eucaristia és llum, primer que res, perquè en cada Missa la litúrgia de la Paraula de Déu precedeix la litúrgia eucarística, en l'unitat de les dues «taules», la de la Paraula i la del Pa. Aquesta continuïtat apareix en el discurs eucarístic de l'Evangeli de Joan, on l'anunci de Jesús passa de la presentació fonamental del seu misteri a la declaració de la dimensió pròpiament eucarística: «La meua carn és veritable menjar i la meua sang és veritable beguda» (Jn 6,55). Sabem que això va ser el que va posar en crisi gran part dels oients, portant Pere a fer-se portaveu de la fe dels altres Apòstols i de l'Església de tots els temps: «Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna» (Jn 6,68). En la narració dels deixebles d'Emmaús Crist mateix intervé per ensenyar, «començant per Moisès i seguint pels profetes», com «tota l'Esclatratra» porta al misteri de la seva persona (cf. Lc 24,27). Les seves paraules fan «abrandar» els cors dels deixebles, els treuen de la foscor de la tristesa i de la desesperació i suscitaven en ells el desig de romandre amb Ell: «Queda't amb nosaltres, Senyor» (cf. Lc 24,29).

13. Els Pares del Concili Vaticà II, en la Constitució *Sacrosanctum Concilium*, van establir que la «taula de la Paraula» obrís més àmpliament els tresors de l'Esclatratra als

fidels.⁹ Per això van permetre que la Celebració litúrgica, especialment les lectures bíbliques, es fes en la llengua coneguda per tots. És Crist mateix qui parla quan a l'Església es llegeix l'Esclusiva.¹⁰ Al mateix temps, van recomanar vivament l'homilia com a part de la Litúrgia mateixa, destinada a il·lustrar la Paraula de Déu i actualitzar-la per a la vida cristiana.¹¹ Quaranta anys després del Concili, l'*Any de l'Eucaristia* pot ser una bona ocasió perquè les comunitats cristianes *facin una revisió sobre aquest punt*. En efecte, no basta que els fragments bíblics es proclamïn en una llengua coneguda si la proclamació no es fa amb l'atenció, preparació prèvia, escolta devota i silenci meditatiu, tan necessaris perquè la Paraula de Déu toqui la vida i la il·lumini.

«El reconegueren en partir el pa» (Lc 24,35)

14. És significatiu que els dos deixebles d'Emmaús, oportunament preparats per les paraules del Senyor, el reconeguessin mentre estaven a la taula en el gest senzill de la «fracció del pa». Un cop les ments estan il·luminades i els cors enfervorits, els signes «parlen». L'Eucaristia es desenvolupa del tot en el context dinàmic de signes que porten en ells un missatge dens i lluminós. A través dels signes, el misteri s'obre d'alguna manera als ulls del creient.

Com he subratllat en l'Encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, és important que no s'oblidi cap aspecte d'aquest Sagrament. En efecte, l'home està sempre temptat de reduir a la seva pròpia mesura l'Eucaristia, mentre que en realitat *és ell qui ha d'obrir-se a les dimensions del Misteri*. «L'Eucaristia és un do massa gran per admetre ambigüitats i reduccions».¹²

15. No hi ha dubte que l'aspecte més evident de l'Eucaristia és el de *banquet*. L'Eucaristia va néixer la nit del Dijous Sant en el context del sopar pasqual. Per tant, comporta en la seva estructura *el sentit del convit*: «Preneu, mengeu... Va prendre després una copa i... els la va donar dient: Beveu-ne tots...» (Mt 26,26.27). Aquest aspecte expressa molt bé la relació de comunió que Déu vol establir amb nosaltres i que nosaltres mateixos hem de desenvolupar recíprocament.

No obstant això, no es pot oblidar que el banquet eucarístic té també un sentit profundament i primordialment *sacrificial*.¹³ Crist ens hi presenta *el sacrifici ofert una vegada per totes en el Gòlgota*. Fins i tot estant present en la seva condició de resuscitat, Ell mostra els senyals de la seva passió, de la qual cada Santa Missa és el seu «memorial», com ens recorda la Litúrgia amb l'aclamació després de la consa-

⁹ Cf. n. 51.

¹⁰ Cf. *ibid.*, 7.

¹¹ Cf. *ibid.*, 52.

¹² Carta enc. *Ecclesia de Eucharistia* (17 abril 2003), 10: AAS 95 (2003), 439.

¹³ Cf. JOAN PAU II, Carta enc. *Ecclesia de Eucharistia* (17 abril 2003), 10: AAS 95 (2003), 439; CONGR. PER AL CULTI DIVÍ I LA DISCIPLINA DELS SAGRAMENTS, Instr. *Redemptionis Sacramentum* sobre algunes coses que cal observar i evitar sobre la Santíssima Eucaristia (25 març 2004), 38: *L'Osservatore Romano*, 24 abril 2004, suppl., p. 3.

gració: «Anunciem la vostra mort, proclamem la vostra resurrecció...». Al mateix temps, mentre actualitza el passat, l'Eucaristia *ens projecta cap al futur de l'última vinguda de Crist*, al final de la història. Aquest aspecte «escatològic» dóna al Sagrament eucarístic un dinamisme que obre al camí cristià el pas a l'esperança.

«Jo sóc amb vosaltres dia rere dia...» (Mt 28,20)

16. Tots aquests aspectes de l'Eucaristia conflueixen en el que més posa a prova la nostra fe: *el misteri de la presència «real»*. Junt amb tota la tradició de l'Església, nosaltres creiem que sota les espècies eucarístiques hi és realment present Jesús. Una presència —com va explicar molt clarament el Papa Pau VI— que s'anomena «real» no per exclusió, com si les altres formes de presència no fossin reals, sinó per antonomàsia, perquè per mitjà d'ella Crist es fa substancialment present en la realitat del seu cos i de la seva sang.¹⁴ Per això la fe ens demana que, davant l'Eucaristia, siguem conscients que estem davant Crist mateix. Precisament la seva presència dóna als diversos aspectes —banquet, memorial de la Pasqua, anticipació escatològica— un abast que va molt més enllà del pur simbolisme. L'Eucaristia és misteri de presència, a través del qual es realitza d'una manera suprema la promesa de Jesús d'estar amb nosaltres fins a la fi del món.

Celebrar, adorar, contemplar

17. Gran misteri, l'Eucaristia! Misteri que per damunt de tot *ha de ser ben celebrat*. Cal que la Santa Missa sigui el centre de la vida cristiana i que en cada comunitat es faci el que es pugui per celebrar-la decorosament, segons les normes establertes, amb la participació del poble, la col·laboració dels diversos ministres en l'exercici de les funcions previstes per a ells, i tenint cura també de l'aspecte sacre que ha de caracteritzar la *música litúrgica*. Un objectiu concret d'aquest *Any de l'Eucaristia* podria ser estudiar a fons en cada comunitat parroquial l'*Ordenament General del Missal Romà*. El camí més adequat per aprofundir en el misteri de la salvació realitzada a través dels «signes» sagrats és seguir amb fidelitat el procés de l'any litúrgic. Els Pastors han de dedicar-se a la *catequesi «mistagògica»*, tan valorada pels Pares de l'Església, la qual ajuda a descobrir el sentit dels gestos i de les paraules de la Litúrgia, orientant els fidels a passar dels signes al misteri i a centrar-hi tota la seva vida.

18. Cal, en concret, fomentar, tant en la celebració de la Missa com en el culte eucarístic fora d'ella, *la consciència viva de la presència real de Crist*, mirant de testimoniar-la amb el to de la veu, amb els gestos, els moviments i tot el mode de comportar-se. Respecte d'això, les normes recorden —i jo mateix ho he recordat recentment¹⁵— el relleu que s'ha de donar als moments de silenci, tant en la celebració com en l'ado-

¹⁴ Cf. Carta enc. *Mysterium fidei* (3 setembre 1965), 39: AAS 57 (1965), 764; S. CONGR. DE RITUS, Instr. *Eucharisticum mysterium* sobre el culte del Misteri eucarístic (25 maig 1967), 9: AAS 59 (1967), 547.

¹⁵ Cf. Missatge *Spiritus et Sponsa*, en el XL aniversari de la Constitució *Sacrosanctum Concilium* sobre la Sagrada Litúrgia (4 desembre 2003), 13: AAS 96 (2004), 425.

ració eucarística. En una paraula, cal que la manera de tractar l'Eucaristia per part dels ministres i dels fidels expressi el màxim respecte.¹⁶ La presència de Jesús al sagrari ha de ser com un *pol d'atracció* per a un nombre cada cop més gran d'ànimes enamorades d'Ell, capaces d'estar llarg temps com escoltant la seva veu i sentint els batecs del seu cor. «Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor» (Sl 33 [34],9).

L'adoració eucarística fora de la Missa ha de ser durant aquest any un objectiu especial per a les comunitats religioses i parroquials. Prostrem-nos llarga estona davant Jesús present en l'Eucaristia, reparant amb la nostra fe i el nostre amor els descuits, els obllits i fins i tot els ultratges que el nostre Salvador pateix en tantes parts del món. Aprofundim la nostra contemplació personal i comunitària en l'adoració, amb l'ajuda de reflexions i de pregàries centrades sempre en la Paraula de Déu i en l'experiència de tants místics antics i recents. El Rosari mateix, considerat en el seu sentit profund, bíblic i cristocèntric, que he recomanat en la Carta apostòlica *Rosarium Virginis Mariae*, pot ser una ajuda adequada per a la contemplació eucarística, feta segons l'escola de Maria i en la seva companyia.¹⁷

Que aquest any es visqui amb particular fervor la solemnitat del *Corpus Christi* amb la tradicional processó. Que la fe en Déu que, encarnant-se, es va fer el nostre company de viatge, es proclami arreu i particularment pels nostres carrers i en les nostres cases, com a expressió del nostre amor agraït i font d'inesgotable benedicció.

III

L'EUCARISTIA, FONT I EPIFANIA DE COMUNIÓ

«Estigueu en mi, i jo estaré en vosaltres» (Jn 15,4)

19. Quan els deixebles d'Emmaús li van demanar que es quedés «amb» ells, Jesús va respondre amb un do molt més gran. Mitjançant el sagrament de l'Eucaristia va trobar la manera de quedar-se «en» ells. Rebre l'Eucaristia és entrar en profunda comunió amb Jesús. «Estigueu en mi, i jo estaré en vosaltres» (Jn 15,4). Aquesta relació d'íntima i recíproca «permanència» *ens permet anticipar d'alguna manera el cel a la terra*. No és potser aquest el major anhel de l'home? ¿No és això el que Déu s'ha proposat realitzant en la història el seu disseny de salvació? Ell ha posat en el cor de l'home la «fam» de la seva Paraula (cf. Am 8,11), una fam que només se satisfarà en la plena unió amb Ell. Se'ns dóna la comunió eucarística per «sadollar-nos» de Déu en aquesta terra, a l'espera de la plena satisfacció al cel.

¹⁶ Cf. Congr. per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, Instr. *Redemptionis Sacramentum* sobre algunes coses que s'han d'observar i evitar sobre la Santíssima Eucaristia (25 març 2004): *L'Osservatore Romano*, 24 abril 2004, suppl.

¹⁷ Cf. *ibid.* 137, l.c., p. 7.

Un sol pa, un sol cos

20. Però l'especial intimitat que es dona en la «comunió» eucarística no pot comprendre's adequadament ni experimentar-se plenament fora de la comunió eclesial. És el que he subratllat repetidament en l'Encíclica *Ecclesia de Eucharistia*. L'Església és el cos de Crist: es camina «amb Crist» en la mesura que s'està en relació «amb el seu cos». Per crear i fomentar aquesta unitat Crist envia l'Esperit Sant. I Ell mateix la promou mitjançant la seva presència eucarística. En efecte, és precisament l'únic Pa eucarístic el que ens fa un sol cos. L'apòstol Pau ho afirma: «El pa és un de sol, i per això nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem d'aquest únic pa» (1Co 10,17). En el misteri eucarístic Jesús edifica l'Església com a comunió, segons el suprem model expressat en la *pregària sacerdotal*: «Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat» (Jn 17,21).

21. L'Eucaristia és *font* de la unitat eclesial i, alhora, la seva màxima *manifestació*. L'Eucaristia és *epifania de comunió*. Per això l'Església estableix certes condicions per poder participar de manera plena en la Celebració eucarística.¹⁸ Són exigències que han de fer-nos prendre consciència cada cop més clara de *com és exigent la comunió que Jesús ens demana*. És comunió *jeràrquica*, basada en la consciència de les distintes funcions i ministeris, recordada també contínuament en la *pregària eucarística* en esmentar el Papa i el Bisbe diocesà. És comunió *fraterna*, conreada per una «*espiritualitat de comunió*» que ens mou a sentiments recíprocs d'obertura, d'afecte, de comprensió i de perdó.¹⁹

«Un sol cor i una sola ànima» (Ac 4,32)

22. En cada Santa Missa ens sentim interpel·lats per l'ideal de comunió que el llibre dels Fets dels Apòstols presenta com a model per a l'Església de tots els temps. L'Església congregada al voltant dels Apòstols, convocada per la Paraula de Déu, és capaç de compartir no sols el que concerneix els béns espirituals, sinó també els béns materials (cf. Ac 2,42-47; 4,32-35). En aquest *Any de l'Eucaristia* el Senyor ens invita a acostar-nos al màxim a aquest ideal. Que es visquin amb particular intensitat els moments ja suggerits per la litúrgia per a la «Missa estacional», que el Bisbe celebra a la catedral amb els seus preveres i diaques, i amb la participació de tot el Poble de Déu. Aquesta és la principal «manifestació» de l'Església.²⁰ Però serà bo promoure *altres ocasions significatives* també a les parròquies, perquè s'acreixi el sentit de la comunió, trobant en la Celebració eucarística un renovat fervor.

¹⁸ Cf. JOAN PAU II, Carta enc. *Ecclesia de Eucharistia* (17 abril 2003), 44: AAS 95 (2003), 462; Codi de Dret Canònic, càn. 908; Codi dels Cànon de les Esglésies Orientals, càn. 702; PONT. CONST. PER A LA PROMOCIÓ DE LA UNITAT DELS CRISTIANS, Directori Ecumènic (25 març 1993), 122-125, 129-131: AAS 85 (1993), 1086-1089; CONGR. PER A LA DOCTRINA DE LA FE, Carta *Ad exsequendam* (18 maig 2001): AAS 93 (2001), 786.

¹⁹ Cf. JOAN PAU II, Carta ap. *Novo millennio ineunte* (6 gener 2001), 43: AAS 93 (2001), 297.

²⁰ Cf. CONC. ECUM. VAT. II, Const. sobre la Sagrada Litúrgia *Sacrosanctum Concilium*, 41.

El Dia del Senyor

23. És de desitjar vivament que en aquest any es faci un especial esforç per redescobrir i viure plenament el diumenge com a dia del Senyor i dia de l'Església. Seria motiu de satisfacció si es medités novament el que ja vaig escriure en la Carta apostòlica *Dies Domini*. «Precisament en la missa dominical, en efecte, els cristians reviuem d'una manera particularment intensa l'experiència feta pels Apòstols el vespre de Pasqua, quan el Ressuscitat es manifestà a ells estant reunits (cf. *Jn* 20,19). En aquell petit nucli de deixebles, primícia de l'Església, hi ha en certa manera present el Poble de Déu de tots els temps».²¹ Que els sacerdots en el seu treball pastoral prestin, durant aquest any de gràcia, *una atenció encara més gran a la Missa dominical*, com a celebració en què els fidels d'una parròquia es reuneixen en comunitat, constatant com participen també ordinàriament els diversos grups, moviments i associacions presents a la parròquia.

IV

L'EUCARISTIA PRINCIPI I PROJECTE DE «MISSIÓ»

«Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem»
(*Lc* 24,33)

24. Els dos deixebles d'Emmaús, després d'haver reconegut al Senyor, «llavors mateix es van aixecar de taula» (*Lc* 24,33) per anar a comunicar el que havien vist i sentit. Quan s'ha tingut veritable experiència del Ressuscitat, alimentant-se del seu cos i de la seva sang, no es pot guardar l'alegria només per a un mateix. La trobada amb Crist, aprofundida contínuament en la intimitat eucarística, suscita en l'Església i en cada cristià *l'exigència d'evangelitzar i de donar testimoniatge*. Ho vaig subratllar precisament en l'homília en què vaig anunciar l'*Any de l'Eucaristia*, referint-me a les paraules de Pau: «Cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquesta copa, anuncieu la mort del Senyor, fins que ell vingui» (*ICo* 11,26). L'Apòstol relaciona íntimament el banquet i l'anunci: entrar en comunió amb Crist en el memorial de la Pasqua significa experimentar al mateix temps el deure de ser missioners de l'esdeveniment actualitzat en el ritu.²² El comiat en finalitzar la Missa és com *una consigna* que impulsa el cristià a comprometre's en la propagació de l'Evangeli i en l'animació cristiana de la societat.

25. L'Eucaristia no sols proporciona la força interior per a aquesta missió, sinó també, en un cert sentit, el seu *projecte*. En efecte, l'Eucaristia és una manera de ser que passa de Jesús al cristià i, pel seu testimoniatge, tendeix a irradiar-se en la societat i en la cultura. Per aconseguir-ho, cal que cada fidel assimili, en la meditació

²¹ N. 33: AAS 90 (1998), 733.

²² Cf. Homília en la solemnitat del Corpus Domini (10 juny 2004), 1: *L'Osservatore Romano*, 11-12 juny 2004, p. 6.

personal i comunitària, els valors que l'Eucaristia expressa, les actituds que inspira, els propòsits de vida que suscita. Per què no veure en això *la consigna especial* que podria sorgir de l'*Any de l'Eucaristia*?

Donar gràcies

26. Un element fonamental d'aquest *projecte* apareix ja en el sentit mateix de la paraula «eucaristia»: acció de gràcies. En Jesús, en el seu sacrifici, en el seu «sí» incondicional a la voluntat del Pare, hi ha el «sí», el «gràcies», l'«amen» de tota la humanitat. L'Església està cridada a recordar als homes aquesta gran veritat. És urgent fer-ho sobretot en la nostra cultura secularitzada, que respira l'oblit de Déu i conrea la vana autosuficiència de l'home. Encarnar el projecte eucarístic en la vida quotidiana, on es treballa i es viu —en la família, a l'escola, a la fàbrica i en les diverses condicions de vida—, significa, a més, testimoniar que *la realitat humana no es justifica sense referir-la al Creador*: «Sense el Creador la criatura es dilueix».²³ Aquesta referència transcendent, que ens obliga a un continu «donar gràcies» —justament a una actitud eucarística— pel tot el que tenim i som, no perjudica la legítima autonomia de les realitats terrenes,²⁴ sinó que la situa en el seu autèntic fonament, marcant al mateix temps els seus propis límits.

En aquest *Any de l'Eucaristia* els cristians s'han de comprometre més decididament a donar testimoniatge de la presència de Déu en el món. No tinguem por de parlar de Déu ni de mostrar els signes de la fe amb el front ben alt. La «cultura de l'Eucaristia» promou una cultura del diàleg, que en ella troba força i aliment. S'equivoca qui creu que la referència pública a la fe perjudica la justa autonomia de l'Estat i de les institucions civils, o que pot fins i tot fomentar actituds d'intolerància. Si bé no han faltat en la història errors, inclusivament entre els creients, com vaig reconèixer en ocasió del Jubileu, això no és degut a les «arrels cristianes», sinó a la incoherència dels cristians amb les seves pròpies arrels. Qui aprèn a dir «gràcies» com ho va fer Crist en la creu, podrà ser un màrtir, però mai no serà un torturador.

El camí de la solidaritat

27. L'Eucaristia no sols és expressió de comunió en la vida de l'Església; és també *projecte de solidaritat* per a tota la humanitat. En la celebració eucarística l'Església renova contínuament la seva consciència de ser «signe i instrument» no sols de l'íntima unió amb Déu, sinó també de la unitat de tot el gènere humà.²⁵ La Missa, encara que se celebri de manera oculta o en llocs recòndits de la terra, té sempre un caràcter d'universalitat. El cristià que participa en l'Eucaristia n'aprèn a ser *promotor de comunió, de pau i de solidaritat* en totes les circumstàncies de la vida. La imatge agu-

²³ CONC. ECUM. VAT. II, Const. past. sobre l'Església en el món contemporani *Gaudium et spes*, 36.

²⁴ Cf. *ibid.*

²⁵ Cf. CONC. ECUM. VAT. II, Const. dogm. sobre l'Església *Lumen gentium*, 1.

da del nostre món, que ha començat el nou Mil·lenni amb l'espectre del terrorisme i la tragèdia de la guerra, interpel·la més que mai els cristians a viure l'Eucaristia com una gran escola de pau, on es formen homes i dones que, en els diversos àmbits de responsabilitat de la vida social, cultural i política, siguin artesans de diàleg i comunió.

Al servei dels últims

28. Hi ha encara un altre punt sobre el qual voldria cridar l'atenció, perquè en ell es reflecteix en gran part l'autenticitat de la participació en l'Eucaristia celebrada en la comunitat: es tracta del seu impuls per a *un compromís actiu en l'edificació d'una societat més equitativa i fraterna*. El nostre Déu ha manifestat en l'Eucaristia la forma suprema de l'amor, regirant tots els criteris de domini, que regeixen amb massa freqüència les relacions humanes, i afirmant de manera radical el criteri del servei: «Qui vulgui ser el primer, que sigui l'últim de tots i el servidor de tots» (*Mc* 9,35). No és casual que en l'Evangeli de Joan no es trobi el relat de la institució eucarística, però sí el «rentament dels peus» (cf. *Jn* 13,1-20): inclinant-se per rentar els peus als seus deixebles, Jesús explica de manera inequívoca el sentit de l'Eucaristia. Al seu torn, sant Pau reitera amb vigor que no és lícita una celebració eucarística en la qual no brilli la caritat, corroborada en compartir efectivament els béns amb els més pobres (cf. *ICo* 11,17-22.27-34).

Per què, doncs, no fer d'aquest *Any de l'Eucaristia* un temps en què les comunitats diocesanes i parroquials es comprometin especialment a afrontar amb generositat fraterna alguna de les múltiples pobreses del nostre món? Penso en el drama de la fam que turmenta centenars de milions d'éssers humans, en les malalties que flagel·len els Països en via de desenvolupament, en la soledat dels ancians, el neguit dels aturats, el trasbals dels emigrants. Es tracta de mals que, si bé en diversa mesura, afecten també les regions més opulentes. No podem fer-nos il·lusions: per l'amor mutu i, en particular, per l'atenció als necessitats se'ns reconeixerà com a veritables deixebles de Crist (cf. *Jn* 13,35; *Mt* 25,31-46). Basant-se en aquest criteri es compararà l'autenticitat de les nostres celebracions eucarístiques.

CONCLUSIÓ

29. *O Sacrum Convivium, in quo Christus sumitur!* L'*Any de l'Eucaristia* neix de la commoció de l'Església davant aquest gran Misteri. Una commoció que m'envaeix contínuament. D'ella va sorgir l'Encíclica *Ecclesia de Eucharistia*. Considero una gran gràcia del vint-i-setè any de ministeri petrí, que estic a punt d'iniciar, poder invitar ara tota l'Església a contemplar, lloar i adorar de manera especial aquest inefable Sagrament. Que l'*Any de l'Eucaristia* sigui per a tots una excel·lent ocasió per prendre consciència del tresor incomparable que Crist ha confiat a la seva Església. Que sigui estímul per celebrar l'Eucaristia amb major vitalitat i fervor, i que això es tradueixi en una vida cristiana transformada per l'amor.

En aquesta perspectiva es podran realitzar moltes iniciatives, segons el criteri dels Pastors de les Esglésies particulars. A aquest respecte, la *Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments* oferirà propostes i suggeriments útils. Però no demano que es facin coses extraordinàries, sinó que totes les iniciatives s'orientin a una major interioritat. Encara que el fruit d'aquest Any fos només avivar en totes les comunitats cristianes la *celebració de la Missa dominical* i incrementar l'*adoració eucarística fora de la Missa*, aquest Any de gràcia hauria aconseguit un resultat significatiu. No obstant això, és bo apuntar cap amunt, sense conformar-se amb mesures mediocres, perquè sabem que podem comptar sempre amb l'ajuda de Déu.

30. A vosaltres, volguts *Germans en l'Episcopat*, us confio aquest Any, amb la seguretat que acollireu la meua invitació amb tot el vostre ardor apostòlic.

Vosaltres, *sacerdots*, que repetiu cada dia les paraules de la consagració i sou testimonis i anunciadors del gran miracle d'amor que es realitza en les vostres mans, deixeu-vos interpel·lar per la gràcia d'aquest Any especial, celebrant cada dia la Santa Missa amb l'alegria i el fervor de la primera vegada, i fent oració freqüentment davant el sagrari.

Que sigui un Any de gràcia per a vosaltres, *diaques*, lliurats al ministeri de la Paraula i al servei de l'Altar. També vosaltres, *lectors, acòlits, ministres extraordinaris de la comunió*, preneu consciència viva del do rebut amb les funcions que se us han confiat per a una celebració digna de l'Eucaristia.

Em dirigeixo en particular a vosaltres, *futurs sacerdots*: en la vida del Seminari mireu d'experimentar la delícia, no sols de participar cada dia en la Santa Missa, sinó també de dialogar reposadament amb Jesús Eucaristia.

Vosaltres, *consagrats i consagrades*, cridats per la vostra pròpia consagració a una contemplació més prolongada, recordeu que Jesús al sagrari espera tenir-vos al seu costat per vessar en els vostres cors amb aquesta íntima experiència de la seva amistat, l'única que pot donar sentit i plenitud a la vostra vida.

Tots vosaltres, *fidels*, descobriu novament el do de l'Eucaristia com a llum i força per a la vostra vida quotidiana en el món, en l'exercici de la respectiva professió i en les més diverses situacions. Descobriu-ho sobretot per viure plenament la bellesa i la missió de la *família*.

En fi, espero molt de vosaltres, *joves*, i us renovo la cita a Colònia per a la *Jornada Mundial de la Joventut*. El tema triat —«*Hem vingut a adorar-lo*» (Mt 2,2)— és particularment adequat per suggerir-vos l'actitud apropiada per viure aquest any eucarístic. Porteu a la trobada amb Jesús ocult sota les espècies eucarístiques tot l'entusiasme de la vostra edat, de la vostra esperança, de la vostra capacitat d'estimar.

31. Tenim davant els nostres ulls els exemples dels Sants, que han trobat en l'Eucaristia l'aliment per al seu camí de perfecció. Quantes vegades han vessat llàgrimes de commoció en l'experiència de tan gran misteri i han viscut indicibles hores de

goig «nupcial» davant el Sagrament de l'altar. Que ens ajudi sobretot la Santíssima Mare de Déu, que va encarnar amb tota la seva existència la lògica de l'Eucaristia. «L'Església, prenent Maria com a model, ha d'imitar-la també en la seva relació amb aquest santíssim Misteri».²⁶ El Pa eucarístic que rebem és la carn immaculada del Fill: «*Ave verum corpus natum de Maria Virgine*». Que en aquest Any de gràcia, amb l'ajuda de Maria, l'Església rebi un nou impuls per a la seva missió i reconegui cada cop més en l'Eucaristia la font i el cim de tota la seva vida.

Que arribi a tots, com a portadora de gràcia i goig, la meva Benedicció.

Des del Vaticà, 7 d'octubre, memòria de la Mare de Déu del Roser, de l'any 2004, vint-i-sisè de Pontificat.

JOAN PAU II, *Papa*

²⁶ JOAN PAU II, Carta enc. *Ecclesia de Eucharistia* (17 abril 2003), 53: AAS 95 (2003), 469.

Prelat

Decrets

Nomenament de canceller i secretari general de la Cúria diocesana

Decret 01/04. Terrassa, 25 de juliol de 2004

PEL PRESENT DOCUMENT nomeno canceller de la Cúria diocesana, d'acord amb el que estableix el c. 482 del Codi de dret canònic, el Rvd. Sr. Salvador Cristau, el qual exercirà també les funcions de secretari general del bisbat, fins que disposi altrament.

Aquest nomenament comença a vigir a partir del dia d'avui.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa.

Per manament del Sr. Bisbe:

Salvador Cristau Coll, prev., secretari general i canceller

Nomenament de vicari general, encarregat preferentment de la pastoral

Decret 02/04. Terrassa, 25 de juliol de 2004

PEL PRESENT DECRET nomeno vicari general del Bisbat de Terrassa, encarregat preferentment de la pastoral, el Rvd. Sr. Francesc Pardo Artigas.

Corresponen al vicari general les facultats que el dret comú i les disposicions diocesanes li atorguen (c. 477 §1 i 479 del C.I.C.), incloent aquelles que demanen mandat especial (c. 134 § 3) en tot l'àmbit del territori diocesà.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe:

Salvador Cristau Coll, prev., secretari general i canceller

Concessió de facultats en qüestions matrimonials

Decret 03/04. Terrassa, 25 de juliol de 2004

Per tal de resoldre les qüestions administratives referents a la celebració del sagrament del matrimoni que es presentin a la cúria diocesana de Terrassa;

PEL PRESENT DECRET concedeixo al Rvd. Sr. Jaume Riera Rius les facultats que segons dret puc concedir-li per dispensar dels impediments matrimonials (c.1127.2) en casos determinats, així com també per concedir a preveres i diaques la facultat d'assistir matrimonis en cada cas, fins que disposi altrament.

Li correspon també resoldre les qüestions referents a les inscripcions de les partides sacramentals en els llibres parroquials de bateigs i de matrimonis.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe de Terrassa:

Salvador Cristau Coll, prev., secretari general i canceller

Concessió de facultats en qüestions matrimonials

Decret 04/04. Terrassa, 25 de juliol de 2004

Per tal de resoldre les qüestions administratives referents a la celebració del sagrament del matrimoni que es presentin a la cúria diocesana de Terrassa;

PEL PRESENT DECRET concedeixo al Rvd. Sr. Àngel Eugeni Pérez Sánchez les facultats que segons dret puc concedir-li per dispensar dels impediments matrimonials (c.1127.2) en casos determinats, així com també per concedir a preveres i diaques la facultat d'assistir matrimonis en cada cas, fins que disposi altrament.

Li correspon també resoldre les qüestions referents a les inscripcions de les partides sacramentals en els llibres parroquials de bateigs i de matrimonis.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa.

Per manament del Sr. Bisbe de Terrassa:

Salvador Cristau Coll, prev., secretari general i canceller

Nomenament de nou canceller i secretari general

Decret 05/04. Terrassa, 28 de setembre de 2004

Pel present document nomeno canceller de la Cúria diocesana, d'acord amb el que estableix el c. 482 del Codi de dret canònic, el Rvd. Sr. Fidel Catalán Catalán, el qual exercirà també les funcions de secretari general del Bisbat.

Aquest nomenament començarà a vigir a partir de demà dia 29 de setembre de 2004.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa.

Per manament del Sr. Bisbe:

Salvador Cristau Coll, prev., secretari general i canceller

Nomenament de vicari general encarregat preferentment de la Cúria

Decret 06/04. Terrassa, 29 de setembre de 2004

PEL PRESENT DECRET nomeno vicari general del Bisbat de Terrassa, encarregat preferentment de la cúria diocesana, el Rvd. Sr. Salvador Cristau Coll.

Corresponen al vicari general les facultats que el dret comú i les disposicions diocesanes li atorguen (c. 477 §1 i 479 del C.I.C.), incloent aquelles que demanen mandat especial (c. 134 § 3) en tot l'àmbit del territori diocesà.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa.

Per manament del Sr. Bisbe:

Fidel Catalán Catalán, prev., secretari general i canceller

Aneu mar endins

SALUTACIÓ DE MONS. JOSEP ÀNGEL SAIZ

Demano la col·laboració de tots (25/7/04)

Benvolguts membres de la nova diòcesi de Terrassa,

Us saludo amb tot afecte i em poso a la vostra disposició en el dia en què inicio el meu ministeri en el nou bisbat de Terrassa, creat recentment per la Santa Seu.

El dia que el Sant Pare em va nomenar bisbe auxiliar de Barcelona vaig dir que acceptava amb esperit de servei, perquè com a cristià i com a sacerdot miro d'entendre la vida com una oportunitat per donar-la estimant i servint en tot.

Ara, després d'haver estat un temps bisbe auxiliar de l'Arquebisbat de Barcelona i administrador apostòlic d'aquest nou bisbat de Terrassa —i encara faré aquest servei al nou bisbat de Sant Feliu de Llobregat, fins a l'entrada del nou bisbe, Mons. Agustí Cortés—, començo amb tots vosaltres el repte de posar en marxa un nou bisbat.

Com vaig dir el dia del meu nomenament com a administrador apostòlic, no són pocs els reptes que haurem d'afrontar en aquesta primera etapa de la vida diocesana, que posaran a prova el nostre esperit de servei a Jesucrist, al seu Evangeli, a l'Església i a la nostra societat.

Espero poder treballar en estreta comunió amb el nou Arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, amb el bisbe residencial de la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, i amb tots els altres bisbes de Catalunya, sempre oberts a l'Església universal, a les seves preocupacions i aspiracions.

Des del primer moment poso també la confiança en tots vosaltres, especialment en els meus germans preveres, en els religiosos i les religioses i en els cristians laics. A tots us demano comprensió i ajuda. Des d'avui forma part del meu ministeri pregar per tots i treballar pel bé de tots. Ajudeu-me a ser un bon pastor al servei de l'Evangeli de Jesucrist i un servidor fidel de l'Església i de tots vosaltres.

El meu lema episcopal és «Duc in altum», paraules llatines que volen dir: «Vés mar endins». És la invitació de Jesucrist a Pere abans de la pesca miraculosa, quan el Senyor també manà als seus apòstols: «Caleu les xarxes».

Plens de confiança en el Senyor, disposem-nos a calar les xarxes i a remar mar endins, encara que la mar estigui moguda i no manquin dificultats. Confiem en la paraula de Jesucrist i en la força del seu Esperit, titular de la basílica que serà a partir d'ara la catedral del nou bisbat.

Que la Mare de Déu, estrella de la nostra acció evangelitzadora, protegeixi la vida naixent del nou bisbat de Terrassa. Aquí, on fa segles hi hagué una comunitat cristiana reunida entorn del seu bisbe, el bisbe d'Egara, ara torna a néixer una nova comunitat diocesana, en la qual es fa present tota l'Església de Jesucrist amb tots els dons del Senyor ressuscitat per a la salvació i la regeneració de la nostra societat.

Així ho demanarem aquesta tarda, en la celebració eucarística que ens reunirà a la basílica del Sant Esperit. A tots us hi invito i des d'ara em poso a la vostra disposició i us beneixo amb tot afecte en Crist,

† Josep Àngel Saiz, bisbe electe de Terrassa

Temps de vacances (1/8/04)

Sempre m'ha impressionat un text de la Bíblia anomenat Cohèlet, nom hebreu que de vegades es tradueix per Eclesiastès, que diu així: «Tot té el seu moment, sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. Hi ha un temps d'infantar i un temps de morir, un temps de plantar i un temps de collir. Un temps de plorar i un temps de riure, un temps de plànyer-se i un temps de dansar, un temps de tirar pedres i un temps d'aplegar-ne, un temps d'abraçar i un temps d'estar-se'n.» I podríem afegir-hi: un temps de treballar i un temps de descansar.

Aquestes setmanes d'agost són un temps de vacances. Déu mateix, en la Primera Aliança, dóna exemple als homes de la conveniència d'alternar un temps de treball i un temps de descans. Així com Déu «acabà la seva obra el dia setè i, en aquest dia setè, reposà de tota l'obra que havia fet» (*Gn 2,2*), també la vida humana té el ritme de treball i de descans. «La institució del Dia del Senyor —el diumenge— contribueix a fer que tothom tingui un temps de repòs i de lleure suficient que permeti de cultivar la vida familiar, cultural, social i religiosa», ens recorda el Catecisme de l'Església catòlica (n. 2184).

El que diem del descans setmanal es pot dir també, per extensió, de les vacances. Cada any el Sant Pare, en aquests dies estiuencs, recorda la necessitat d'un descans humanitzat que permeti a tots créixer com a persones, una major convivència amb els membres de la família i amb els amics, un contacte serè i contemplatiu amb la natura... I també, per als creients, trobar un temps per a la pregària i la lloança a Déu. Voldria fer-me ressò d'aquesta pedagogia del Sant Pare sobre les vacances, tan humana i tan cristiana.

I encara hi voldria afegir, pensant en molts joves d'avui, que el temps de vacances —o una part d'aquest— és de fet un temps fort per viure la solidaritat. El *Catecisme de l'Església catòlica* ho recorda amb unes paraules que em semblen un elogi de les persones —joves i a vegades no tant joves— que aprofiten les vacances per treballar amb les ONG per al desenvolupament en els països més pobres: «Que els cristians que disposen de lleure i de repòs es recordin dels seus germans que tenen les mateixes necessitats i els mateixos drets i no poden descansar a causa de la pobresa i la misèria» (n. 2186).

Desitjo unes bones vacances a tots aquells que les pugueu fer. I demano als membres de la nostra jove diòcesi que es disposin bé amb les forces físiques i espirituals per a un curs pastoral en què, entre tots, haurem de fer molta feina per crear consciència de diòcesi i posar-la en marxa amb els seus òrgans fonamentals per a un millor treball i servei pastoral a tots.

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

El Pelegrinatge Europeu de Joves a Compostel·la (8/8/04)

Els joves no podien faltar a l'actual Any Sant compostel·là, que se celebra tots els anys que la festa de l'Apòstol Sant Jaume s'escau en diumenge, com aquest any. Escric aquestes ratlles pensant en tots els cristians, però d'una manera especial pensant en els joves, ja que la pastoral dels joves és la tasca que se m'ha confiat en el si de la Conferència Episcopal Espanyola. També penso en la jove diòcesi —tan jove que tot just acaba de néixer— que m'ha estat confiada.

Posar-se en camí, fer un pelegrinatge té molt d'aventura humana i també d'aventura espiritual. És natural, per això mateix, que els joves siguin els més assidus caminants del camí de Santiago, encara que tampoc no hi manquen adults.

Les diòcesis del nostre país han promogut un Pelegrinatge de Joves a Santiago, que serà la preparació immediata del Pelegrinatge Europeu de Joves, previst del dia 5 al 8 d'agost a Santiago de Compostel·la. S'ha escollit com a lema d'aquest Pelegrinatge Europeu de Joves (PEJ-2004) les paraules: «Testimonis de Crist per a una Europa de l'esperança». Per tant, el rerefons del pelegrinatge és viure aquesta esperança a què convoca el Sant Pare els cristians europeus, especialment en l'exhortació apostòlica *Ecclesia in Europa*, en la qual resulta molt significatiu que la paraula més citada sigui precisament *esperança*.

Sense esperança, en efecte, no es pot començar cap camí, ni en la vida ni en l'espiritualitat. És l'esperança la que ens mou a posar-nos en camí pensant que podem esdevenir millors, que l'esforç del pelegrinatge exterior pot ser l'expressió d'un esforç per avançar també en el nostre pelegrinatge interior quan arribem a la meta.

Tots hem de fer camí; tots estem cridats a posar-nos en camí, en el cos o en l'esperit. Per això, cal que estiguem atents a dues possibles dificultats. Ni hem de quedar-nos bloquejats per les dificultats del camí, ni ens hem d'aturar pels encants del camí.

Aquest camí l'hem de fer amb dues característiques. Primerament, hem d'avançar lleugers d'equipatge, perquè pelegrinar és anar a allò que és essencial, deixant moltes coses com el que són, coses secundàries. Després, el nostre pelegrinatge cristià l'hem de fer en comunitat, en família de fe, en Església. Amb aquest esperit ens posem en camí cap a Santiago i cap als reptes que ens esperen en el nostre futur immediat com a Església.

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

La Mare de Déu en el nostre camí (15/8/04)

El Sant Pare visita aquests dies el santuari de Lorda —*Lourdes*—, i d'aquesta manera honora la figura de Maria en el camí dels cristians i de tots els homes i les dones del món, en aquesta solemnitat mariana del mes d'agost, tan popular en les nostres terres, on són moltes les ciutats, viles i pobles que celebren la festa major. El pelegrinatge del Sant Pare vol ésser també un homenatge a la Immaculada Concepció, ja que aquest any s'escau el 150è aniversari de la proclamació del dogma pel qual Pius IX, l'any 1854, establí com a veritat de fe que Maria fou exempta de tota mena de pecat des del mateix moment de la seva concepció. Maria, des d'aquest moment, fou dotada d'una santedat del tot singular. Per això, la Immaculada Concepció inclou un missatge d'esperança per a tota la humanitat.

Maria es fa present en el camí de la humanitat, en el camí de l'Església i en el camí de tots nosaltres. I s'hi fa com a Mare, és a dir, com aquella que fa una funció maternal per a tota la humanitat i d'una manera especial per a tota l'Església. Així com la mare acull la vida, l'acompanya i aplega els fills a la llar, Maria està cridada a fer sempre aquesta missió maternal.

M'ha agradat especialment la interpretació que ha fet del viatge del Sant Pare Mons. Renato Boccoardo, que és qui té cura ara de l'organització dels viatges del Sant Pare: «El pelegrinatge del Papa a Lorda —ha dit al diari francès *La Croix*— té una dimensió profètica amb relació a la crisi d'esperança que mina el món d'avui. Sant Joan Baptista és aquell que preparà els camins de Crist; la Verge Maria és aquella que ens dona Crist i la missió de l'Església és continuar i estendre la presència de Crist en l'espai i en el temps. El Sant Pare ens invita així a tornar a Crist, a partir novament de Crist.»

Per això, pensant també en els inicis de la nostra diòcesi de Terrassa, em sembla que la festa d'avui ens invita a escoltar i fer nostres les paraules de Joan Pau II al final de la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*: «Caminem amb esperança!» Sí, posem-nos en camí, com a Església i com a cristians i cristianes. Maria, des de la seva Immaculada Concepció fins a la seva gloriosa Assumpció, ens diu que la vida és un do admirable de Déu i que la llum de la fe ens acompanya en tota la nostra ruta. «Ens acompanya en aquest camí la Santíssima Verge, a la qual fa uns mesos, junt amb molts bisbes aplegats a Roma d'arreu del món, vaig confiar el tercer mil·lenni. Moltes vegades aquests anys l'he presentada i invocada com a "Estrella de la nova evangelització". La indico encara com a autora lluminosa i guia segura del nostre camí» (NMI,58).

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

Un camí que altres ja varen fer (22/8/04)

La nostra diòcesi de Terrassa tot just comença la seva vida, però no podem pas dir de cap manera que comenci de zero. De fet, cap Església local no comença de zero, perquè, quan neix una Església particular —o un bisbat— sempre hi ha una base de vida

cristiana, de comunitats cristianes que viuen en la fe, en l'esperança i en l'amor a Déu Pare, per Crist en l'Esperit i proclamen amb confiança la bona notícia de Jesucrist.

En el nostre cas, però, aquest camí que ara estem iniciant amb il·lusió i amb esperança, és un camí que altres ja varen fer. Terrassa fou la seu d'un bisbat durant uns quants segles. Ara, de fet, ho torna a ser. És indubtable que conèixer la història de la nostra diòcesi és d'un gran interès per a tots nosaltres.

He d'agrair, en aquest sentit, el treball que ha fet el Dr. Josep M. Martí Bonet, director de l'Arxiu Diocesà i del Museu Diocesà de Barcelona, historiador de reconeguda solvència, canonge de la catedral i —finalment, però no en darrer lloc— fill de Terrassa. Ell ha resseguit amb interès i competència la història primerenca fins a l'alta edat mitjana en l'obra *Barcelona i Ègara-Terrassa* (Ed. Claret), documentant les relacions entre les dues Esglésies diocesanes.

El llibre té tres bones qualitats. És molt oportú, perquè conèixer el camí que varen fer els nostres avantpassats ens pot ajudar també avui, per allò que «la història és mestra de la vida». S'ha escrit amb rigor històric, deixant parlar els documents i invitant els lectors a valorar-los i a fer-ne la seva interpretació. I, en tercer lloc, tot ell traspu un gran amor a les diòcesis de Barcelona i Ègara-Terrassa, així com al ministeri del successor de Sant Pere, el Sant Pare i bisbe de Roma.

Aquest treball del doctor Josep M. Martí Bonet documenta la història conjunta de Barcelona i Terrassa en l'àmbit de la fe cristiana. És com una invitació a reviuir aquesta fraternitat ara que estem cridats a col·laborar i a viure la comunió fraternal entre dues Esglésies locals: la de Barcelona, com a seu metropolitana nostra, i la de Terrassa, com a diòcesi sufragània de la diòcesi de la Ciutat Comtal. No hem de ser esclaus de la història —perquè la història real no sempre és prou exemplar. Però l'hem de conèixer i el que se'ns demana actualment és ser valents i decidits en el nostre testimoniatge de Crist i de l'Evangeli, vivint la nostra fe amb un esperit missioner i testimonial. «Estigueu sempre a punt de donar raó de l'esperança que està en vosaltres», ens diu Sant Pere.

El patrimoni històric, arqueològic i cultural del nostre jove bisbat és molt ric, i em plau reconèixer els grans esforços que s'han fet darrerament per recuperar-lo amb dignitat i honor. És un bon treball que calia fer i que cal continuar. Però l'Església no és només un record del passat; no és un museu, com deia Joan XXIII. L'Església és la perenne joventut del Crist ressuscitat i del seu Evangeli per a la salvació del món. Animem-nos a continuar fent camí amb aquest esperit.

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

També enmig de la nit creix l'herba (29/8/04)

En aquests escrits setmanals previs a l'inici del curs pastoral —el nostre primer curs com a diòcesi— voldria repassar alguns factors que ens poden ajudar en aques-

ta primera etapa del nostre camí com a Església particular. Elements que són com la motxilla per al camí que hem de fer, almenys per a les primeres etapes. No siguem massa ambiciosos. En començar un camí, no es poden pas preveure tots els topants; cal començar pas a pas; un sol pas és suficient per a mi, ens han dit alguns sants. I farem bé d'escoltar aquest savi consell.

Tanmateix, sense l'esperança d'arribar, sense la confiança de complir amb sentit una ruta, resulta molt difícil posar-se en camí. Per això, en aquesta comunicació voldria dir que a la nostra motxilla no hi pot faltar l'esperança. Dit negativament, no podem començar amb sentiments de desil·lusió i desesperança. Quan es recorden aquestes coses tan fonamentals en la vida cristiana, sempre hi ha un perill: que ens diguin que som poc realistes, que no tenim consciència de la situació, que volem amagar les dificultats o fins i tot la debilitat institucional de l'Església.

L'Església està enmig del món i de la història per anunciar i per fer present Crist. Per això, com va dir Pau VI, «l'Església necessita viure una perenne Pentecosta», plena de confiança en la força i en l'acció de l'Esperit Sant en el món i en la mateixa Església.

I aquest Esperit és el que suscita en l'Església —també en la nostra jove diòcesi— nous signes de vitalitat, noves manifestacions de santedat, noves iniciatives missioneres, aquí i en els països anomenats de missió, encara que avui ja tots els països poden ser anomenats *països de missió*.

La nostra esperança no rau en les moltes paraules, ni en el prestigi institucional, ni en el proteccionisme dels poders del món... La força de l'Església és compatible amb la seva fragilitat humana, perquè cada dia té menys poder humà, malgrat el que de vegades es pugui dir en aquest sentit. Però és enmig d'aquesta fragilitat que l'Esperit porta moltes llavors noves a una maduració creixent.

En resum, començar el curs amb una bona dosi d'esperança en la motxilla del camí és tenir una profunda convicció, que algú ha expressat amb una bella imatge: «També enmig de la nit creix l'herba.»

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

La gràcia dels orígens (5/9/04)

Es diu sovint que hi ha una gràcia dels orígens. Jo demano aquesta gràcia per a les dues diòcesis més joves de Catalunya. i ho demano especialment durant aquest primer curs de camí pastoral.

En el moment de recordar que «hi ha una gràcia dels començaments», també m'invito a mi mateix i invito tots els diocesans a demanar-la humilment i amb el cor disponible en la pregària i a fer-la present, amb l'ajut de la gràcia santificant de Déu, en el nostre treball en aquests primers passos.

Tot naixement és una joia, però és també un risc, tant en l'àmbit humà com en l'àmbit eclesial. Els orígens marquen molt, per a bé i per a mal. Encara que després es poden fer correccions de ruta —i hem d'estar sempre disposats a fer-ho quan el seny i les circumstàncies ho aconsellin—, millor és que de bon començament els plantejament siguin clars, nítids i també honestos i fins i tot generosos.

Què pot garantir a la nostra diòcesi de Terrassa aquesta gràcia dels orígens? La resposta sembla clara: sobretot la santedat dels seus membres, començant per als qui tenim especials responsabilitats al servei de tota la comunitat diocesana o al servei de les diverses comunitats parroquials, apostòliques, d'evangelització i de presència cristiana enmig de la nostra societat.

En aquesta món d'avui tan saturat d'imatges i de paraules —multiplicades pels poderosos mitjans de comunicació social—, no és amb moltes imatges i paraules com podem donar testimoni de Crist i del seu Evangeli. Allò que més necessitem són els fets coherents amb l'Evangeli. El tradicional realisme cristià l'hem d'aplicar actualment a cercar sobretot les obres d'amor, al servei de tots aquells als qui puguem arribar, però sobretot als més petits, als més oblidats del món i de la societat.

Hem d'analitzar les coses i hem d'escoltar-nos els uns als altres. Però no podem quedar-nos en això. Hem de passar a l'acció. Només podem «partir novament de Crist» (*NMI*, 29), i el rostre de Crist només podrà resplendir també en la nostra societat secularitzada, si en el nostre camí cada pas està inspirat pel principi de la fe que actua per la caritat.

† Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

Una casa i una escola de comunió (12/9/04)

En la nostra motxilla per al camí d'aquest nou curs, com a diòcesi nova que som, tenim necessitat de portar-hi una bona dosi d'esperit de comunió. Dit més humanament, i citant al gran Blaise Pascal, diria que necessitem «esperit de finor». I també esperit de realisme, esperit d'acceptació mútua, esperit de respecte a la disparitat d'opinions que hi ha entre els germans i germanes en la fe. Per tant, esperit de finor o esperit de comunió cap a endins i cap a enfora; *ad intra* i *ad extra*, per dir-ho amb la sobrietat del llatí.

Em plau molt recordar-vos que en aquest diumenge inicia el seu ministeri episcopal a la diòcesi germana de Sant Feliu de Llobregat el meu germà en l'episcopat Mons. Agustí Cortés Soriano. El Sr. Arquebisbe de Barcelona, altres bisbes de les nostres terres, i jo mateix, estarem presents aquesta tarda a la catedral basílica de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.

Aquesta presència va molt més enllà d'una cortesia i un desig de bon veïnatge, que ja seria un motiu prou noble. Sant Feliu i Terrassa, com a diòcesis sufragànies de l'arquebisbat de Barcelona, estem cridades a viure una especial relació de comunió i

de col·laboració. De fet, Terrassa i Sant Feliu som dues diòcesis nascudes de l'Església mare de l'arxidiòcesi de Barcelona.

Aquesta comunió i aquesta col·laboració és especialment necessària sempre, però és decisiva en aquesta primera etapa. Hem d'anar configurant una província eclesiàstica que treballi unida i en estreta col·laboració també en les altres diòcesis catalanes i de tot l'Estat.

Com a president de la comissió d'estudi per portar a terme la distribució dels béns immobles i mobles per tal que les dues noves diòcesis puguin constituir-se i portar a terme la seva missió, puc dir —i em plau molt de donar-ne testimoni públic— que es treballa molt i amb un gran esperit de justícia, d'equitat i de comunió eclesial. Un membre de la comissió ho va dir en la primera reunió amb una imatge feliç: Volem treballar com un matrimoni que, en casar el fill o la filla, els vol dotar dignament; no volem treballar com un matrimoni que ha arribat a la ruptura i al divorci i es baralla per dividir-se els béns amb mesquinesa. Hauríem d'aconseguir entre tots que aquest repartiment de béns sigui per a tota l'Església i la societat una ocasió d'oferir un signe, de donar un testimoni eloqüent de comunió eclesial.

Dit amb termes més eclesials: sempre, però sobretot aquest curs, hem de fer de cada un dels tres bisbats i de les relacions entre ells, «una casa i una escola de comunió» (Joan Pau II a *NMI*, 43).

† Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa

El missatge del Dr. Pere Tarrés (19/9/04)

Aquest mes de setembre hem viscut un esdeveniment que ha estat un motiu de goig per a tota l'Església catalana: la beatificació del Dr. Pere Tarrés i Claret, una figura molt estimada a casa nostra, com ho demostra el fet que mai no manquen llums ni flors al seu sepulcre conservat a l'església de Sant Vicenç de Sarrià.

Qui conegui o qui s'acosti ara a la vida del Dr. Tarrés, pot copsar que va viure la seva fe cristiana en un temps no gens fàcil, en un temps fins i tot dramàtic per als cristians de casa nostra. Una eina molt valuosa per acostar-se a les veritables vivències cristianes del beat Pere Tarrés són els seus diaris, que han estat tots ells publicats i ens acosten a la seva ànima. Fou providencial que Pere Tarrés, seguint el consell del felipó P. Serra, escrivís les seves vivències més íntimes, cosa que ens permet acostar-nos a la seva ànima. Em refereixo al *Diari de guerra* i a *Diari de temps de persecució*, *Diari de Seminari* i *Diari de malaltia*, recollits, els tres darrers, en el volum *Diaris íntims* (Barcelona 2000).

També nosaltres, en aquest inici de mil·lenni i en aquests temps de secularitat -que de vegades arriba a actituds de laïcisme i de marginació de la religió- trobem dificultats en la vivència i en el testimoniatge -personal i comunitari- de la nostra fe cristiana. Pere Tarrés, metge, apòstol seglar i sacerdot ens pot ser un model. Aquest em sembla que

és sobretot el missatge de la seva beatificació. El Dr. Pere Tarrés visqué amb una gran coherència cristiana diverses vocacions: fou un estudiant conscient; fou un professional de la medicina, acreditat i molt estimat pels seus companys de professió i pels seus pacients; fou un gran apòstol seglar, i és ben significatiu que hagi estat elevat als altars en una gran trobada dels moviments d'Acció Catòlica. Darrerament, per pocs anys però viscuts amb una intensitat heroica, fou un sacerdot ple de zel, dedicat sobretot a l'evangelització de la joventut masculina i femenina —especialment amb la seva incansable acció com a vicepresident de la Federació de Joves Cristians de Catalunya— i a l'acció social de l'Església envers els malalts i els pobres.

Per a totes les diòcesis catalanes, i sobretot per a la nostra jove diòcesi de Terrassa, la beatificació del Dr. Tarrés és una invitació a anar al fons del missatge que ell ens dóna: viure una donació a Crist fins a les últimes conseqüències, no com una fugida dels nostres compromisos en el món, sinó com una invitació al compromís en totes les dimensions de la fe: “Crist s’ha donat i ha sofert; jo m’haig de donar i sofrir”, deia Tarrés.

Sempre recordarem que Tarrés fou beatificat el mateix any que nasqué la nostra diòcesi. Que ell intercedeixi des del cel perquè en el nostre bisbat i en general en totes les activitats de la pastoral de la joventut -que l'Església ha volgut encomanar-me en l'àmbit de tot l'Estat- no ens manqui mai aquell impuls d'amor a Crist que fou el nucli de tota la vida del Dr. Pere Tarrés.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

El repte de la immigració (1) (26/9/04)

A la paràbola del judici final (cf. *Mateu*, 25), el jutge recita una sèrie d'obres d'amor amb relació al proïsme, el proïsme necessitat. Una d'aquestes obres d'amor és acollir l'estranger. En el món oriental precristià era molt important l'hospitalitat, i el cristianisme recull aquest valor. Acollir no és simplement un acte de beneficència, un ajut puntual. Acollir el foraster és incorporar-lo, integrar-lo fins arribar a considerar-lo com un més de la família o de la pròpia societat.

Segurament algú em diria que no caiguem en la ingenuïtat perquè no és el mateix que vingui un foraster o una família, o algunes, a un poble o a una ciutat, que si ve una allau de pasteres, de vaixells nodrissa o d'avions des de l'altra banda de l'Atlàntic, que aboquen quantitats ingents d'immigrants, víctimes sovint del tràfic de les màfies, quantitats impossibles d'assimilar sense perdre, o amb perill de perdre, la pròpia identitat. La temptació seria aleshores tancar-nos davant la magnitud del problema, deixant-nos portar de la por que ens produeix un fenomen en part nou i desconegut.

No hauríem de perdre la perspectiva que la immigració, abans que un problema, és un fenomen compost fonamentalment per persones, per éssers humans com nosaltres. Em va impressionar vivament, fa uns anys, el comentari d'una mare de

família de casa nostra en contemplar les imatges d'un jove que havia aparegut ofegat en una platja de Cadis. Tot i que de tant en tant les allaus de pasteres provoquen morts que apareixen a les platges, en aquella ocasió la imatge la va impressionar especialment pel realisme cru amb què es va oferir a la televisió i sobretot perquè em va dir: «És que vaig pensar que aquell adolescent podia ser el meu fill».

Aquest moviment d'identificació l'havia colpit profundament. Ara bé, pensem que tots aquests joves tenen mare i pare o fills o germans; tenen família. Què pensariem si fos un de la nostra família? Segurament, si som capaços de posar-nos en el lloc de les persones que es juguen la vida, de tan desesperades que estan, si som capaços de fer aquest exercici d'empatia, la nostra perspectiva s'eixamplarà.

Aquest diumenge l'Església catòlica celebra una jornada d'àmbit universal promoguda, des de fa molt de temps, per la Santa Seu, sempre sensible a aquest fenomen de l'emigració o la immigració. El lema d'aquest any posa en primer terme la paraula *esperança*, ja que diu: «L'esperança està en la suma d'esforços». I és ben cert que, per tal de fer que el fenomen de la immigració sigui positiu per a tots, cal una notable conjunció d'esforços, especialment en els indrets, com el nostre bisbat de Terrassa, en què el fenomen té una forta implantació. Els cristians volem també fer la nostra aportació, essent oberts i acollidors envers els immigrants, com a persones i com a comunitats cristianes. El lema de la jornada d'avui ens dona una pista ben vàlida per treballar en aquest projecte: «Tots som ciutadans amb els nostres drets i obligacions».

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Reptes de la immigració (2) (3/10/04)

El fenomen migratori s'ha d'entendre des d'un context internacional de globalització, en el marc d'un liberalisme incontrolat que provoca cada vegada més diferència entre països pobres i rics. Els primers disposen de capitals i tecnologia per controlar i gaudir dels recursos del planeta, mentre que els segons no tenen possibilitats d'accés als recursos necessaris per a un desenvolupament humà adient i fins i tot per poder subsistir (cf. Joan Pau II, Jornada Mundial de l'Immigrant 2000). La concentració de la riquesa i dels mitjans de producció en el Nord, crea enormes expectatives d'una vida millor al Sud i provoca els moviments migratoris. A tot això hem d'afegir la necessitat de mà d'obra barata del mercat laboral als països rics, sobretot a causa de la baixa natalitat.

Hi ha tres actituds que cal evitar:

—Pensar que es tracta d'un fenomen merament conjuntural i no estructural. Un fenomen que no tindrà gaire durada, que es pot regular fàcilment controlant més les fronteres.

—Pensar que no es pot posar en absolut cap tipus de barreres a la immigració. «Que vingui tothom qui vulgui». Tampoc s'ha d'oblidar que es podria produir un desbordament que depassi la capacitat de recepció de la societat que acull, i consegüentment, que amenaci la convivència i porti a la fractura social.

—La por de perdre la identitat per part dels autòctons. Per superar aquesta por es fan necessàries polítiques de convivència i integració.

Quines respostes podem donar els cristians davant d'aquests nous reptes? La presència d'immigrants representa un repte per a les nostres comunitats eclesials. Es tracta d'un fenomen que hauria de dinamitzar, de revitalitzar les comunitats per l'exercici de la caritat cristiana a través de l'acolliment, el diàleg, la pregària comuna, l'ajut material, l'ajut en la recerca de treball, d'habitatge, de reconeixement dels seus drets... d'un ampli ventall d'expressions i concrecions d'amor cristià que troba correspondència al capítol 13 de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint.

En la carta anterior, ja recordàvem el capítol 25 de sant Mateu, que ens ofereix la motivació cristològica de la manera més clara, contundent i personalitzada: *era foraster, i em vau acollir... Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu*. Es aquest el text bíblic a què més es recorre quan es parla d'immigració. Un text per meditar assíduament.

Acostumats a una quasi absoluta homogeneïtat social, cultural i religiosa, el fenomen migratori actual pot crear una mena de desconcert i de replegament a nivell personal i també comunitari deguts sobretot al desconeixement de l'altre i dels altres. Aquest repte de la immigració pot ser i hauria de ser una ocasió de creixement. S'obren diferents possibilitats que podríem recollir en diferents perspectives de diàleg que tractarem en la següent carta: el diàleg dels fets, de la solidaritat, de l'acolliment i el diàleg intercultural i interreligiós.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Reptes de la immigració (i 3) (10/10/04)

La setmana passada acabàvem la carta dient que el repte de la immigració pot ser i hauria de ser una ocasió de creixement i que inexorablement ens aboca a diferents perspectives de diàleg: el diàleg dels fets, de la solidaritat, de l'acolliment i el diàleg intercultural i interreligiós.

En primer lloc, el diàleg dels fets, de la solidaritat, de l'acolliment, de la caritat... És el treball per promoure la justícia, defensar els drets dels immigrants. Hem de treballar perquè el fenomen d'una globalització que tendeix a eixamplar les diferències entre països rics i pobres i consegüentment entre persones riques i pobres esdevingui una globalització de la solidaritat i de compartir els béns que Déu ha donat al gènere humà, a totes les persones sense distincions.

D'altra banda, el diàleg intercultural i interreligiós. Cada vegada és més urgent una pedagogia del diàleg i un esforç constant per educar en el diàleg i per al diàleg, des de la infantesa, a les famílies, a les escoles, a les parròquies, als llocs de lleure. Haurem de propiciar uns espais de trobada, d'intercanvi, de descobriment de l'altre, de respecte i de tolerància. Cal una pedagogia que ens ajudi a superar les pors i a acollir l'altre, que no és un estrany sinó un germà.

I per acabar aquestes notes sobre la immigració, voldria expressar tres desigs: un cor obert i acollidor per part dels autòctons, un esperit d'integració per part dels nous vinguts i la col·laboració lleial per part de les institucions.

El primer desig és que tinguem un cor obert i acollidor. Ho vaig dir en l'homilia de la meva entrada a la diòcesi i és per a mi un compromís constant: «Considero que hem d'estar molt atents a la Catalunya real, que té com a fonament la cultura cristiana mil·lenària a la qual s'han anat integrant totes les aportacions dels pobles i de les immigracions al llarg de la seva història sobre la base del seu *humus* propi i genuí, del seu substrat vital. Un substrat vital amb una excepcional capacitat integradora.»

El segon desig és que les poblacions immigrades puguin viure uns processos d'inserció social en tots els ordres, de tal manera que s'eviti la formació de guetos culturals, lingüístics o socials. És imprescindible, també, que l'immigrant que ve tingui una mentalitat oberta per assumir i integrar els elements propis de la cultura i de la societat que l'acull. Sense perdre la pròpia identitat, però sense tancar-se a la nova situació vital en què es troba. Amb un esforç personal, sincer i amb l'ajut dels qui l'acullen. En aquesta línia estan ja treballant responsables de la nostra terra, que cerquen de plantejar-se aquest repte amb lucidesa, evitant per exemple els guetos urbanístics. Aquest sembla que és un bon camí.

El tercer desig és que hi hagi una col·laboració institucional efectiva entre les administracions i les diferents institucions. En aquest sentit, la nostra diòcesi, amb les seves parròquies, les seves escoles, les seves obres socials, els seus moviments de formació i els seus grups de voluntariat ha fet i pot fer una col·laboració important. Estem al servei de l'Església i de la societat, però no com a competidors ni com a rivals. Simplement, amb una actitud de servei i col·laboració davant d'un repte de gran transcendència per al present i el futur de la nostra societat.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Mil cent anys de la parròquia de Parets del Vallès (17/10/04)

Una parròquia del nostre bisbat, la de Sant Esteve de Parets del Vallès, celebra els mil cent anys de vida. Aquest fet té una significació per a aquesta comunitat cristiana, però també la té per a tota la nostra diòcesi, tan jove encara, però a la vegada amb unes arrels tan antigues. Fa uns anys, els bisbes catalans varen publicar un document que ha tingut molt ressò, que es titula «Arrels cristianes de Catalunya».

També el nostre jove bisbat de Terrassa té unes arrels ben antigues. Segons un estudi recent, que serà publicat aviat, al segle X el nostre bisbat tenia ja més de 30 parròquies creades. Segons sembla foren les esglésies rurals les primeres destinades a ser parròquies. Les urbanes són posteriors a les rurals. Les parròquies nasqueren davant del fet de les invasions: primer dels bàrbars i després dels sarraïns. Que en el segle X el nostre bisbat tingués 35 parròquies constituïdes ens porta a una afirmació ben fonamentada: ens trobem davant d'unes esglésies que tenen les arrels en l'Església visigòtica.

Nosaltres —les comunitats cristianes d'avui— som hereus d'aquest passat. Però no ens podem pas quedar en el passat, en una mena d'actitud arqueològica i nostàlgica, com si tot el que volem fer i esperar amb vista al futur es trobés solament en el nostre passat. Això no vol de cap manera desmerèixer la necessitat de conèixer la nostra història. Tot al contrari. El coneixement del passat ha d'inspirar el nostre compromís com a cristians en el present i ens ha de projectar cap al futur, en la mesura que estigui en les nostres mans preparar-lo. I una manera de preparar-lo és, en el present, viure el nostre compromís cristià amb suficient consistència personal, social i de país.

En un món globalitzat, en el qual tot canvia amb gran rapidesa, en què augmenta la complexitat de la nostra societat, davant d'una pluralitat d'universos mentals, més que mai fan falta creients de fortes conviccions. No per portar a enfrontaments i més conflictes, sinó per bastir una autèntica civilització de la convivència. Aquesta civilització de la convivència no es pot fonamentar en la irresponsabilitat, en la negació dels valors. El que necessita és conviccions sòlides i paciència constructiva. Aquests són alguns dels reptes d'aquesta hora. Alguns els he comentat aquestes darreres setmanes parlant de la immigració. Unes reflexions semblants es podrien fer davant d'altres realitats.

També la celebració joiosa de més d'un mil·lenni d'una parròquia, com és el cas de la de Parets del Vallès, ens invita a una reflexió i a un compromís. Santa Teresa de Jesús parlava de *tiempos recios*. També els nostres ho són. Per als temps difícils i a la vegada interessants, ella demanava «amics forts de Déu». Això és el que necessitem: creients convençuts, empeltats d'una vivència mística de la fe i disposats a viure-la i a donar-ne testimoni amb aquella constància, paciència i creativitat que Sant Pau demanava al seu deixeble i bisbe Timoteu, que hem recordat en la litúrgia d'aquests diumenges.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Del Crist evangelitzador a l'Església evangelitzadora (24/10/04)

Celebrem avui el Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe, el popular Domund, amb el lema: «És l'hora del teu compromís missioner». Aquest lema és incisiu i clar: ens diu que els cristians hem de ser missioners; ens diu que no podem tancar la llum de l'Evangeli de Jesucrist entre els murs del propi grup, de la pròpia confessió, de la pròpia comunitat. Ens diu que aquesta fe que ens ha estat donada estem criats a compartir-la amb tots els qui encara no la coneixen.

És l'hora de la missió. El baptisme ha semblat en nosaltres una vida nova que ens porta a la santedat i a la missió. I ens porta a congregar-nos en Església, en una Església que és essencialment missionera. Tot cristià està cridat a la santedat i a la missió. Crist no solament ens estima fins a donar la vida per salvar-nos; no solament ens salva, donant la vida a la creu per cadascun de nosaltres. Crist ens invita també a ser col·laboradors de la seva missió, col·laboradors de la seva obra de salvació, i ens entronca en la Història de la salvació, que és la història de l'amor de Déu a tota la humanitat i a cada home i a cada dona en particular.

Diu el Senyor als Apòstols i en ells a tots els seus deixebles: «No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (*Jn 15,16*). Pròpiament parlant, només hi ha una missió: la de Crist. Ell és el primer missioner, l'apòstol del Pare. Ara bé, Ell, després que amb la seva mort i resurrecció va completar els misteris de la nostra salvació, abans de la seva Ascensió al cel, va fundar la seva Església i va enviar els seus Apòstols al món sencer: «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (*Jn 20,21*). L'Església és missionera perquè té la missió de Crist, confirmada amb l'efusió de l'Esperit per Pentecosta. Per això podem afirmar que l'Església és missionera per naturalesa, perquè s'origina en la missió del Fill i en la missió de l'Esperit Sant, segons el propòsit de Déu Pare (cf. *AG 2*).

Per això l'Església està cridada a contemplar, sempre de forma renovada, el rostre del Crist evangelitzador i fer-se a si mateixa evangelitzadora. Perquè els qui acullen la bona notícia de l'Evangeli constitueixen una comunitat que a més de ser evangelitzada és alhora evangelitzadora. Els qui hem rebut la bona nova i estem congregats en la comunitat de la fe i de la salvació, estem cridats a comunicar-les i difondre-les. Evangelitzar constitueix, per això, la crida i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més profunda. L'Església existeix per evangelitzar, és a dir, per portar les persones a Crist, i alimentar la seva fe, la seva esperança i el seu amor amb la formació en la fe i en el testimoniatge, amb la celebració de l'eucaristia i els altres sagraments i per completar aquesta vivència amb les obres d'amor a tothom, especialment als més pobres i oblidats.

Que Déu ens concedeixi ésser una diòcesi missionera des d'aquest mateix començament que ara vivim.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Dies per al record i per a l'esperança (31/10/04)

Aquests propers dies —amb la festa de Tots Sants i la commemoració de Tots els Fidels Difunts— són dates que tenen una àmplia ressonància popular i que creen un ambient impregnat de sentiment religiós. Són dies per al record, en què es fan presents en el nostre esperit l'afecte, les arrels i els records familiars. Però també —i sobretot—

en aquests dies som invitats a reviuire en la nostra ànima la fe i l'esperança cristianes. Per aquest motiu, fem bé d'unir la visita als cementiris i a les tombes dels nostres éssers estimats amb la pregària. El que celebrem sempre, i especialment aquests dies, és la vida —la Vida que Crist és i que ens ha volgut comunicar— i no la mort, ja que creiem en Jesucrist, que ha ressuscitat i que està present entre nosaltres, sobretot per mitjà del sagrament de l'eucaristia. Mirem de viure-ho, especialment en aquest Any de l'Eucaristia, llegint amb atenció la carta apostòlica que el Sant Pare ha publicat aquests dies passats i que ha titulat significativament *Mane nobiscum, Domine* - «Queda't amb nosaltres, Senyor». L'eucaristia és el record de la Passió del Senyor, és el cim de la gràcia que ens és donada en la nostra vida mortal i és la penyora de la Vida futura.

Per això, la nostra oració d'aquests dies no pot quedar-se en el record ple de malenconia i tristesa en enyorar els éssers estimats que ens han deixat, sinó que sobretot és un record esperançat que expressa i continua la comunió amb els nostres germans difunts. «La fe ens ofereix la possibilitat d'una comunió amb els nostres germans ja difunts, en donar-nos l'esperança que posseeixen ja en Déu la vida veritable» (GS 18,2). La visita al cementiri, que etimològicament significa *dormitori*, per un costat renova la memòria dels familiars que descansen en el Senyor i a la vegada expressa la nostra esperança en Ell.

Des de la fe cristiana no s'evita el dolor, però es descobreix el gran valor de la vida de la persona humana i el creient identifica la vida futura, en la qual creu i espera, amb un Déu que és amor i que ens acompanya en el camí del nostre pelegrinatge de la vida. El fonament de la nostra esperança és Crist, que va morir i va ressuscitar per donar-nos vida eterna. Crist ressuscitat és la resposta vàlida als interrogants de la mort. I des de la nostra fe creiem que l'ésser humà ha estat creat per Déu per a un destí feliç, més enllà de les limitacions de la nostra vida terrenal.

Per això, especialment en aquests dies, donem gràcies a Déu per la fe, l'esperança i l'amor, i encomanem els nostres germans difunts a la gràcia i a l'amor de Déu. Per això esperem retrobar-nos amb ells en la casa del Pare, on ja no hi ha ni mort ni malaltia, i repetim amb Sant Pau: «Quan aquest cos corruptible s'haurà revestit d'allò que és incorruptible, i aquest cos mortal s'haurà revestit d'immortalitat, llavors es complirà el que diu l'Escriptura: "La victòria ha engolit la mort". Oh mort, on és la teva victòria? On és ara, oh mort, el teu fibló?... Donem gràcies a Déu, que ens concedeix la victòria per mitjà de Jesucrist, Senyor nostre» (1Co 15,54-57). I finalment podem dir amb l'Església: «Perquè en Crist se'ns obre l'esperança d'una resurrecció gloriosa. Perquè la mort, Senyor, no destrueix la vida dels qui creuen en vós, tan sols la transforma, i quan se'ls desfà la casa de l'estada terrenal en troben una altra d'eterna al cel.» Prego a Déu pels difunts de tota la nostra diòcesi i desitjo que aquesta esperança us acompanyi sempre, però d'una manera especial en aquests dies del començament del mes de novembre.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

Activitats del Sr. Bisbe durant els mesos de setembre i octubre

Setembre

- 30-5 Participació en el Congrés de l'Acció Catòlica Italiana a Loreto (Itàlia)
- 4-7 Participació en els actes de beatificació del Dr. Pere Tarrés a Loreto i Roma (Itàlia)
- 9 Reunió d'arxiprestos i Consell de Govern al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès
- 18 Participació en els Actes Institucionals de Terrassa amb motiu de la Diada Nacional
- 12 Assistència a l'entrada de Mons. Agustí Cortés Soriano a la diòcesis de Sant Feliu de Llobregat
- 17 Consell de Govern a Terrassa
- 18 Missa amb el Cos de Bombers a la S.E. Catedral Basílica del Sant Esperit
- 19 Assistència a la consagració i entrada de Mons. Jaume Pujol Balcells com a nou arquebisbe primat a Tarragona
- 21-24 Visites concertades a Terrassa
- 24 Missa a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè a Badia del Vallès
- 25 Entrada de Mn. Joan Martínez com a rector a Santa Maria de Cardedeu
- 27 Assistència a la inauguració del curs en el Seminari a Barcelona
- 28-30 Visites concertades
- 28 Consell Arxiprestal de Sabadell Centre a la parròquia de Sant Vicenç de Sabadell
- 29 Assistència a la presentació del Síndic de Greuges a l'Ajuntament de Terrassa
- 30 Visita i Acte Institucional a l'Ajuntament de Terrassa
Reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona

Octubre

- 1 Missa amb el Cos de Policia Nacional a la S.E. Catedral Basílica del Sant Esperit
Consell de Govern a Terrassa
- 2 Visita a la Fundació Busquets a Terrassa
- 3 Entrada de Mn. Jaume Casas com a rector a Santa Engràcia de Montcada i Reixac
Missa a la Basílica de Montserrat amb motiu de la romeria de l'arxiprestat de Terrassa
- 4 Recés de preveres i diaques al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès
Missa a la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Sabadell i visita a la comunitat de franciscans
- 5 Visites concertades
Inauguració del curs a la seu de l'ISCREB a Terrassa
- 6 Participació a la inauguració del curs de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Barcelona i de la Facultat de Teologia de Catalunya
- 6-7 Reunió de bisbes de les províncies eclesiàstiques de Tarragona i Barcelona
- 8 Consell de Govern a Terrassa
Reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona
- 9 Missa Conventual a la Basílica de Montserrat amb motiu de la romeria de l'arxiprestat de Puiggraciós
Missa a Montserrat amb motiu de la romeria de l'arxiprestat de Mollet
- 10 Missa a la parròquia de Ripollet amb motiu del 25è aniversari de l'Associació de Pessebristes
Missa a Caldes de Montbui amb motiu de la Festa de la Santa Majestat
- 11 Missa a l'Ermida de la Mare de Déu del Remei a Santa Maria de Palautordera
- 12 Missa amb el Centre Aragonès a la S.E. Catedral Basílica del Sant Esperit
Visita i Capítol al Monestir de la Mare de Déu de l'Alguaire i Sant Joan de Jerusalem de les Santjoanistes a Valldoreix
- 13 Visites concertades
Reunió amb la junta de la Federació de Cristians de Catalunya a Terrassa
Consell Arxiprestal del Montseny a Sant Celoni

- 15 Visita als monestirs de les Carmelites Descalces de Terrassa, la Roca del Vallès i Sabadell
Reunió amb matrimonis joves al Sant Esperit de Terrassa
- 16 Conferència al Sant Esperit de Terrassa organitzada per la Federació de Cristians de Catalunya
- 17 Missa a la parròquia de Sant Esteve de Parets del Vallès amb motiu dels 1.100 anys de la consagració
- 17-18 Participació en el Pelegrinatge de les Hospitalitats Diocesanes de Catalunya al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes
- 19-20 Visites concertades
- 20 Reunió del SIERC a Barcelona
- 22 Consell de Govern al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès
Visita i Acte Institucional a l'Ajuntament de Sabadell
- 23 Missa a l'Escola d'Enginyers de Terrassa
Administració del Sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Granollers
- 24 Missa i visita a la comunitat dels P. Claretians de Sabadell
- 25 Reunió de la Comissió d'Ensenyament de la CEE a Madrid
- 26-27 Visites concertades
- 26 Reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona
- 28 Visita i reunió amb l'equip de Càritas de Sabadell
Assistència a la cloenda de les X Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Esteve de Granollers
- 29 Consell de Govern a Barcelona.
Inauguració de curs i conferència a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell: «La transmissió de la fe a l'Europa d'avui»
- 30 Administració del Sagrament de la Confirmació a la parròquia de Matadepera

Secretaria general

Nomenaments parroquials

- Mn. Salvador Cristau Coll, rector de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa
- Mn. Valentí Alonso Roig, rector de la parròquia de Sant Cristòfol de Lliçà de Vall
- Mn. Jaume Casas Barquets, rector de la parròquia de Santa Engràcia de Montcada i Reixac
- Mn. Manuel Homar Toboso, rector de la parròquia de Sant Pere de Rubí
- Mn. Joan Martínez Porcell, rector de les parròquies de Sant Muç de Cànoves i Santa Maria de Cardedeu
- Mn. Josep Pausas Mas, rector de la parròquia de Sant Pere de Terrassa
- Mn. Germà Prats Gabaldà, rector de la parròquia de Sant Joan de Matadepera
- Mn. Jaume Rovira Deumal, rector de la parròquia de Santa Maria de Montmeló
- Mn. Ramon Tarrés Margarit, rector de les parròquies de la Mare de Déu dels Dolors i de Sant Jaume de Sabadell
- Mn. Miquel Torrent Perdigó, rector de la parròquia de Sant Vicenç de Vallromanes
- Mn. Josep Baena Iniesta, administrador parroquial de la parròquia de Sant Vicenç de Mollet
- Mn. José Jesús Montoya Palacio, administrador parroquial de la parròquia de Sant Joan Baptista i vicari de la parròquia de Santa Engràcia de Montcada i Reixac
- Mn. Ignasi Condal Elies, adscrit a la Parròquia de Sant Esteve de la Costa del Montseny
- Mn. José Héctor González Abrego, adscrit a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola del Vallès
- Mn. Alfons Puig de Morales Fusté, adscrit a la Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa

Mn. Xavier Serra Permanyer, rector de l'Església de la Mare de Déu del Carme i de Sant Joan Baptista de Mirasol

Mn. Francesc Jordana Soler, rector de l'Església de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès

Mn. Fidel Catalán Catalán, adscrit a la Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa

P. Agustí Miarnau González, CMF, adscrit a la Parròquia de Sant Fèlix de Sabadell

Nomenaments no parroquials

Mn. Francesc Jordana Soler, consiliari al SAFOR de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Capítols de religioses

El dia 12 d'octubre de 2004 va tenir lloc el Capítol d'Eleccions del Monestir de la Mare de Déu d'Alguaire i Sant Joan de Jerusalem, de Valldoreix, presidit pel bisbe de la diòcesi, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses. Va resultar elegida com a priora per un segon trienni a la primera votació la Rdva. M. Melba Rey Suárez.

S U M A R I

Constitució de la Província Eclesiàstica de Barcelona

Butlles del Papa Joan Pau II: De constitució de la Província Eclesiàstica de Barcelona; De constitució de la Diòcesi de Terrassa; De constitució de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat; De nomenament de Mons. Lluís Martínez Sistach arquebisbe metropolità de Barcelona; De nomenament de Mons. Saiz bisbe de Terrassa; De nomenament de Mons. Cortès bisbe de Sant Feliu de Llobregat. Crònica	1
--	---

Celebració eucarística en acció de gràcies i com a comiat pel pontificat del cardenal Ricard M. Carles	19
--	----

Inici del ministeri episcopal de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses a la diòcesi de Terrassa	28
--	----

Beatificació de Pere Tarrés i Claret.	40
---	----

Santa Seu

Carta apostòlica <i>Mane nobiscum Domine</i> del Summe Pontífex Joan Pau II a l'Episcopat, al clergat i als fidels per a l'Any de l'Eucaristia	52
--	----

Prelat

Decrets: 01/04: Nomenament de canceller i secretari general de la Cúria diocesana; 02/04: Nomenament de vicari general, encarregat preferentment de la pastoral; 03/04: Concessió de facultats en qüestions matrimonials; 04/04: Concessió de facultats en qüestions matrimonials; 05/04: Nomenament de nou canceller i secretari general; 06/04: Nomenament de vicari general encarregat preferentment de la Cúria	66
---	----

Cartes dominicals (Aneu mar endins): Demano la col·laboració de tots; Temps de vacances; El Pelegrinatge Europeu de Joves a Compostel·la; La Mare de Déu en el nostre camí; Un camí que altres ja varen fer; També enmig de la nit creix l'herba; La gràcia dels orígens; Una casa i una escola de comunió; El missatge del Dr. Pere Tarrés; El repte de la immigració (1); El repte de la immigració (2); El repte de la immigració (i 3); Mil cent anys de la parròquia de Parets del Vallès; Del Crist evangelitzador a l'Església evangelitzadora; Dies per al record i per a l'esperança	69
---	----

Activitats del Sr. Bisbe durant els mesos de setembre i octubre	84
---	----

Secretaria general

Nomenaments parroquials. Nomenaments no parroquials. Capítols de religioses	87
---	----

Subscripció anual: 30,05 €

Exemplar solt: 3 €

El preu de la subscripció comprèn només l'edició del «Bulletin del Bisbat de Terrassa» de l'any en curs